

Сирри нақшаи Худо

Чаро Худо чизеро офаридааст?

Чаро Худо туро офаридааст?

Аз ҷониби Боб Тиел, доктори Ph.

Ҳуқуқи муаллифӣ © 2020/2021/2022 аз ҷониби китобҳои Назаре. ISBN 978-1-64106-066-0. Версия 1.6. Китобча барои инҳо таҳия шудааст: Идомаи Калисои Худо ва Ворис, ягона корпоратсия. 1036 В. Гранд хиёбони, Гровер Бич, Калифорния, 93433 ИМА.

Иқтибосҳои Навиштаҷот асосан аз нусхаи нави шоҳ Ҷеймс гирифта шудаанд (Томас Нелсон, Ҳуқуқи муаллифӣ © 1997; бо иҷозат истифода шудааст) баъзан ҳамчун NKJV ихтисор карда мешавад, аммо одатан бе ягон ихтисорот нишон дода мешавад.

Ин ҳуҷҷат аслан ба забони англисӣ навишта шуда, аз ҷониби шахсе тарҷума шудааст, ки ба Идомаи Калисои Худо дохил намешавад. Дар сурати норавшани дар баъзе нуктаҳои тарҷумашуда, лутфан ба нусхаи аслии англисӣ муроҷиат кунед, ки дар cso.org истинод шудааст.

Мундарица

1. Нақшаи Худо барои бисёриҳо асрор аст
2. Чаро офариниш? Чаро Инсон? Чаро Шайтон? Ҳақиқат чист? Асрори оромӣ ва гуноҳ чист?
3. Динҳои ҷаҳон чиро таълим медиҳанд?
4. Чаро Худо ба ранҷу азоб роҳ медиҳад?
5. Чаро Худо туро офаридааст?
6. Нақшаи дарозмуддат вучуд дорад
7. Мулоҳизаҳои ҷамъбасти

Маълумоти бештар

1. Нақшаи Худо барои бисёриҳо асрор аст

Китоби Муқаддас таълим медиҳад:

¹ Дар ибтидо Худо осмонҳо ва заминро офарид. (Ҳастӣ 1:1, NKJV дар саросари ҷаҳон, агар тартиби дигаре нишон дода нашуда бошад)

Аммо барои чӣ?

Маънии зиндагӣ чист?

Дар тӯли асрҳо одамон фикр мекарданд, ки оё дар рӯи замин ягон мақсад кор карда мешавад.

Ва агар вучуд дошта бошад, он чӣ аст?

Агар Худо вучуд дорад, чаро Ӯ чизеро офаридааст?

Чаро Худо одамонро офаридааст? Чаро Худо туро офаридааст?

Оё ҳаёти шумо ягон ҳадаф дорад?

Фарҳангҳои гуногун ва динҳои гуногун ақидаҳои худро доранд. Аммо оё онҳо ба Китоби Муқаддас мувофиқат мекунад?

Ҳақиқат чист?

Қисми ҳақиқат ин аст, ки нақшаи Худо барои аксарият сирре аст. Ба чизе таваҷҷӯҳ кунед, ки Китоби Муқаддас дар ин бора таълим медиҳад:

²⁵ Ба Ӯ, ки қодир аст шуморо мувофиқи башорати ман ва мавъизаи Исои Масеҳ, мувофиқи **ошкор шудани сирре, ки аз замони пайдоиши ҷаҳон махфӣ буд, устувор гардонад** ²⁶ **вале алҳол зоҳир шуд ва ба воситаи Навиштаҳои нубувват** ба ҳамаи халқҳо, мувофиқи амри Худои ҷовидонӣ, барои итоат ба имон маълум шудааст, ²⁷ ба Худои якҳакимат, ба воситаи Исои Масеҳ то абад ҷалол бод. омин. (Румиён 16:25-27)

Китоби Муқаддас дар бораи сирре нақл мекунад, ки аз замони пайдоиши ҷаҳон махфӣ нигоҳ дошта мешавад, аммо он дар Навиштаҳои нубувватӣ — «каломи ростӣ» ошкор шудааст (2 Тимотиус 2:15; Яъқуб 1:18).

Китоби Муқаддас ба бисёр асрорҳо ишора мекунад, ба монанди сирри Малакути Худо (Марқӯс 4:11), асрори файз (Эфсӯсиён 3:1-5), асрори имон (1 Тимотиус 3:9), асрори дар бораи муносибатҳои издивоҷ (Эфсӯсиён 5:28-33), сирри шарият (2 Таслӯникиён 2:7), асрори эҳё (1 Қўринтиён 15:51-54), асрори Масеҳ (Эфсӯсиён 3:4) сирри Падар (Қўлассиён 2:2), асрори Худо (Қўлассиён 2:2; Ваҳй 10:7) ва ҳатто Сирри Бобили Бузург (Ваҳй 17:5). Ин китоб барои онҳое, ки ба

ҳақиқат шавқ доранд, навишта шудааст, ки «барои он ки онҳо тамоми сарватеро, ки итминон ба фаҳмиши онҳо дар бораи сирри Худо меорад, дошта бошанд» (Қўлассиён 2:2, NET).

Ҳарчанд ин барои бисёриҳо тааҷҷубовар бошад ҳам, се нависандаи Инҷили синоптикӣ ҳама қайд карданд, ки Исо бо масалҳо сухан нагуфт, то одамон беҳтар фаҳманд. Онҳо қайд карданд, ки Исо гуфтааст, ки бо масалҳо гуфтааст, то асрори Малакути Худоро барои бисёриҳо номаълум нигоҳ дорад (Матто 13:11; Марқўс 4:11 -12; Луқо 8:10) дар ин аср.

Павлуси ҳавворӣ навишт, ки хизматгорони содиқ «мудирони асрори Худо» мебошанд (1 Қўринтиён 4:1; муқ. 13:2), ки бояд «бо муҳаббат ростиро сухан гӯянд» (Эфсўсиён 4:15).

Оё шумо ба дониستاني бештар дар бораи асрорҳое, ки Китоби Муқаддас дар бораи он нақл мекунад, манфиатдоред?

Оё мехоҳед бидонед, ки чаро Худо чизеро офаридааст?

Оё мехоҳед бидонед, ки чаро Худо шуморо офаридааст?

Бале, бисёриҳо андешаҳои худро доранд.

Оё роҳе ҳаст, ки шумо дар ҳақиқат бидонед?

Онҳое, ки мехоҳанд ба Библия бар урфу одатҳои инсонӣ бовар кунанд, метавонанд бидонанд.

Бо вучуди ин, азбаски бисёре аз ҷанбаҳои асосии нақшаи Худо барои аксарият асроранд, лутфан вақт ҷудо кунед, то тамоми китобро мутолиа кунед ва мувофиқи хоҳиши шумо баъзе аз оятҳои нав истинодшударо ҷустуҷӯ кунед (бар хилофи он пурра иқтибос) барои боз ҳам равшантар.

Асрорҳоро тавассути фаҳмидани оятҳои нубувват барои онҳое, ки дар имон итоат мекунанд, маълум кардан мумкин аст.

Аммо онҳо на танҳо дар ин аср ба ҳама маълуманд ба онҳое, ки ҳоло даъват шудаанд:

¹¹ ... «Ба шумо ато шудааст, ки сирри Малакути Худоро донед; лекин барои онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масал меояд» (Марқўс 4:11).

²⁵ Зеро, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо аз ин сир беҳабар бошед, мабодо ба ақидаи худ хирад нашавед, ки то даме ки пуррагии ғайрияҳудиён фаро расад, кӯрӣ қисман бо Исроил рӯй додааст (Румиён 11: 25)

⁷ Аммо мо дар бораи ҳикмати Худо дар сирре сухан мегӯем, ки он ҳикмати ниҳонеро, ки Худо аз замони қадим барои ҷалоли мо муқаррар кардааст (1 Қўринтиён 2:7).

Барои аниқтараш дар бораи «асрори Малакути Худо» ва «сирри Инҷил» (Эфсўсиён 6:19), шумо инчунин метавонед буклети ройғони моро «*Инҷили Малакути Худо*», ки дар sog.org дар 100 дастрас аст, тафтиш кунед. забонҳои гуногун . Вобаста ба «пурраи халқҳо», китоби ройғони УМУМИИТТИФОНИИ *наҷотро тафтиш кунед, Апокатастаз: Оё Худо гумшудагонро дар замони*

оянда наҷот дода метавонад? Садҳо оятҳо нақшаи наҷоти Худоро ошкор мекунанд, ки онро дар интернет низ дар www.cso.org дастрас кардан мумкин аст.

Павлуси расул навишт:

⁸ Ба ман, ки аз ҳама муқаддасон хурдтарин ҳастам, ин файз дода шудааст, ки дар байни халқҳо сарвати бебаҳои Масеҳро мавъиза кунам, ⁹ ва ҳама бубинам, ки алоқаи асрор чист, ки аз ибтидои асрҳо дар Худое, ки ҳама чизро ба воситаи Исои Масеҳ офаридааст, пинҳон шудааст; ¹⁰ Ба он сабаб, ки акнун ҳикмати гуногунҷанбаи Худо аз ҷониби калисо ба сарварон ва қудратҳо дар ҷойҳои осмонӣ маълум гардад, ¹¹ мувофиқи нияти абадӣ, ки Ӯ дар Худованди мо Исои Масеҳ ба амал овард, ¹² Мо дар Ӯ далерӣ ва бо боварӣ ба воситаи имон ба Ӯ дастрасӣ пайдо кунед. (Эфсӯсиён 3:8-12)

²⁵ Ман хизматгор шудам, ки аз ҷониби Худо барои шумо ба ман дода шудааст, то каломи Худоро ба амал оварам, ²⁶ Сирре ки аз асрҳо ва наслҳо ниҳон аст, вале ҳоло ба муқаддасони Ӯ ошкор шудааст. ²⁷ Худо мехост ба онҳо маълум кунад, ки сарвати ҷалоли ин асрор дар байни халқҳо чист: он Масеҳ дар шумост, ки умеди ҷалол аст. (Қўлассиён 1:25-27)

Бисёр «сарватҳо» ҳастанд, ки бе каломи Худо «чустуҷўнашаванда» ҳастанд. Инҳо аслан асрори библиявӣ мебошанд, ки кайҳо боз пинҳон шудаанд.

Дар асри 2 ^{ускуф} /пастор Поликарпи Смирна дар бораи «асрори пешгўии омадани Масеҳ» навишт (Поликарп, Фрагментҳо аз Виктори Капуа. Тарҷумаи Стивен К. Карлсон, 2006; тафсилот дар бораи асрори марбут ба омадани Ӯ дар китоби ройғони онлайн, ки дар www.cso.org дастрас аст, бо номи: *Исботи Масеҳ будани Исо пайдо шудааст*).

Инчунин, дар асри 2 ^{ускуфҳо} /пасторҳо Игнатий ва Мелито навиштанд, ки вазорат асрори гуногуни Навиштаҳоро мефаҳмад (масалан, Номаи Игнатий ба Эфсӯсиён; Мелито. *Салом дар иди Фисҳ*).

Исо ва расулон баъзе аз ин асрорро ба онҳое, ки масеҳиёни аввалин шуданд, фаҳмонданд. Мо дар Калисои *Давоми* Худо кўшиш мекунем, ки ҳоло барои онҳое, ки мехоҳанд ба назар гиранд, ин корро кунем.

Табиати Худо

Фаҳмидани каме дар бораи табиати Худо ба мо кўмак мекунанд, ки асрори нақшаи Ӯро беҳтар дарк кунем.

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки «Худо муҳаббат аст» (1 Юҳанно 4:16), «Худо Рўҳ аст» (Юҳанно 4:24), «Худованд некўст» (Наҳум 1:7, Библияи ҷаҳонии англисӣ) ва қодир (Ирмиё 32) .:17,27), ҳама чизро медонад (Ишаъё 46:9-10) ва ҷовидонӣ аст (Ишаъё 57:15).

Павлуси расул навишт:

⁷ Дар Ӯ мо ба воситаи Хуни Ӯ фидия, омурзиши гуноҳҳо дорем, ба ҳасби сарвати файзи Худ, ⁸ ки Ӯ барои мо бо тамоми ҳикमत ва хирад фаровон гардонд, ⁹ Ва сирри иродаи Худро ба

мо маълум кард, ба ҳасби он ки Хушнудии Ҷ, ки дар Худ ният дошт, ¹⁰ то ки дар замони пуррагии замонҳо ҳама чизро дар Масеҳ, ҳам дар осмон ва чи дар замин аст, дар Ҷ чамъ оварад. (Эфсӯсиён 1:7-10)

Аҳамият диҳед, ки иродаи Худо барои аксарият (онҳое, ки ҳоло даъват нашудаанд) асрор аст, аслан то фарорасии пурраи замонҳо, ки барои аксарият пас аз эҳёи пешгӯӣ фаро мерасад.

Бо вучуди ин, Худо кайҳо боз ҷанбаҳои нақшаи Худро баён карда буд:

¹¹ Насиҳати Худованд то абад пойдор аст, Нақшаҳои дили Ҷ ба ҳама наслҳо. (Забур 33:11)

¹⁸ Чун медонед, ки шумо на бо чизҳои фосид, ба монанди нуқра ё тилло, на аз рафтори бемаънии шумо, ки аз падарони шумо гузаштааст, ¹⁹ балки бо Хуни гаронбаҳои Масеҳ, мисли барраи беайб ва беайб фидия дода шудаед. ²⁰ Ҷ дар ҳақиқат пеш аз таъсиси ҷаҳон муқаррар шуда буд, вале дар ин замонҳои охир барои шумо зоҳир шуд. (1 Петрус 1:18-20)

⁸ Ҳамаи сокинони рӯи замин Ҷро [ҳайвони ваҳшӣ] парастид хоҳанд кард, ки номаш дар китоби ҳаёти Баррае, ки аз офариниши ҷаҳон кушта шудааст, навишта нашудааст. (Ваҳй 13:8)

Далели он, ки Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Барра, ки маънои Исоро дорад (ниг. Юҳанно 1:29, 36) аз аввал қасди кушта шуданро дошт, нишон медиҳад, ки Худо медонист, ки одамон гуноҳ мекунад ва Ҷ кайҳо нақша дорад.

Ишаъё-пайғамбар илҳом хӯрда буд, ки инро дар бораи аниқии нақшаи Худо сабт кунад:

⁸ «Инро дар хотир нигоҳ доред ва ба худ мардон нишон диҳед; Ба ёд оред, эй ситамкорон. ⁹ Чизҳои пештарро ба ёд оред, зеро ки Ман Худо ҳастам, ва дигаре нест; Ман Худо ҳастам, ва ҳеҷ кас монанди Ман нест, ¹⁰ Аз ибтидо интихоро эълон мекунад, Ва аз замонҳои қадим он чиро, ки ҳанӯз ба амал наомадааст, мегӯям: "Маслиҳати Ман устувор хоҳад буд, ва Ман ҳама хости Худро ба ҷо хоҳам овард " ¹¹ мурғи дарранда аз шарқ, Марде, ки маслиҳати Маро иҷро мекунад, аз кишвари дур. Ман гуфтам; Ман ҳам онро ба амал меоварам. Ман онро мақсад кардам; Ман ҳам ин корро мекунам. (Ишаъё 46:8-11)

¹¹ Насиҳати Худованд то абад пойдор аст, Нақшаҳои дили Ҷ ба ҳама наслҳо. (Забур 33:11)

Нақшаҳои Худо амалӣ хоҳанд шуд.

Ҳамчунин чизҳои зеринро баррасӣ кунед:

¹⁶ Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар кӣ ба Ҷ имон оварад, талаф нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. ¹⁷ **Зеро Худо Писари Худро ба ҷаҳон нафиристонд, то ҷаҳонро маҳкум кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ҷ наҷот ёбад** (Юҳанно 3:16-17).

Ҳоло, ки мо баъзе аз сифатҳои Худоро мебинем, ба монанди ӯ хуб аст, нақшакаш аст ва муҳаббат аст: ин бояд ба мо кӯмак кунад, ки ӯ ва ангезаҳои асосии ӯро дар бораи он ки чаро ӯ чизеро офаридааст, беҳтар фаҳмем.

Шумо муҳим ҳастед. Шумо муҳим! Худо шахсан шуморо дӯст медорад. Ва барои шумо шахсан нақшае дорад.

2. Чаро офариниш? Чаро Инсон? Чаро Шайтон? Ҳақиқат чист? Асрори оромӣ ва гуноҳ чист?

Яке аз саволҳои бузургтарине, ки файласуфон дар тӯли асрҳо доштанд, ин аст: "Чаро мо дар ин ҷо ҳастем?" Дигар ин: "Чаро чизе ҳаст?"

Ҷавобҳои асосиро ба ин саволҳо дар Каломи Худо, Китоби Муқаддас ёфтан мумкин аст.

Дар ҳоле ки дар бораи пайдоиши коинот ақидаҳои гуногун вучуд доранд, дар байни бисёре аз олимони ва инчунин одамони динӣ тавофуқ вучуд дорад, ки ҳама одамон як модар доранд (гарчанде ки баҳсҳо дар бораи то кучо рафтани он вучуд доранд).

Китоби Ҳастӣ

Мо дар бораи он ки чаро Худо чизеро дар китоби якуми Библия, ки маъмулан Ҳастӣ ном дорад, офарид, баъзе тасаввурот пайдо мекунем.

Китоби Ҳастӣ такрор ба такрор нишон медиҳад, ки Худо мекӯед, ки он чи офаридааст, хуб аст (Ҳастӣ 1:4,10,12,18, 21, 25, 31). Ва дар китоби баъд аз Ишаъё ба мо хабар медиҳад, ки Худо заминро барои сокинон офаридааст (Ишаъё 45:18).

Ҳастӣ дар бораи офариниши Худо одамонро таълим медиҳад:

²⁶ Он гоҳ Худо гуфт: «Бигзор одамро ба сурати Худ, мувофиқи мисоли худ офаринем; бигзор онҳо бар моҳиёни баҳр, бар паррандагони ҳаво ва бар чорпоён, бар тамоми замин ва бар ҳар хазандае, ки дар рӯи замин меҳазад, салтанат дошта бошанд».

²⁷ Пас, Худо одамро ба сурати Худ офарид; ба сурати Худо ӯро офарид; Ононро марду зан офаридааст. ²⁸ Он гоҳ Худо онҳоро баракат дод, ва Худо ба онҳо гуфт: «Борвар ва афзун шавед; заминро пур кунед ва онро зер кунед; бар моҳиёни баҳр, бар паррандагони ҳаво ва бар ҳар мавҷудоти зиндае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекунад, ҳукмрон бошед».

²⁹ Ва Худо гуфт: «Инак, Ман ба шумо ҳар алаферо, ки дар рӯи тамоми замин тухм медиҳад, ва ҳар дарахтеро, ки мевааш тухм медиҳад, ба шумо додаам; барои шумо хӯрок хоҳад буд.

³⁰ Ҳамчунин ба ҳар ҳайвони ваҳшии рӯи замин, ба ҳар мурғи ҳаво ва ба ҳар он чи дар рӯи замин хазанда, ки дар он ҳаёт вучуд дорад, ҳар як алафи сабзро барои хӯрок додаам»; ва чунин буд. (Ҳастӣ 1:26-30)

Худо одамонро аз рӯи намуди Худо офаридааст, на аз рӯи намуди ҳайвон. Худо аслан худро дубора тавлид мекунад (Малокӣ 2:15). Мо мебинем, ки одамон дар як симои ҷисмонии Худо офарида шудаанд, то бар чизҳои рӯи замин ҳукмронӣ кунанд (ниг. Ибриён 2:5-8) ва оятҳои дигар нишон медиҳанд, ки илоҳӣ як қисми нақша аст (ниг. 1 Юҳанно 3:2). .

Оё одамон ва махлуқот бад буданд?

Не. Ояти навбатии Ҳастӣ ба мо мегӯяд:

³¹ Он гоҳ Худо ҳама он чиро, ки ӯ офаридааст, дид, ва он хеле **хуб** буд. Пас, шом ва субҳ рӯзи шашум буд. (Ҳастӣ 1:31)

Ҳамин тавр, тамоми дубора офариниш (Ҳастӣ 1:3-2:3) хеле хуб буд ва тавре ба назар мерасад, дастуроти Худо барои одамон барои мутеъ кардани замин низ ҳамин тавр хоҳад буд (Ҳастӣ 1:28).

Пас аз рӯзи шашум Худо ором гирифт:

¹ Ҳамин тавр осмону замин ва тамоми лашкари онҳо ба анҷом расид. ^{2Ba} дар рӯзи ҳафтум Худо кори Худо анҷом дод, ва ӯ дар рӯзи ҳафтум аз тамоми корҳои Худ, ки карда буд, истироҳат кард. ³ Он гоҳ Худо рӯзи ҳафтумро баракат дода, онро тақдис кард, зеро дар он аз тамоми корҳои Худ, ки Худо офарида ва офаридааст, ором гирифт. (Ҳастӣ 2:1-3)

Худо аслан офариниши ҷисмониро дар шаш рӯз ва офариниши рӯҳониро дар ҳафтум офарид.

Худо рӯзи ҳафтумро баракат медиҳад, инчунин нишон медиҳад, ки ӯ онро «хуб» мешуморад (дар Хуруҷ 20:8, ӯ мегӯяд, ки «онро муқаддас нигоҳ доред»).

Худо нақша дорад.

Одам чист?

Ҳамчунин ба инҳо аз Ҳастӣ диққат диҳед:

^{15Ba} Худованд Худо он мардро гирифта, дар боғи Адан гузошт, то ки онро нигоҳубин ва нигоҳубин кунад. (Ҳастӣ 2:15)

Сабаби нигоҳубин ва нигоҳубини бог аз он иборат буд, ки барои бехтар намудани он меҳнат кардан буд.

Аҳди Қадим таълим медиҳад:

⁴ Одам чист, ки аз ӯ ёд дорӣ,
Писари одам, ки ӯро хабар дорӣ?

⁵ Зи фариштагон андак поинтар
кардӣ, Ба тоҷи ҷалолу иззат ниҳодӣ.

⁶ Ту ӯро бар аъмоли дастҳои Худ ҳукмронӣ кардай;
Ҳама чизро зеро пои ӯ гузоштай,

⁷ Ҳама гӯсфандону говон —
Ҳатто даррандагони саҳро,

⁸ Мурғони ҳаво,

ва моҳиёни баҳр, ки аз пайраҳаҳои баҳр мегузаранд. (Забур 8:4-8)

Ба одамон ҳукмронӣ бар замин дода шуд (як қисми корҳои дасти Худо). Аҳди Қадид инро боз ҳам бештар мекунад:

⁵ Зеро ҷаҳони ояндаро, ки мо дар бораи он мегӯем, ба фариштагон тобеъ накардааст. ⁶ Аммо касе дар ҷое шаҳодат дода, гуфт: «Одам чист, ки дар бораи вай ёд мекуни? Ӯ писари одамро, ки ӯро хабаргирӣ мекуни?»

⁷ ^{Аз} фариштагон андаке пасттар сохтӣ. Ӯро бо ҷалол ва иззат тоҷи худ гузоштаӣ, ва ӯро бар аъмоли дастҳои худ гузоштаӣ; ⁸ Ҳама чизро зери пои ӯ мутеъ кардаӣ. Зеро ки Ӯ ҳама ро ба итоати худ гузоштааст, чизе нагузоштааст, ки ба ӯ итоат накарда бошад. Аммо ҳоло мо мебинем, ки на ҳама чиз зери дасти Ӯ гузошта шудааст.

⁹ Аммо мо Исоро мебинем, ки барои азоби мамот аз фариштагон каме пасттар шуда буд ва тоҷи ҷалол ва иззату ҷалол дорад; ки бо файзи Худо барои ҳар кас маргро бичазад.

¹⁰ Зеро ки Ӯст, ки ҳама чиз аз он Ӯст ва ҳама чиз ба воситаи Ӯст, то писарони бисъерро ба ҷалол оварад, то ки мири наҷоти онҳоро тавассути уқубатҳо комил гардонад.

¹¹ Зеро ки ҳам муқаддаскунанда ва ҳам муқаддасон яканд, бинобар ин ӯ шарм намекунад, ки онҳоро бародар номид,

¹² Гуфт: "Номи Туро ба бародарони худ эълон хоҳам кард, дар миёни калосо Туро ҳамду сано хоҳам гуфт".

¹³ Ва боз ба Ӯ таваккал хоҳам кард. Ва боз: Инак, ман ва фарзандоне ки Худо ба ман ато кардааст.

¹⁴ Пас, азбаски фарзандон шарикӣ гӯшт ва хун мебошанд, Худаш низ аз он шарик гирифтааст; то ки ба воситаи мамот он ки қудрати мамот, яъне иблисро дошт, нобуд созад;

¹⁵ Ва онҳоро, ки тамоми умри худ аз тарси мамот дар ғулумӣ буданд, раҳӣ деҳ.

¹⁶ Зеро ки ӯ табиати фариштагонро бар худ нагирифтааст; балки насли Иброҳимро бар худ гирифт.

¹⁷ Бинобар ин лозим буд, ки дар ҳама чиз Ӯро ба бародарони худ монанд кунад, то ки дар кори Худо сарқоҳини раҳмдил ва мӯътамад бошад, то ки гуноҳҳои қавми ошӣ диҳад. (Ибриён 2:5-17, KJV)

Ҳамин тавр, ҳукмронӣ кардани коинот як қисми нақша аст.

Бо вучуди ин, яке аз сабабҳои он аст, ки ҳама чиз то ҳол зери назорати инсон нест:

²³ Зеро ки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд (Румиён 3:23).

Аммо наҷот додани мо аз гуноҳ як қисми нақша аст (ниг. Румиён 3:24-26), аз ин рӯ мо дертар ҳукмронӣ карда метавонем.

Асрори одамон дар муқоиса бо ҳайвонот

Оё одамон танҳо ҳайвонҳое ҳастанд, ки нисбат ба дигар приматҳо танҳо ба дараҷаи олий инкишофёфта фарқ мекунанд?

Не.

Олимон бо ин мубориза бурданд.

Аммо онҳое, ки мехоҳанд каломи Худоро қабул кунанд, фаҳманд.

Одамон рӯҳи одамро дар худ доранд, дар ҳоле ки ҳайвонот, аз ҷумла дигар приматҳо, ҳамон рӯҳро надоранд. Воқеият, ки рӯҳ дар инсон вуҷуд дорад, ҳам дар Аҳди Қадим ва ҳам дар Аҳди Ҷадид таълим дода мешавад:

⁸ Валекин дар одам рӯҳ ҳаст, Нафаси Худои Қодир ба ӯ хирад мебахшад. (Айюб 32:8)

¹¹ Зеро кист, ки чӣ одам дар бораи одам медонад, ҷуз рӯҳи одаме ки дар вай аст?... (1 Қўринтиён 2:11)

Дунявӣ намехоҳанд эътироф кунанд, ки дар инсон рӯҳе ҳаст, ки Худо додааст.

Аммо вуҷуд дорад.

Ва он рӯҳи одам аз намуди ҳайвоноти рӯҳӣ фарқ мекунанд (ниг. Воиз 3:21).

Ҳанӯз дар соли 1978, Калисои кӯҳнаи Умумиҷаҳонии Худо буклети Ҷерберт В. Армстронгро бо номи " *Чӣ илм дар бораи ақли инсон кашф карда наметавонад* " нашр кард. Инак чанд порча аз он:

ҶАРО ақлҳои бузургтарин наметавонанд мушкилоти ҷаҳониро ҳал кунанд? Олимон гуфтаанд: «Дар сурати доштани дониши кофӣ, мо ҳама мушкилоти башариро ҳал мекунем ва ҳама бадихои худро даво мекунем». Аз соли 1960 инҷониб фонди ҷаҳонии дониш ду баробар афзуд. Аммо бадихои инсоният низ дучанд шудааст. ...

Аммо бузургтарин ақли башарӣ ҳеҷ гоҳ ин ИЛМИ аз ҷониби илоҳӣ нозилшударо дарк накардаанд. Гӯё Худои Офаридгори мо паёми худро дар як рамзи махфии шикастнопазир ба мо фиристодааст.

Ва бузургтарин зеҳни инсон ҳеҷ гоҳ ин рамзи махфиро нашикофтаанд. Илми муосир онро дарк карда наметавонад. Психологҳо худашон намефаҳманд, ки ақли инсон аз чӣ иборат аст. ...

Байни мағзи ҳайвон ва майнаи инсон дар шакл ва сохти он амалан фарқият вуҷуд надорад. Майнаи фил, кит ва дельфинҳо аз майнаи инсон калонтар аст ва майнаи шимпанч каме хурдтар аст.

Сифати мағзи сари инсон метавонад хеле каме бартарӣ дошта бошад, аммо барои ба таври фосилавӣ ҳисоб кардани фарқияти ҳосил кофӣ нест.

Пас, чӣ фарқияти бузургро ҳисоб карда метавонад? Илм ба таври кофӣ ҷавоб дода наметавонад. Баъзе олимон дар соҳаи тадқиқоти майна ба хулосае меоянд, ки зарурат дар майнаи инсон як ҷузъи ғайрифизикӣ мавҷуд аст, ки дар майнаи ҳайвонот вучуд надорад. Аммо аксари олимон имкони мавҷудияти ғайрифизикиро эътироф намекунанд.

Чӣ шарҳи дигаре вучуд дорад? Воқеан, берун аз дараҷаи хеле ночизи бартарии ҷисмонии майнаи инсон, илм аз сабаби он ки ҳатто имкони рӯҳониро рад кардан намехоҳад, тавзеҳоте надорад.

Вақте ки инсон ҳатто мавҷудияти Офаридгори худро эътироф намекунад, ӯ уқёнусҳои бузурги дониш, далел ва фаҳмиши аслии ҳақиқиро аз зеҳни худ мебандад. Вақте ки ӯ афсонаро ба ҷои ростӣ мегузорад, ӯ аз ҳама ноогоҳтарин аст, гарчанде ки худро доно мешуморад. ...

ИНСОН аз хоки замин офарида шудааст. У умри муваккати инсонии худро аз ҳаво қабул мекунад, аз бинии худ нафас мекашад ва берун мекунад. Ҳаёти ӯ дар хун аст (Ҳас. 9:4, 6). Аммо хуни ҳаёт тавассути нафаскашии ҳаво оксид мешавад, ҳатто мисли бензин дар карбюратори автомобил. Пас, нафас "нафаси ҳаёт" аст, чунон ки ҳаёт дар хун аст.

Диққат диҳед, ки ИНСОН, ки комилан аз материя сохта шудааст, ҳамон лаҳзае, ки НААФАС ба ӯ ҳаёти муваққати ҷисмонии худро дод, ба рӯҳи зинда табдил ёфт. ... РУҲ аз Рӯҳ иборат аст, на аз МАТЕРИА.

Ман фаҳмондам, ки майнаи инсон тақрибан ба майнаи ҳайвонҳо монанд аст. Аммо одам дар шакл ва шакли Худо офарида шудааст, то ки бо Худо муносибати махсус дошта бошад - қобилияти таваллуд шудан дар ОИЛАИ Худо. Ва Худо Рӯҳ аст (Юҳанно 4:24). Барои рафъи фосила - ё гузариши ОДАМИЯТ, ки комилан аз МАТЕРИА иборат аст, ба мавҷудоти Рӯҳ дар Малакути Худо табдил ёбад, сипас комилан аз Рӯҳ иборат бошад ва ҳамзамон ба ИНСОН АКЛИ монанди Худоро диҳад - Худо дар ҳар як инсон рӯҳе гузошт.

Дар Айюб 32:8 мо мехонем: «Дар одам рӯҳе ҳаст, ва илҳами Худои Қодири Мутлақ ба онҳо фаҳм мебахшад».

Ин ХАКИКАТИ бузургест, ки онро хеле кам мефаҳманд.

Ман ин рӯҳро рӯҳи ИНСОН меномам, зеро он дар ҳар як инсон мавҷуд аст, гарчанде ки он моҳияти Рӯҳ аст, на муҳим. Ин шахси рӯҳӣ ё мавҷудот НЕСТ. Ин на ИНСОН, балки моҳияти рӯҳӣ дар инсон аст. Ин рӯҳ НЕСТ - одами ҷисмонӣ рӯҳ аст. Рухи инсон кувваи ИНТЕЛЛЕКТро ба майнаи инсон мебахшад.

Рухи инсон ХАЁТИ инсонро таъмин намекунад — ХАЁТИ инсон дар ХУНИ ҷисмонӣ буда, бо НАФАФИ ҳаёт оксид шудааст.

Ин ҷузъи ғайрифизикӣ дар майнаи инсон аст, ки дар майнаи ҳайвонот вучуд надорад. Ин компонентест, ки гузариши инсонро ба илоҳӣ, бидуни тағир додани материя ба рӯҳ, дар замони эҳё имкон медиҳад. Ки ман каме баъдтар шарҳ медиҳам.

Биёед ман чанд нуктаи муҳимро дар бораи ин рӯҳияи инсон равшан кунам. Он моҳияти рӯҳӣ аст, чунон ки дар материя ҳаво моҳият аст ва об низ. Ин рӯҳи инсонӣ дида наметавонад. МАГЗИ ҷисмонӣ тавассути чашмҳо мебинад. Рӯҳи инсонӣ ДАР як одам намешунавад. Майна тавассути гӯшҳо мешунавад. Ин рӯҳи инсонӣ фикр карда наметавонад.

Майна фикр мекунад - гарчанде ки рӯҳ қудрати фикр карданро медиҳад, дар ҳоле ки майнаи ҳайвони ваҳшӣ бидуни чунин рӯҳ наметавонад, ба ҷуз аз усули оддитарин. . .

Тавре ки ҳеҷ ҳайвони гунг чизҳои дониши инсонро донист, инчунин инсон ҳам танҳо бо майна наметавонад, ба ҷуз аз рӯҳи инсон - рӯҳи инсонӣ, ки дар инсон аст. Ҳамин тавр, ба ҳамин тариқ, ҳатто одам наметавонад чизҳои Худоро бидонад ва дарк карда наметавонад, магар он ки рӯҳи дигар - Рӯҳулқудси Худоро қабул накунад.

Ба таври дигар гуфтан мумкин аст, ки ҳама одамон аз таваллуд рӯҳе доранд, ки «рӯҳи одам» ном дорад, ки ДАР ОНҲО мавҷуд аст. Диққат диҳед, ки ин рӯҳ одам нест. Ин чизест ДАР ОДАМОН. Мард метавонад мрамари хурдро фурӯ барад. Он гоҳ чизе дар одам аст, аммо он мард ё ягон қисми ӯ ҳамчун мард нест. Одам аз хоки замин — миранда буд. Ин рӯҳи инсонӣ рӯҳ нест. Ин чизе дар ҷон аст, ки худи ИНСОНИ ҷисмонӣ аст.

Ба ояти 14 диққат диҳед: «Аммо одами табиӣ чизҳои Рӯҳи Худоро қабул намекунад; ва онҳоро намешиносад, зеро онҳо аз ҷиҳати рӯҳонӣ шинохта шудаанд».

Ҳамин тавр, аз таваллуд, Худо ба мо як рӯҳ медиҳад, ки ман онро рӯҳи инсонӣ меномам. Он ба мо қудрати АКЛ медиҳад, ки дар МАИ ҳайвонот нест. Аммо он қудрати АХЛ танҳо бо дониш дар бораи олами ҷисмонӣ маҳдуд аст. ЧАРО? Зеро дониш ба тафаккури инсон ТАНҲО тавассути панҷ ҳисси ҷисмонӣ ворид мешавад.

Аммо диққат диҳед, ки Худо офариниши Одамро ҳангоми офариниши Одаму Ҳавво анҷом намодааст. Эҷоди физикӣ анҷом ёфт. Онҳо дар офариниши худ ин рӯҳияи "инсонӣ" доштанд. ...

ЧӢ ТАВР Худо ба нақша гирифтааст, ки «фосила»-ро аз таркиби ҷисмонӣ ба рӯҳонӣ бардорад - барои аз нав тавлид кардани Худ аз ИНСОНИ ҶИСМОНӢ, ки АЗ ЗАМИНИ ҶИСМОНӢ БАРОМАДАНД?

Аввалан, Худо ба ИНСОНИ ҷисмонӣ рӯҳи «инсониро» гузошт. Аммо рӯҳи инсон НЕСТ, ки қарор қабул мекунад, ба тавба меояд ва хислатро ташаккул медиҳад. Тавре таъкид кардам, ин рӯҳ ҳаёт намебахшад, намебинад, намешунавад, эҳсос мекунад ва фикр намекунад. Он ба ИНСОНИ ҶИСМОНӢ тавассути майнаи худ барои иҷрои ин корҳо қувват мебахшад. Аммо ин рӯҳ ҳар як фикрро - ҳар як пораи донишро, ки тавассути панҷ ҳиссиёт гирифта шудааст, сабт мекунад ва ҳар хислати хуб ё бадро, ки дар ҳаёти инсон ташаккул ёфтааст, сабт мекунад.

ОДАМИ ИНСОНИ ба маънои асли аз гил сохта шудааст. Худо мисли устои кулолгар аст, ки аз гил зарфе месозад. Аммо агар гил сахт бошад, ба шаклу шакле, ки ӯ мехоҳад, ҳам

намешавад. Агар он хеле нарм ва намнок бошад, он барои "МОНДАН" дар ҷое, ки кулолгар онро ҳам мекунад, устуворӣ надорад.

Аҳамият диҳед, ки дар Ишаъё 64:8: «Аммо алҳол, эй [абадӣ], ту падари мо ҳастӣ; мо гил ҳастем ва ту кулолгари мо; ва ҳамаи мо кори дасти Ту ҳастем».

Аммо Худо ба ҳар яки мо АКЛИ ХУД додааст. Агар касе аз эътирофи Худо ё роҳҳои Худо РАД НАКУНАД - аз тавба кардан аз бадӣ даст кашад ва ба рост рӯй оварад, Худо наметавонад ӯро бигирад ва дар вай хислати худотарсӣ эҷод кунад. Аммо ГИЛИ инсон бояд тобовар бошад, бояд бо омодагӣ таслим шавад. Агар инсон саҳт шавад ва муқовимат кунад, ӯ монанди гили хеле хушк ва саҳт аст. Кулолгар бо он ҳеҷ кор карда наметавонад. Он намедиҳад ва ҳам нахоҳад шуд. Инчунин, агар ӯ чунон ирода, мақсад ва азми қавӣ надошта бошад, ки вақте ки Худо ӯро қисман ба он чизе, ки Худо меҳоҳад, шакл диҳад, яъне аз ҳад ғамгин, заиф ва решаи хислаташ набуда, «ҷой нагирад» ҳеҷ гоҳ то охир тоб наоваред. Ӯ аз даст хоҳад дод. ...

Ин бояд адолати ХУДО бошад, зеро тамоми МО дар назди Ӯ мисли латтаҳои палид аст. Вай пайваста дониши Худро, адолати худро, хислатҳои худро дар дохили мо ҷойгир мекунад - АГАР мо онро боғайратона ҷустуҷӯ кунем ва онро бихоҳем. АММО ДАР ОН МО КИСМИ ХЕЛЕ МУХИМ ДОРЕМ. ...

Вақте ки мо хислати Худоро тавассути Рӯҳи Муқаддаси Худо қабул мекунем, Худо торафт бештари худро дар мо таҷдид мекунад.

Ниҳоят, дар эҳё, мо ҳамчун Худо хоҳем буд - дар ҷойе, ки мо наметавонем гуноҳ кунем, зеро худамон онро муқаррар кардаем ва аз гуноҳ рӯй гардондаем ва БАР зидди гуноҳ мубориза ва мубориза бурдаем ва бар гуноҳ ғолиб омадаем.

МАКСАДИ ХУДО амалӣ мегардад!

Бале, нияти Худо амалӣ хоҳад шуд.

Чаро Худо марду занро офарид?

Дар робита ба офариниши одамон, чаро Худо онҳоро марду зан офарид?

Хуб, сабаби возеҳ бояд бо наслкунӣ алоқаманд бошад, зеро Худо ба марду зани аввал гуфтааст:

²⁸ Бордор ва афзун шавед; заминро пур кунед... (Ҳастӣ 1:28).

Библия сабаби ба таври мушаххас алоқамандро медиҳад:

¹⁴ ... Миёни ту ва зани ҷавониат ... ӯ шарикӣ туст ва зани ту ба аҳд аст. ¹⁵ Аммо оё Ӯ онҳоро як нагардонд, ки боқимондаи Рӯҳ дорад? Ва чаро як? Ӯ насли худотарсро меҷӯяд... (Малокӣ 2:14bd-15)

Худо мардон ва духтаронро офарид, то як бошанд ва дар ниҳоят фарзандони парҳезгорӣ ба вучуд оранд (барои илоҳӣ).

Исо таълим дод:

⁴ Ва Ӯ дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Худое, ки онҳоро Офаридгор дар аввал онҳоро марду зан офарид, ⁵ Ва гуфт: «Аз ин сабаб одам падару модари худро тарк карда, ба зани вай, ва ҳар ду як тан хоҳанд шуд?» ⁶ Пас, онҳо дигар ду тан не, балки як тананд. Пас, он чи Худо ба ҳам пайваस्ताаст, одам набояд ҷудо кунад». (Матто 19:4-6)

Павлуси ҳавворӣ дар ин бора навишта буд, ки «Ин сирри бузург аст, аммо ман дар бораи Масеҳ ва калисо сухан мегӯям» (Эфсӯсиён 5:32).

Илова бар ин, ба таври дуруст як шудан ба мо кӯмак мекунад, ки муносибати байни Падар ва Писарро беҳтар фаҳмем (Юҳанно 17:20-23).

Муносибати издивоҷ кӯмак мекунад, ки муносибатҳои байни Падар ва Писарро тасвир кунем (ҳардуи онҳо дар Китоби Муқаддас ҳамчун Худо муаррифӣ карда мешаванд, масалан, Қўлассиён 2:2, ки барои аксарият сирр аст) ва инчунин бо одамоне, ки пас аз эҳёшавӣ чӣ рӯй медиҳанд (ки Китоби Муқаддас инчунин сирре номида мешавад, масалан, 1 Қўринтиён 15:51-54).

Павлуси ҳавворӣ дар бораи муҳаббат сӯҳбат кард ва дарсҳои дигари рӯҳонии марбут ба вазъи оилавӣ дод:

⁴ ... ба ҷавондухтарон насиҳат диҳед, ки шавҳарони худро дӯст доранд ва фарзандони худро дӯст доранд (Титус 2:4).

²² Эй занон, ба шавҳарони худ итоат кунед, чунон ки ба Худованд. ²³ Зеро ки шавҳар сардори зан аст, чунон ки Масеҳ низ сардори калисо аст; ва Ӯ Наҷотдиҳандаи бадан аст. ²⁴ Пас, чӣ тавре ки калисо ба Масеҳ итоат мекунад, бигзор занҳо дар ҳама чиз ба шавҳарони худ бошанд.

²⁵ Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ калисоро дӯст дошт ва Худро барои вай фидо кард, ²⁶ то вайро бо шустани об ба василаи калом тақдис кунад ва пок созад, ²⁷ то вайро ба Худ калисои пурҷалол ато кунад, на доғ ё доғ ё ягон чизи ба ин монанд дошта бошад, балки муқаддас ва беайб бошад. (Эфсӯсиён 5:22-27)

Сабаби дигари сохтани мардону духтарон ин буд, ки ҳарчанд бо фарқиятҳои ҷисмонӣ дар ин ҳаёт имкон диҳанд, ки ҳамсарон якҷоя бо Исо ҷалол диҳанд (Румиён 8:16-17). Якҷоя кор кардан (Ҳастӣ 1:28; Воиз 4:9-12) ва ҳатто дар ин ҳаёт якҷоя азоб кашидан низ як қисми нақшаи (Румиён 8:16-17) барои ҷуфти марду зан буд.

Биёед якчанд дарси таърихро низ бубинем:

³⁰ Бо имон деворҳои Ерихӯ пас аз ихота кардани ҳафт рӯз фурӯ рехт. ³¹ Бо имон Роҳоби фоҳиша, вақте ки ҷосусонро бо осоиштагӣ қабул карда буд, бо онҳое ки имон намеоварданд, ҳалок нашуд. ³² Ва боз чӣ гӯям? Зеро вақт намехост, ки дар бораи Чидъун,

Бороқ, Шимшӯн ва Йифтоҳ, инчунин Довуд ва Самуил ва анбиё бигӯям: ³³ Ӯ ба воситаи имон салтанатҳоро мутеъ карда, адолатро ба амал овард, ваъдаҳо ба даст овард, даҳони шерҳоро баста, ³⁴ зӯровариин шерҳоро хомӯш кард. оташ, аз дами шамшер раҳо ёфта, аз заъф тавонистанд, дар набард далер шуданд, лашкари бегонагонро гурезанд. ³⁵ Занон мурдагонро аз нав зинда карданд. Дигарон шиканча мешуданд ва озодиро қабул накарданд, то ки эҳёи беҳтаре ба даст оранд. ³⁶ Дигарон барои тамасхур ва тозиёна, ҳа, занҷирҳо ва зиндонҳо озмоиш мекарданд. ³⁷ Онҳоро сангсор карданд, ду пора карданд, озмуда шуданд, бо шамшер кушта шуданд. Онҳо дар пӯсти гӯсфанду буз овора мегаштанд, дар ҳоле ки бечора, ранҷу азоб ва азоб мекашиданд, — ³⁸ нафари онҳо ҷаҳон лоиқ набуд. Онҳо дар биёбону кӯҳҳо, дар ҷӯйбору ғорҳои замин саргардон шуданд. ³⁹ Ва ҳамаи инҳо, ки ба воситаи имон шаҳодати нек ба даст овардаанд, ваъдаро қабул накарданд, ⁴⁰ Худо барои мо чизии беҳтаре фароҳам овардааст, то ки онҳо аз мо **комил нашаванд**. (Ибриён 11:30-40)

Ҳам мардон ва ҳам занон имон доштанд ва ворисони ваъдаҳо буданд - баробар. Ва ҳам мардон ва ҳам занон бояд комил шаванд. Ва ин барои мо беҳтар хоҳад буд.

Бо кадом мақсад?

Дар тӯли тамоми абад муҳаббатро ба таври беназир бахшидан.

Тавре ки Павлуси ҳавворӣ ба масеҳиён навишт (ва на танҳо ба ҳамсарон):

¹² Ва Худованд муҳаббати шуморо **нисбат ба якдигар ва ба ҳама афзун ва афзун гардонад** ... (1 Таслӯникиён 3:12)

Новобаста аз он ки мард ё зан, одамоне ният доранд, ки муҳаббатро ато кунанд. Афзоиши муҳаббат ба ҳама ҷовидонаро беҳтар мекунад.

Бо одамоне чӣ шуд?

Вақте ки Худо одамоне бори аввал офарид, онҳоро баракат дод (Ҳастӣ 1:28). Ӯ ҳамчунин гуфт, ки ҳамаи офаридаҳои Ӯ (аз он ҷумла одамоне) «хеле хуб» буданд (Ҳастӣ 1:31).

Ғайр аз он, диққат диҳед, ки Китоби Муқаддас махсусан таълим медиҳад:

²⁹ ... Ки Худо инсонро росткор офарид, Аммо онҳо дар пайи макрҳои зиёде шуданд. (Воиз 7:29)

Дар боғи Адан Худо ба аввалин одамоне ҳақиқӣ — Одам ва Ҳавво (Ҳастӣ 3:20) ҳама чизеро, ки ба онҳо дар ҳақиқат лозим буд, дод.

Онҳо муҳити тоза ва гуворо, хӯрок ва коре доштанд (Ҳастӣ 2:8-24). Онҳо асосан аз рӯи ҳақиқат зиндагӣ мекарданд.

Аммо як ҷаҳони рӯҳии ноаён низ вуҷуд дорад, ки барои аксарият асрор аст. Малакути ғайб вуҷуд дорад, ки фариштаҳоро дар бар мегирад. Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки пеш аз

офариниши инсонҳо сеяки фариштагон исён карда, ба душмане, ки ҳоло Шайтон маъруф аст, пайравӣ мекарданд (Ваҳй 12:4).

Бо гузашти вақт, Шайтон (ниг. Ваҳй 12:9) ҳамчун мор зоҳир шуд. Сипас ӯ ба Ҳавво гуфт, ки Худо онҳоро нигоҳ медорад (Ҳастӣ 3:1,4-5).

Мор бо мақри худ Ҳавворо фиреб дод (2 Қўринтиён 11:3). Шайтон ба Ҳавво гуфт, ки ба каломи Худо бовар накунад (Ҳастӣ 3:2-4). Ӯ ба ҳавасҳои шахсии Ҳавво ва ботилияти худ муроҷиат кард ва ӯ интиҳоб кард, ки ба Худо итоат накунад ва ба ҷои Шайтон гӯш диҳад (Ҳастӣ 3:6а). Шавҳари ӯ Одам дар он ҷо бо Ҳавво буд ва қарор кард, ки гуноҳ кунад ва бо вай бошад (Ҳастӣ 3:6б).

Варақаи тахминӣ: дарозумрии инсон

Пас аз панҷ боби аввали китоби Ҳастӣ, ки дар он мо мебинем, ки баъзе одамон зиёда аз 900 сол зиндагӣ мекунанд.

Пас, чаро одамони қадим ба мисли Одам ва Нӯҳ ин қадар дароз умр диданд?

Муаррихи яҳудӣ Иосифус иддао кард, ки ин қисман аз он сабаб буд, ки Худо барои онҳо ғизои «мувофиқ» доштааст ва инчунин ба онҳо барои таҳияи технологияҳои барвақт вақт додааст (Китоби Антиқаҳо 1, 3:9).

Аммо аз афташ, сабабе, ки Худо пештар ба одамон иҷозат додааст, ки умри дарозтаре дошта бошанд, то онҳо тавонанд оқибатҳои гуноҳро беҳтар бубинанд ва дур аз роҳҳои Худо зиндагӣ кунанд. Дар он вақт, масалан, оқибатҳои ифлосшавӣ ба мисли асри 21 зуд аён ^{намешуданд}. Гузашта аз ин, доштани умри дарозтар ба онҳо кӯмак мекард, ки мушкилоти иҷтимоӣ ва дигар мушкилотеро, ки одамон ба онҳо дучор мешаванд, беҳтар бубинанд.

Онҳо диданд, ки одамон ҷаҳонро беҳтар намесозанд. Аз ин рӯ, пас аз эҳё шуданашон (Ваҳй 20:11-12), онҳо беҳтар мебуд, ки хатогиҳоро дар нарафтани роҳи Худо дарк кунанд.

Наслҳои баъдӣ Тўфони Бузургро медиданд (ин дар сабтҳои таърихии бисёр ҷомаҳо) ва инчунин бештар таъсири манфии инсониятро, ки ба дастури Шайтон пайравӣ мекунанд, диданд, баръакс зиндагӣ бо роҳи Худо.

Худо муайян кард, ки барои наслҳои баъдӣ умри кӯтоҳтар зиндагӣ кардан беҳтар аст, ба таври умум гӯем, ва муддати кӯтоҳтар азоб мекашанд. Нақшаи Худо кам кардани ранҷу азоб аст (ниг. Марсияҳо 3:33).

Асрори Шайтон ва девҳои ӯ

Аммо на танҳо Ҳавво фиреб дода шуд. Дар Аҳди Ҷадид гуфта мешавад, ки «он мори қадимӣ» «иблис ва шайтон ном дорад, ки тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад» (Ваҳй 12:9).

Исо таълим меод, ки Шайтон дурӯғгӯй ва падари дурӯғҳост (Юҳанно 8:44).

Дар ибтидо Шайтон бо номи Люцифер маъруф буд (Ишаъё 14:12), ки маънояш «барандаи нур» мебошад. Ў «карруб» буд (Ҳизқиёл 28:14). Карруб як фариштаи болдор аст, ки нақши онҳо дар курсии раҳмати Худо буданро дар бар мегирифт (Хуруҷ 25:18-20; Ҳизқиёл 28:14,16).

Люцифер ҳамчун як мавҷуди комил офарида шудааст (ниг. Ҳизқиёл 28:15) ва ҷолиб (ниг. Ҳизқиёл 28:17). Аммо ин комилият давом накард (Ҳизқиёл 28:15).

Худо Люцифер ва фариштаҳоро офарид, аммо, ба як маъно, офариниши онҳо пурра набуд, то даме ки хислат дар онҳо ташаккул ёбад. Ҳоло Худо наметавонад хислатро дар як лаҳза дар як ҷо ҷойгир кунад - агар Ў ин тавр мекард, аслан Ў як навъи роботи "компютерӣ"-ро меофарид. Ин ба мавҷудоти рӯҳӣ ва инчунин ба одамон низ дахл дорад.

Агар Худо хислати одилро ба таври фаврӣ бо фит офарида бошад, ҳеҷ хислат вучуд нашофт, зеро хислат ин қобилияти як мавҷуди алоҳида, шахсест, ки ба шинохти худ дар бораи ҳақиқат ва ба худаш табдил ёфтани аст. тасмим гирифтани ва хостори пайравӣ ба ҳақ ба ҷои нодуруст. Ва фарди офаридашуда бояд ин тасмимро қабул кунад. Ба ибораи дигар, фард, инсон ё фаришта, дар офариниши худ саҳм дорад.

Ин барои аксарият асрор аст, зеро кам одамон инро пурра фаҳмидаанд.

Лутфан бифаҳмед, ки Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки хеле пеш аз ҳодиса дар боғи Адан Шайтон «дар роҳҳои худ комил» буд (Ҳизқиёл 28:11-15а), аммо баъд ӯ ба мағрурӣ ва шарорат таслим шуд ва ба зери по афтод. замин (Ҳизқиёл 28:15б-17; Ишаъё 14:12-14). Ӯ душмани Худо шуд (Шайтон ба маънои душман), ба ҷои он ки хислати одилонро дуруст созад.

Исёни ӯ яке аз сабабҳои он буд, ки пас аз офариниши ибтидоии Ҳастӣ 1:1 бесарусомонӣ ба амал омад ва замин дар Ҳастӣ 1:2 «вайрон» шуд (ISV, GNB). Пас, Худо ба он рафт, ки «чеҳраи заминро нав кунад» (Забур 103:30), ки он чизҳоро, ки дар вақти «аз нав офариниш» карда буд, дар бар мегирифт (Ҳастӣ 1:3-31; 2:1-3).

Чаро ин ҳама муҳим аст?

Хуб, навсозӣ («аз нав офариниш») нишон медиҳад, ки Худо метавонад он чизро, ки шайтон нобуд карда метавонад, ислоҳ мекунад. Навиштаҳо нишон медиҳанд, ки Худо нақшаи ин корро дар оянда дорад (масалан, Аъмол 3:19-21; Ишаъё 35:1-2).

Боз ҳам фикр кунед, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки Люцифер «мӯҳри камолот, пур аз ҳикмат ва дар зебӣ комил» буд (Ҳизқиёл 28:12).

Ҳамчун мавҷудоти фаришта, Люцифер ба ғизои ҷисмонӣ ниёз нашофт.

Люцифер ҳама чизро дошт.

Бо вучуди ин, ӯ гуноҳ кард (чунон ки баъзе фариштагони дигар дар 2 Петрус 2:4) ва сеяки фариштагонро бо худ ба замин кашид (Ваҳй 12:4) (фариштаҳоро баъдтар халқи Худо аз рӯи 1 Қўринтиён 6 доварӣ мекунад: 3).

Люцифер ва исёни ӯ нишон дод, ки ҳатто мавҷудот, ки "ҳама чизро доштанд" метавонанд барои бадтар кардани вазъият исён кунанд. Ва баъдтар, ӯ аввалин одамонро, ки «ҳама чизро доштанд» водор намуд, ки бар зидди Худо исён кунанд (Ҳастӣ 3:1-6).

Аз ин рӯ, ин нишон медиҳад, ки агар Худо ба одамон ҳама чизро, ки ба онҳо лозим аст, ато кунад, то фақир вучуд надошта бошад, ки бе хислати илоҳӣ одамон то ҳол барои худ ва дигарон мушкилот меоранд.

Чаро Худо иҷозат медиҳад, ки Шайтонро фиреб диҳад ?

Оё исёни Шайтон нақшаи Худоро барбод дод?

Не.

Аммо оё Китоби Муқаддас нишон намедиҳад, ки Шайтон, «мидори қудрати ҳаво» (Эфсӯсиён 2:2), паёми худхоҳона ва беитоатии худро паҳн мекунад? Оё Иблис зеҳни аксарияти башариятро ҳамчун «худои ин замон» «кӯр накардааст» (2 Қӯринтиён 4:4)?

Ҳа ва ҳа.

Оё Китоби Муқаддас таълим намедиҳад, ки Шайтон Иблис «тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад» (Ваҳй 12:9)?

Бале.

Пас, чаро Худо ба Шайтон ва девҳояш иҷозат дод, ки одамонро фиреб диҳанд ва дар рӯи замин мушкилоти дигарро ба вучуд оранд?

Якчанд сабаб вучуд дорад.

Павлуси ҳавворӣ замони моро «ин асри шарир» номид (Ғалотиён 1:4), ки замони беҳтареро дар назар дорад.

Аммо чаро ба Шайтон иҷозат дода шудааст, ки дар замони мо ягон қудрати худро дошта бошад, зеро вай қаблан Худоро рад мекард?

Таъсири Шайтон ба мо кӯмак мекунад, ки дарсҳо омӯзем ва аксар вақт хислатро инкишоф диҳем, назар ба он ки он вучуд надошт, зудтар. Тезтар, то мо метавонем тавассути муқовимат хислати одилро мағлуб кунем ва бунёд кунем ва инчунин самараи рафтани роҳи нодурустро зуд бубинем. Ҳар дафъае, ки шумо ба гуноҳ муқобилат мекунед, шумо рӯҳан қавӣ мешавад.

Гарчанде ки баъзан душвор бошад ҳам, ин суръат боиси ранҷу азоби умумӣ мегардад.

Биёед якчанд чизҳоеро дида бароем, ки барои нишон додани ин кӯмак мекунанд.

Карбонро мисли порчаи ангишт баррасӣ кунед. Он метавонад нисбатан ба осонӣ ҷудо шавад, аммо вақте ки он зери фишори шадид қарор дорад, он метавонад ба алмос табдил ёбад, ки он аз

сахттарин моддаҳои табиӣ аст. Пас, нотавон тавассути фишор қавӣ мешавад. Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки масеҳиён, гарчанде ки дар ҷаҳон нотавонанд (1 Қўринтиён 1:26-29), бояд мисли тилло, нуқра ё сангҳои қиматбаҳо пок бошанд, дар 1 Қўринтиён 3:12.

Баъд, тасаввур кунед, ки шумо мехоҳед ягон чизи вазнинеро, ки бардошта наметавонед, мағлуб кунед. Шумо метавонед ба ашёи вазнин нигоҳ кунед, аммо ин онро ҳаракат намекунад. Шумо метавонед дастҳои худро дар як рӯз бист дақиқа ё бештар аз он хам кунед ва ин метавонад дастҳои шуморо каме мустаҳкамтар кунад, аммо на он қадар зиёд - ё шояд барои тағир додани ягон фарқият солҳо ва солҳо лозим шавад.

Ё шумо метавонед бо вазнҳои вазнине, ки шумо аз ӯҳдаи он мебаред, кор кунед. Баланд бардоштани онҳо назар ба бардоштани дастҳои худ душвортар хоҳад буд.

Бо вучуди ин, бардоштани вазнҳо на танҳо дастҳои шуморо аз хам кардани онҳо қавӣ мегардонад, ин намуди машқ инчунин вақтро барои мустаҳкам кардани дастҳои шумо барои бартараф кардани ашё хеле кӯтоҳтар мекунад.

Акнун фикр кунед, ки:

Дар соли 1962 Виктор ва Милдред Герцел як тадқиқоти ошкоро дар бораи 413 "шахсони машҳур ва бениҳоят боистеъдод" -ро бо номи "Гаҳвораҳои барҷаста" нашр карданд. Онҳо солҳо сарф карданд, то бифаҳманд, ки чӣ гуна бузургӣ ба вучуд омадааст, чӣ риштаи умумӣ метавонад дар тамоми ин ҳаёти одамони барҷаста мегузарад.

Тааҷҷубовар аст, ки далели барҷастатарин ин буд, ки амалан ҳамаи онҳо, 392 нафар, маҷбур буданд, ки монеаҳои хеле душворро паси сар кунанд, то ки онҳо бошанд. (Тарқи муқаддас, Тим Ҳансел, 1987, Word Books Publisher, саҳ. 134)

Ин мисолҳо бо вучуд доштани шайтон чӣ иртибот доранд?

Иҷозат додан ба иблис барои кӯшиши васваса кардани инсоният воқеан суръат мебахшад, ки бо кӯмаки Худо камбудихои худро бартараф карда, хислати одилро инкишоф дода тавонем (Филиппиён 4:13; Яъқуб 4:7). Натиҷаи ниҳони он аст, ки одамоне метавонанд зудтар ва бо камтарин ранҷу азоб ғалаба кунанд (ниг. Марсияҳо 3:33; 1 Петрус 4:12-13; 3 Юҳанно 2).

Ва агар Худо шуморо дар ин синну сол даъват кунад, Ё намегузорад, ки шумо ба васвасаи Шайтон ё ҳавасҳои гуногуне, ки аз ӯҳдаи худ доред, дучор шавед (1 Қўринтиён 10:13).

Муқовимат ба Шайтон ва васвасаҳои гуногун шуморо рӯҳан қавӣ мегардонад (Яъқуб 1:12, 4:7) ва ба шумо кӯмак мекунад, ки дар оянда ба дигарон кӯмак карда тавонед (ниг. 1 Юҳанно 4:21). Шайтон намехоҳад, ки шумо ба ҳақиқати каломи Худо бовар кунед.

Асрори Ҳақиқат

Луғати Кембрич 'ҳақиқат'-ро чунин таъриф мекунад :

ҳақиқат далелҳои воқеӣ дар бораи вазъият, ҳодиса ё шахс:

Ҳақиқат чизест, ки воқеан дақиқ аст. Бо вучуди ин, файласуфон, одамони оддӣ ва пешвоён кайҳо боз дар бораи ҳақиқат ҳайрон буданд.

Пас, биёед бубинем, ки чӣ тавр *луғати Кембрич* ҳақиқати "расмӣ" -ро муайян мекунад:

далел ё принсипе, ки аксарият онро дуруст мешуморанд:

Аммо гуфтаҳои боло бешубҳа на ҳамеша дурустанд. Ва бисёриҳо инро кайҳо дарк кардаанд. Бо вучуди ин, бисёриҳо ҳақиқати "расмӣ"-ро воқеият мешуморанд ва мутлақро ба мисли ҳақиқати воқеӣ қабул намекунанд. Аммо эътиқодҳои инфиродӣ ё коллективӣ, аксар вақт дуруст нестанд. Китоби Муқаддас дар бораи онҳое, ки ба ҷои одамон, дар ҳақиқат, дар бораи Худо маслиҳат мекунанд, огоҳ мекунад (Ишаъё 30:1; 65:126). Гуноҳ омил аст (ниг. Ишаъё 59:2а).

Вақте ки бо Исо сӯҳбат мекард, префекти Рум Понтиус Пилат дар бораи ҳақиқат пурсид:

³⁷ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Пас, Ту подшоҳ ҳастӣ?»

Исо ҷавоб дод: «Ту рост мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои ҳамин таваллуд шудаам ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам, то ки бар ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростӣ бошад, овози Маро мешунавад».

³⁸ Пилотус ба Ӯ гуфт: «Ҳақиқат чист?» Ва инро гуфт, боз назди яҳудиён баромада, ба онҳо гуфт: «Дар Ӯ ҳеҷ айбе намеёбам». (Юҳанно 18:37-38)

Пилотус аз афташ дар бораи ҳақиқат баҳсҳои зиёде шунида буд ва ба хулосае омад, ки ҳеҷ кас наметавонад онро дуруст муайян кунад.

Ҳангоме ки Исо ба саволи охири Пилотус ҷавоб надод, ба назар чунин менамояд, ки Пилотус мунтазири ҷавоб набудааст. Аммо Исо гуфт, ки росткорон Ӯро мешунаванд.

Чанде пеш аз вохӯрӣ бо Пилотус Юҳанно қайд кард, ки Исо гуфт, ки ҳақиқат чист:

¹⁷ Бо ростии Худ онҳоро тақдир кун. Сухани шумо ҳақиқат аст. (Юҳанно 17:17)

Китоби Муқаддас инчунин таълим медиҳад, ки Худо дурӯғ гуфта наметавонад (Ибриён 6:18, Титус 1:2).

Аз ин рӯ метавон хулоса кард, ки ҳар чӣ Худованд мегӯяд, ҳақ аст.

Акнун, ин ҳамчун далелҳои даврӣ баррасӣ хоҳад шуд, махсусан барои онҳое, ки Библияро дуруст қабул мекунанд. Аммо, вақте ки шумо исбот мекунед, ки Худо вучуд дорад ва каломӣ Ӯ ҳақ аст (ва мо китобҳои дорем, ба монанди *мавҷудияти Худо мантиқӣ* ва *исботи Исои Масеҳ аст*, ки ин корро мекунанд), пас мантиқан ба хулосае омадан мумкин аст, ки каломӣ Худо стандартест барои баҳодиҳии дурустии он.

Дурӯғ чизест, ки бо ҳақиқат муҳолиф аст. Аз ин рӯ, чизе дар ихтилоф бо каломӣ аслии илҳомбахшидаи Худо дуруст нест, новобаста аз он ки чӣ қадар одамон ба он бовар мекунанд.

Бисёриҳо боварӣ доранд, ки онҳо бояд «бигзор вичдонашон роҳнамоии онҳо бошад». Аммо бе Рӯҳи Худо, тафаккури ҷисмонӣ наметавонад ҳақиқатро тавре ки лозим аст, дарк кунад (1 Қўринтиён 2:14), зеро дил метавонад саҳт бад бошад (Ирмиё 17:9).

Ҳамчунин фикр кунед, ки Исо гуфтааст:

⁴ ... «Навишта шудааст, ки одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар сухане, ки аз даҳони Худо мебарояд» (Матто 4:4).

Одамон аз чизҳои офаридаи Худо нон истеҳсол мекунанд. Аммо роҳи аслии зиндагӣ ин пайравӣ аз каломи Худост.

Павлуси расул навишт:

¹³ Бинобар ин мо низ Худоро доимо шуқр мегӯем, зеро вақте ки шумо каломи Худоро, ки аз мо шунидаед, қабул кардаед, онро на ҳамчун каломи одамон, балки каломи Худо, ки дар ҳақиқат аст, қабул кардед. дар шумо, ки имон овардаед, амал мекунад. ¹⁴ Зеро ки шумо, эй бародарон, ба калисоҳои Худо, ки дар Яҳудия мебошанд, дар Исои Масеҳ тақлид кардаед. (1 Таслўникиён 2:13-14а).

⁷ ... каломи ростӣ, (2 Қўринтиён 6:7)

¹³ Шумо низ, баъд аз шунидани каломи ростӣ, ба башорати наҷоти худ, ба Ё таваккал кардаед; (Эфсўсиён 1:13)

⁵ ... умеде, ки барои шумо дар осмон баста шудааст, ки шумо онро пештар дар каломи ростии Инчил шунидаед, (Қўлассиён 1:5)

Ҳақиқат барои аксарият асрор аст, зеро аксарият ба каломи ҳақиқии Худо боварӣ надоранд (ниг. Қўлассиён 1:5,-6, 25-27; 1 Таслўникиён 2:13) ва қисми зиёди хушхабари Инчилро намефаҳманд. аз наҷот. Аксарият ба одамони дигар, ки худ Шайтон фирефта шудааст, эътимод доранд (Ваҳй 12:9). Исо гуфт:

⁸ «Ин одамон бо даҳони худ ба Ман наздик мешаванд, ва Маро бо лабҳои худ эҳтиром мекунанд, вале дилшон аз Ман дур аст. ⁹ Ва беҳуда Маро парастид мекунанд, Аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот таълим медиҳанд. (Матто 15:8-9)

Таваҷҷӯҳи бештар ба одамони дигар аз каломи Худо боиси ибодати беҳуда мегардад ва мардумро аз ҳақ дур мекунад.

Бо вучуди ин, ҳақиқатро доништан мумкин аст.

Ҳаворӣ Юҳанно навишт:

³¹ Он гоҳ Исо ба яҳудиёне, ки ба Ё имон оварда буданд, гуфт: «Агар дар каломи Ман бимонед, дар ҳақиқат шогирдони Ман ҳастед. ^{32Ba} ростиро хоҳед донист, ва ростӣ шуморо озод хоҳад кард». (Юҳанно 8:31-32)

⁴⁶ ... Ва агар рост гӯям, чаро ба Ман бовар намекунед? ⁴⁷ Ҳар кӣ аз Худои, суханони Худоро мешунавад; бинобар ин намешунавед, зеро шумо аз Худо нестед. (Юҳанно 8:46-47)

³⁷ ... Ман ба ҷаҳон барои он омадам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростӣ аст, овози Маро мешунавад (Юҳанно 18:37).

⁶ Агар гӯем, ки бо Ӯ мушоракат дорем ва дар торики рафтор мекунем, дурӯғ мегӯем ва ростиро иҷро намекунем. ⁷ Аммо агар мо дар рӯшноӣ рафтор кунем, чунон ки Ӯ дар рӯшноӣ аст, мо бо яқдигар мушоракат дорем ва Хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок мекунад. (1 Юҳанно 1: 6-7)

⁴ Касе ки "Ман Ӯро мешиносам" гӯяд ва аҳкоми Ӯро риоя намекунад, дурӯғгӯӣ аст, ва дар вай ростӣ нест. ⁵ Аммо ҳар кӣ каломи Ӯро риоя кунад, дар ҳақиқат муҳаббати Худо дар вай комил аст. Аз ин мо медонем, ки мо дар Ӯ ҳастем. ⁶ Ҳар кӣ мегӯяд, ки дар Ӯ сокин аст, худаш низ бояд ҳамон тавре рафтор кунад, ки Ӯ рафтор мекард. (1 Юҳанно 2:4-6)

¹⁸ Эй фарзандони ман, биёед на бо сухан ва на бо забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст бидорем. ¹⁹ Ва аз ин мо медонем, ки мо аз ростӣ ҳастем ва дилҳои худро дар ҳузури Ӯ ором хоҳем кард. (1 Юҳанно 3:18-19)

³ Зеро, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростие ки дар шумост, шаҳодат доданд, чунон ки шумо дар ростӣ рафтор мекунед, ман хеле шод шудам. ⁴ Ман хурсандии бузургтар аз шумидани он нест, ки фарзандонам дар ростӣ рафтор мекунанд. (3 Юҳанно 3-4)

Сарфи назар аз он ки Китоби Муқаддас мегӯяд, робитаи байни ҳақиқат каломи Худо будан ва беҳтар фаҳмидани онҳое, ки ба Худо итоат мекунанд, барои бисёриҳо асрор аст.

Ҷон инчунин инҳоро навиштааст:

3 ... Роҳҳои Ту одил ва рост аст, эй Подшоҳи муқаддасон! (Ваҳй 15:3)

Бо роҳҳои Худо рафтор кардан ба мо кӯмак мекунад, ки ҳақиқатро беҳтар дарк кунем, вақте ки мо мувофиқи ҳақиқат зиндагӣ мекунем.

Ҳамчун масеҳиён, ки бо каломи Худо тақдис шудаанд (Юҳанно 17:17), мо бояд «каломи ростиро дуруст тақсим кунем» (2 Тимотиюс 2:15), дар ҳоле ки аз « гуфтугӯи дунявӣ ва хушкӯ холи » канорагирӣ кунем, зеро он боиси боз ҳам зиёдтар мегардад. беимонӣ » (2 Тимотиюс 2:16, NASB). Аз ин рӯ, мо аз созиш бо динҳои ҷаҳон худдорӣ мекунем.

Аммо чӣ мешавад, агар илм ба Библия муҳолиф бошад, мисли бисёре аз коршиносон?

Хуб, «бигзор Худо рост бошад, лекин ҳар кас дурӯғгӯӣ бошад» (Румиён 3:4). Ба каломи Худо бовар кунед.

Ҳатто дар замони Аҳди Ҷадид, одамоне буданд, ки хатогиро «илм» меномиданд. Огоҳӣ:

²⁰ Эй Тимотиус !

²¹ Ки баъзе касон дар бораи имон хато кардаанд. (1 Тимотиус 6:20-21, KJV)

Ҳамин тавр, шахсоне буданд, ки даъвои Масеҳро доранд, ки аз ҷониби пешвоёни зеҳние, ки ба ростӣ муҳолиф буданд, гумроҳ шудаанд.

Ҳаворий Юҳанно илҳомланиб, бундай ёзган:

²⁶ Ин чизҳоро ба шумо дар бораи онҳое, ки шуморо фиреб медиҳанд, навиштаам. (1 Юҳанно 2:26)

Олимони гуногун фиребгар буданд ва/ё фикр мекарданд, ки онҳо далелҳое доранд, ки бо каломи Худо муҳолифанд. Ба маълумоти нодурусти онҳо наафтед.

Худо вучуд дорад (барои тафсилот, аз китоби ройгони онлайн дар ssog.org нигаред: *Оё мавҷудияти Худо мантиқӣ аст?*) ва ба каломи Ӯ барои ҳақиқат таъя кардан мумкин аст. Китоби Муқаддас ҳушдор медиҳад, ки «[в] одаме ки ба одам таваккал мекунад, лоиқ аст» (Ирмиё 17:5).

Павлуси ҳавворӣ ба Тимотиус дар бораи баъзеи онҳо чунин навишт:

⁷ Ҳамеша таълим мегиранд ва ҳеҷ гоҳ ба дониши ростӣ расида наметавонанд. ⁸ Чӣ тавре ки Янн ва Ямбрис ба Мусо муқобилият мекарданд, онҳо низ ба ростӣ муқобилат мекунанд; одамони ақли фосид, ки дар имон норозиданд; ⁹ вале **онҳо дигар пешравӣ нахоҳанд кард, зеро ки аблаҳии онҳо ба ҳама маълум хоҳад шуд**, (2 Тимотиус 3:7-9)

Бисёриҳо даъво мекунанд, ки ҳамеша ба ҳақиқат меомӯзанд ва ба ҳақиқат тавачҷӯҳ доранд, аммо аксарият ба ҳақиқати воқеӣ муқобилат мекунанд.

Ҳақиқат дар охирзамон моли камёбтар пешгӯӣ шуда буд:

¹² Бале, ва ҳамаи онҳое ки мехоҳанд дар Исои Масеҳ парҳезгорӣ кунанд, ба таъқибот дучор хоҳанд шуд. ¹³ Аммо одамони бад ва фиребгарон бадтар ва бадтар хоҳанд шуд, ва фиребанда ва фирефта мешаванд. ¹⁴ Аммо шумо бояд дар он чизҳое, ки омӯхтаед ва ба он боварӣ доштаед, устувор бошед, зеро ^{медонед, ки} онҳоро аз кӣ омӯхтаед (2 Тимотиус 3:12-14).

Агар шумо аз «муҳаббати ростӣ» ба қадри кофӣ дошта бошед (2 Таслӯникиён 2:10) ва мувофиқи он амал кунед, шумо метавонед аз фиреби азиме, ки омада истодааст, наҷот ёбед (2 Таслӯникиён 2:7-12) ва аз он наҷот ёбед. «соати озмоиши» даҳшатноке, ки ба тамоми замин меояд (Ваҳй 3:7-10).

Асрори истироҳат

Гарчанде ки чунин ба назар намерасад, ки истироҳат як сирре хоҳад буд, аммо барои бисёриҳо маълум шуд.

Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод (Ҳастӣ 2:2-3). Китоби Муқаддас таълим намедиҳад, ки Худо ягон рӯзи дигари интихобкардаи инсонро баракат додааст. Одамон бояд «ба Худо итоат кунанд, на ба одамон» (Аъмол 5:29).

Худо барои одамон як ҳафта танаффуси ҷисмонӣ дод. Ва Ӯ чизҳоро фароҳам меорад, то одамон онро нигоҳдоранд (ниг. Хуруҷ 16:5; Ибодат 25:18-22).

Бисёриҳо дар ҳайрат мемонанд, ки онҳо дар муддати тӯлонӣ бо кор кардан ба ҷои ҳафт рӯз шаш рӯз кор карда метавонанд. Аммо ин дуруст аст.

Ва азбаски одамон Навиштаҳоро намефаҳманд, ин барои аксарият сирре аст.

Худо ба Ҳизқиёл-пайғамбар ваҳй кард, ки бинависад:

²⁶Кохинонаш шариати Маро поймол карданд ва муқаддасоти Маро палид карданд; Байни муқаддас ва нопок фарқ накардаанд ва байни нопок ва покро фарқ накардаанд; ва онҳо чашмони худро аз шанбеҳои Ман пинҳон кардаанд, ба тавре ки Ман дар миёни онҳо палид шудаам. (Ҳизқиёл 22:26)

Бисёре аз пешвоёни дин қонуни Худоро вайрон мекунад ва чашмони худро ба рӯзҳои шанбе пинҳон кардаанд. *Шанбеҳои ман* истинод ба шанбеи ҳарҳафтаина ва инчунин шанбеҳои солона аст, ки онҳоро Рӯзҳои муқаддаси Худо низ меноманд. Рӯзҳои шанбе вақти истироҳати ҷисмонӣ/барқароршавӣ ва эҳёи рӯҳонӣ мебошанд.

Тасвирҳои ҳафтаи ҳафтрӯза, ки ба мисли Худо ба одамон шаш рӯз дод, то корашонро анҷом диҳанд ва дар рӯзи ҳафтум истироҳат кунанд, Худо ба инсоният шаш «ҳазор сол» дод (ниг. Забур 90:4; 2 Петрус 3:8). кори инсониятро ба ҷо оваред, аммо баъд дар «рӯзи ҳафтуми ҳазорсола» дар Малакути ҳазорсола зиндагӣ кунед (ниг. Ваҳй 20:4-6).

Нақшаи 6,000/7,000 бо таълимоти Аҳди Ҷадид дар бораи будан дар «айёми охир» мувофиқат мекунад (Аъмол 2:14-17), ки на дертар аз замони анҷом додани хизмати заминии Исо оғоз ёфт (Ибриён 1:1-2). Ду рӯзи охири шашҳазорсола рӯзҳои охирини ин навъи ҳафта хоҳанд буд.

Анъанаи яҳудӣ таълим медиҳад, ки ин идеяи 6000-сола бори аввал дар мактаби Илёс пайғамбар таълим дода шудааст (Талмуди Бобил: Санедрин 97а).

Дар охири асри дуум ва аввали асри сеум муқаддасон ва усқуфи Юнону Рум ба мисли Иреней (Irenaeus. Adversus) haereses , Китоби V, Боби 28:2-3; 29:2) ва Ипполитус (Ипполит. Дар бораи гексамерон , ё шаш рӯз) низ 6,000-7,000 солро мефаҳмиданд ва таълим медоданд ва инчунин хабар доданд, ки рӯзи шанбеи ҳарҳафтаина оромии ҳазорсоларо (ҳафтуми ҳазор сол) тасвир мекунад.

Аммо пас аз эҳёи император Константин дар асри 4, бисёри дигарон таълим додани ин корро бас карданд . Маълумоти бештарро дар бораи эътиқодҳои барвақт дар китоби ройгон, ки дар сайти ssog.org дастрас аст, бо номи *Эътиқоди калисои аслии католикӣ дарёфт кардан мумкин аст* .

Бо вучуди он ки католикҳои юнонию румӣ дигар расман таълимоти 6000-соларо таълим намедиҳанд, Худо ба Иблис ва башарият дар тӯли ин синни 6000 иҷоза дод, ки роҳи нодурустро

интихоб кунанд, то ранчу азобҳои умумиро кам кунанд ва қисми раванди комил кардани тамоми одамон бошанд. ки Уро мешунавад — хоҳ дар ин замон ва чи дар замони оянда.

Чаро 6000 сол?

Чунин ба назар мерасад, ки Худо ба хулосае омад, ки ин барои одамон барои санҷидани роҳҳои гуногуни зиндагӣ, ки ба назари онҳо беҳтарин аст, вақти кофӣ хоҳад буд ва наслҳои зиёде аз Одаму Ҳавво ин имкониятро доштанд. Ҳамин тавр, дар тӯли ҳазорсолаҳо одамон баъдтар метавонистанд беҳтар бубинанд, ки гуфтаҳои Масалҳо 14:12 ва 16:25 : "Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, аммо анҷоми он роҳи мамот аст". дуруст.

Худо медонист, ки ин ҷаҳон дар охири он 6000 сол чунон бад хоҳад шуд, ки «агар он айём кӯтоҳ карда нашавад, ҳеч кас наҷот намеёбад» (Матто 24:22).

Пас аз 6 000 сол Исо бармегардад, муқаддасон эҳё мешаванд, ҳаёт дар сайёра наҷот хоҳад ёфт ва қисми ҳазорсолаи Малакути Худо муқаррар карда мешавад (ниг. Ваҳй 20:4-6).

Ва ин барои аксарият аз афташ сирре буд.

Ба чизе таваҷҷӯҳ кунед, ки Ишаъё илҳом гирифта навиштааст:

¹¹ Зеро ки Ӯ ба ин қавм бо лабони ғазаб ва забони дигар сухан хоҳад гуфт, ¹² Ба онҳо гуфт: «Ин аст оромиш, ки бо он хастагонро ором диҳӣ» ва «Ин тароватбахш аст». Аммо онҳо намешунаванд. (Ишаъё 28:11-12)

Худо оромиро ваъда медиҳад, аммо аз сабаби «лабҳои тоқ ва забони дигар» - таълимоти нодуруст ва мушкилоти тарҷума - аксарият оромии тароватбахшро, ки Худо барои ҳар ҳафта муҳайё кардааст, қабул намекунанд.

Дар китоби Аҳди Ҷадид аз Ибриён ду калимаи гуногуни юнонӣ истифода мешаванд ва аксар вақт ба забони англисӣ ҳамчун "истироҳат" тарҷума мешаванд. Ба забони англисӣ тарҷума шудааст, онҳо *катапауз мебошанд* ва *sabbatismos*. Азбаски бисёре аз тарҷумонҳо ҳардуи ин калимаҳоро якхела тарҷума кардаанд, бисёриҳо дар иштибоҳ афтадаанд. *Sabbatismos* дар Ибриён 4:9 истифода мешавад, дар ҳоле ки катапауз дар ҷойҳои мисли Ибриён 4:3 истифода мешавад.

Азбаски ояндаи «оромӣ» (катапаузис) — Малакути Худо — Исроили рӯҳонӣ бояд дохил шавад (Ибриён 4:3), барои онҳо як шанбегӣ боқӣ мондааст, яъне ҳоло риояи рӯзи шанбе (Ибриён 4:9).). Ин маънои онро дорад, ки масеҳиён ба «оромӣ»-и ояндаи Салтанати Худо дохил мешаванд, ҳамон тавре ки онҳо ҳоло истироҳати ҳарҳафтаинаи шанберо, ки интизори он аст, риоя мекунанд. Дар ин аср, халқи Худо бояд ҳамон рӯзе, ки Худо кард (Ибриён 4:9-11а), «мабодо касе ба ҳамон намунаи беитоатӣ афтада нашавад» (Ибриён 4:11б).

Аз сабаби тарҷумаҳои нодуруст ва «пинҳон кардани чашмҳо» аз ҷониби муаллимони динӣ дар бораи шанбегии Худо, истироҳати Китоби Муқаддас барои бисёриҳо то ҳол сирре боқӣ мемонад.

Сирри гуноҳ

Чунин ба назар мерасад, ки бисёриҳо дар бораи чӣ будани гуноҳ ошуфтаанд.

Бисёриҳо чунин рафтор мекунад, ки онҳо метавонанд онро муайян кунанд.

Бо вучуди ин, Худост, на одамон, ки гуноҳро муайян мекунад.

Гуноҳ чист?

Ин аст, ки чӣ тавр Библия онро муайян мекунад:

⁴Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, шариат ҳам кардааст, ва гуноҳ шариат аст. (1 Юҳанно 3:4, NKJV)

⁴Ҳар кӣ гуноҳ кунад, гуноҳ низ содир кардааст ; ва гуноҳ гуноҳ аст. (1 Юҳанно 3:4, DRB)

⁴Ҳар кӣ гуноҳ мекунад, шариатро вайрон мекунад, ва дар асл гуноҳ шариат аст. (1 Юҳанно 3:4, EOB Аҳди Ҷадид)

⁴Ҳар кӣ гуноҳ кунад , шариатро низ вайрон мекунад, зеро гуноҳ вайрон кардани шариат аст. (1 Юҳанно 3:4, KJV)

Кадом қонун?

Қонуни Худо, ки дар каломи Ўст (ниг. Забур 118:11) ва он Даҳ Аҳкомро дар бар мегирад (ниг. 1 Юҳанно 2:3-4; Забур 118:172; инчунин ба китоби ройгон нигаред, ки дар интернет дастрас аст www.ssoq.org, таҳти унвони: *Даҳ Аҳком: Даҳнома, насроният ва ҳайвони ваҳшӣ*).

Гарчанде ки ҳеҷ кас ба гуноҳ маҷбур карда нашудааст, Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҳама гуноҳ кардаанд (Румиён 3:23).

Чаро одамон гуноҳ мекунад?

Хуб, бо ҳамон сабабе, ки Ҳавво ва Одам гуноҳ карданд. Фирефтаи шайтон ва/ё нафси шаҳваташон шуданд.

Шайтон тамоми ҷаҳонро фиреб дод (Ваҳй 12:9). Вай барои таъсир расондан ва фиреб додани тамоми инсоният ҳар як фикри бадири истифода бурд. Шайтон фалсафаи худро ба дуру дароз паҳн кардааст (ниг. Эфсӯсиён 2:2) — ба ботил, шаҳват ва тамаъ даъват мекунад, то ба мо таъсир расонанд.

Ба суҳанони зерин аз инчилист Лерой Нефф диққат диҳед:

Ҳар яки мо аз хурдӣ ба ин бомбаборони фиребгарона тоб овардаем. Шайтон ин усулро барои ворид кардани фикрҳои нодуруст истифода бурд ва ӯ аз муҳити атроф ва шароит истифода мебарад, то ба мо таъсир расонад, ки мисли Одаму Ҳавво қарорҳои нодуруст қабул кунем.

Вақте ки мо таваллуд шудем, мо нисбати Худо ва роҳи комили Ў нафрат ва на адоват надоштем. Мо ҳатто наредонистем, ки Худо вучуд дорад ё Ў роҳи дурусти зиндагӣ барои мо дорад. Аммо бо гузашти вақт мо низ мисли Шайтон рафтор кардем, худхоҳӣ, тамаъкорӣ ва нафсонӣ ва хоҳиши роҳи худамонро пайдо кардем.

Вақте ки мо кӯдаки хурд будем, мо шояд мисли онҳое будем, ки Масеҳ дар бораи онҳо гуфта буд (Матто 18:3, 4). Онҳо фурутан ва таълимгиранда буданд - ҳанӯз Шайтон ва ҷомеаи ӯ ба таври пурра фирефта нашудаанд. ...

Ҳама мусибатҳои инсонӣ, бадбахтӣ, дард ва бадбахтӣ дар натиҷаи бевоситаи гуноҳ – вайрон кардани қонунҳои рӯҳонӣ ва ҷисмонии Худо ба вучуд омадааст. Хушбахтӣ ва зиндагии фаровон натиҷаи худкори итоат ба Қонуни Худост. (Нефф Л. Ҳама дар бораи гуноҳ. Magazine World Tomorrow's. апрели 1972)

Ва ҳангоме ки Исо барои ҳамаи гуноҳҳои мо мурд, гуноҳ арзиш дорад. Ва арзиши дарозмуддат дар он аст, ки он ба гунаҳкор ва потенциали он барои анҷом додани некиҳои бештар таъсири манфӣ мерасонад. Пас, кунед Гумон накунад, ки ҳоло гуноҳ кардан барои шумо (ё дигарон) хуб аст, балки умедворем, ки ҳама аз гуноҳҳои худ дарс хоҳанд гирифт (ниг. 2 Петрус 2:18-20), онҳоро эътироф мекунад (1 Юҳанно 1:9) ва аз онҳо тавба мекунад (Ниг. Аъмол 2:37-38).

Аз сабаби таълимот ва урфу одатҳои нодуруст, бисёриҳо дар ин аср гуноҳро эътироф намекунад.

Павлуси расул навишт:

⁷ Зеро ки сирри шарорат аллакай амал мекунад; Дар айни ҳол танҳо касест, ки онро боздорад, то даме ки вай аз мобайн наравад. ⁸ Ва он гоҳ шарир ошкор хоҳад шуд, ки Исои Худованд Ёро бо нафаси даҳони Худ нобуд хоҳад кард ва бо зуҳури омадани Худ барҳам хоҳад дод, ⁹ омадани вай мувофиқи амали шайтон, бо ҳар қудрат ва аломатҳои . , ва дар мӯъҷизоти дурӯғ, ¹⁰ ва дар ҳар фиреби шарорат ба ҳалокшудагон, ки ба ивази он онҳо муҳаббати ростиро қабул накарданд, то ки наҷот ёбанд. ¹¹ Ва аз ин сабаб, Худо ба онҳо кори фиребанда хоҳад фиристод, то ки ба дурӯғ имон оваранд, ¹² то ки ҳамаи онҳое, ки ба ростӣ имон наоварданд, вале аз ноинсофона лаззат бурданд, маҳкум карда шаванд. (2 Таслӯникиён 2:7-12, Библияи Литерали Берия)

Қисми «асрори беқонунӣ» («асрори шарорат» DRB) дар он аст, ки ба бисёриҳо ин ҳақиқат дар бораи гуноҳ таълим дода нашудааст ва/ё ба монанди фарисеёни замони Исо дар атрофи қонунҳои Худо мулоҳиза кардан таълим дода шудааст ва ба ҷои он анъанаҳои номатлубро қабул мекунад. (ниг. Матто 15:1-9). Вақте ки мо ба охири ин аср наздик мешавем, онҳое, ки ба ҳақиқат муҳаббати кофӣ надоранд, бераҳмона фиреб хоҳанд шуд.

Китоби Муқаддас таълим медиҳад: «Фирефта нашавед, эй бародарони маҳбуби ман» (Яъқуб 1:16).

Бо вучуди ин, мо одамон, майл дорем, ки худро фиреб диҳем (хусусан бо таъсири Шайтон) ва дарк намекунем, ки майлҳои гумроҳии мо чӣ қадар аст.

Ҳаворӣ Яъқуб дар бораи васвасаҳо ва гуноҳ инҳоро шарҳ дод:

¹²Хушо касе ки ба озмоиш тоб меорад; зеро ки ҳангоме ки ба ӯ маъқул шуд, тоҷи ҳаётро, ки Худованд ба дӯстдорони ӯ ваъда кардааст, хоҳад гирифт. ¹³ Бигзор ҳеч кас ҳангоми озмудани худ бигӯяд: "Маро Худо меозмояд"; зеро ки Худо наметавонад бо бадӣ озмуда шавад ва Худаш касеро намеозмояд. ¹⁴ Аммо ҳар кас ҳангоме ки аз ҳавасҳои худ дур мешавад ва фирефта мешавад, озмуда мешавад. ¹⁵ Пас, ҳангоме ки ҳавас ҳомила шуд, гуноҳро ба дунё меорад; ва гуноҳ, вақте ки ба воя мерасад, маргро ба вучуд меорад. (Яъқуб 1:12-15)

Барои муқобилат кардан ба васвасаҳо, аз ақли худ дур кардани фикри нодурусте, ки ба он дохил мешавад, ақли худро бо фикрҳои нек пур кунед (Филиппиён 4:8) ва ба Худо муроҷиат кунед.

Чӣ фикрҳои беҳтар аз фикрҳо дар бораи Худо ва Каломи ӯ вучуд доранд? Агар шумо ба Шайтон муқобилат кунед, Китоби Муқаддас мегӯяд, ки вай гурезад (Яъқуб 4:7).

Муқовимат шуморо рӯҳан қавӣ мегардонад, дар ҳоле ки даст ба гуноҳ кардан нотавадонтар мекунад.

Гуноҳ ба онҳое, ки имон овардаанд, нишон медиҳанд, ки мо ба Худо ва роҳҳои ӯ ниёз дорем.

Худо дар бораи таъсири фиреби Шайтон, инчунин шаҳватҳои инсонӣ фаҳмид ва нақшаи наҷотро таҳия кард, ки онро ба назар мегирад (барои тафсилоти бештар дар ин бора, лутфан китоби ройғони онлайнро аз назар гузаронед: *ТАКЛИФИ УМУМИИ Наҷот. Apokatastasis: Оё Худо метавонад гумшудагонро дар замони оянда наҷот диҳед? Садҳо Навиштаҳо нақшаи наҷоти Худоро ошкор мекунанд*).

3. Динҳои ҷаҳон чиро таълим медиҳанд?

Динҳои гуногун эътиқоди худро доранд, ки ҳадафҳои офариниш чист. Пас, биёед ба баъзе изҳороти онҳое, ки ба динҳои мухталифи Шарқу Ғарб мувофиқат мекунанд, назар андозем.

Аммо аввал биёед атеистонро дида бароем. Атеистҳо боварӣ надоранд, ки одамон ягон ҳадаф доранд, ба истиснои лаззат бурдан ё ягон намуди иҷроии шахсӣ.

Баъзеҳо ҳастанд (ки метавонанд худро атеист ҳисоб кунанд ё не) бар ин боваранд, ки агар шумораи одамон камтар мебуд, беҳтар мебуд:

Антинатализм ин эътиқодест, ки ҳаёти инсон объективӣ беарзиш ва бемаънӣ аст. Тавре The Guardian тавзеҳ медиҳад, зиддинаталистҳо бар ин назаранд, ки насли инсон ба ҷомеаи инсонӣ (бо ин тарзи тафаккур набояд вучуд дошта бошад) ва сайёра зарари беасос мерасонад. Гузашта аз ин, волидайн бо таҳмил кардани мавҷудияти кӯдаконе, ки ба мавҷудияти онҳо розӣ нестанд, дар ҷинойти ахлоқӣ гунаҳкоранд. ...

зиддинаталистҳо аксар вақт даъво мекунанд, ки эътиқоди онҳо ба беарзишии ҳаёти инсон аз раҳмдилӣ ба ҳаёти инсон бармеояд ...

зиддинаталистҳо мехоҳанд, ки инсониятро аз зарар бо таъмини нобудшавии он муҳофизат кунанд ... (Уолш М. Ҷунбиши афзояндаи "антинаталистӣ" барои нест кардани инсоният даъват мекунад ... Daily Wire, 15 ноябри соли 2019)

Аслан, зиддинаталистҳо боварӣ доранд, ки одамон аз ғоида бештар зарар меоранд, зиндагӣ душвор аст ва аз ин рӯ одамон набояд ба ҷаҳон одамон бештар оваранд, зеро ин кор ранҷу дардҳои умумиро афзоиш медиҳад.

Аммо, онҳо дар бораи арзиши инсонӣ хато мекунанд.

Инсон арзиш дорад. Ва дар ҳоле ки ранҷу азобҳо вучуд доранд, одамон маҷбур карда шудаанд, ки саҳмгузори кунанд ва кӯмак кунанд. Ҳаётнинг маъноси бор.

Акнун биёед бубинем, ки ҳиндуҳо дар бораи ҳадафи инсоният чӣ мегӯянд.

Тибқи гузоришҳо, каме бештар аз як миллиард ҳиндуҳо ҳастанд. Дар ин ҷо маълумот дар бораи эътиқоди ин дин аст:

Ба ақидаи ҳиндуҳо, маъноӣ (мақсади) ҳаёт ҷаҳор маротиба аст: расидан ба Дхарма, Арта , Кама ва Мокша. Аввалин, дхарма, маъноӣ амал карданро дорад, ки некӣ ва одилона амал кунад. ... Маъноӣ дуҷуми зиндагӣ аз рӯи ҳиндуҳо Арта аст , ки ба ҷустуҷӯи сарват ва шукуфой дар ҳаёти худ ишора мекунад. ...Мақсади сеюми ҳаёти ҳиндуҳо ҷустуҷӯи Кама аст. Ба ибораи оддӣ, Камаро метавон ҳамчун лаззат бурдан аз ҳаёт муайян кард. Маъноӣ чорум ва ниҳоии зиндагӣ аз рӯи ҳиндуҳо Мокша, маърифат аст. То ба ҳол душвортарин маъноӣ ҳаёт барои расидан ба он, Мокша метавонад барои анҷом додани он як шахс як умр лозим бошад (кам) ё якчанд вақт лозим аст. Бо вучуди ин, он муҳимтарин маъноӣ ҳаёт ҳисобида мешавад ва ҷунин муқофотхоро пешниҳод мекунад, ба монанди раҳӣ аз

реинкарнатсия, худшиносӣ, маърифат ё ваҳдат бо Худо. (Сивакумар А. Маъноӣ ҳаёт аз рӯи ҳиндуҳо, 12 октябри 2014)

Ҳамин тавр, аслан ҳиндуизм таълим медиҳад, ки ба таври одилона зиндагӣ кардан, шукуфӣ ҷустуҷӯ кардан, аз ҳаёт лаззат бурдан ва ба маърифат ноил шуданро таълим медиҳад, ки ба гуфтаи як ҳиндӯе, ки ман шунидам, худпарастиро низ дар бар мегирад. Гарчанде ки ин эътиқодҳои ҳиндуҳо метавонанд бо Библия мувофиқ бошанд, онҳо шарҳ наmedиҳанд, ки чаро ҳаёт дар ҷои аввал вучуд дорад.

Тибқи гузоришҳо, каме бештар аз ним миллиард буддистҳо вучуд доранд. Буддизм назар ба ҳиндуизм назари дигар дорад:

Буддизм мавҷудияти аъамияти доимӣ ва мутлақӣ наётро инкор намуда, наётро ғайриканоатбахш (с. дукха) ва холӣ (с. сунята) тавсиф кардааст. Бо вучуди ин, Буддо эътироф кардааст, ки аҳамияти нисбии ҳаёт вучуд дорад ва мо ба воситаи ҳамин табиати нисбӣ ва шартӣ ҳаётро метавонем ба ҳақиқати умумибашарӣ ноил шавем ва дарк кунем. Тибқи суханрониҳои Буддо, ҳаёти мо ва ҷаҳон, ҷуз падидаҳои боло ва фурурафта чизе нестанд. Ин як раванди ташаккул ва таназзул аст. (Аҳамияти ҳаёт чист? Buddhanet.net, дастрасшуда 21/03/19)

Дар ҳоле ки ҳиндуҳо худоҳои зиёде доранд, буддизм як худо надорад. Ва агар Худо вучуд нашошта бошад, пас буддистҳо (мисли дигар атеистҳо) дурустанд, ки ҳаёт аҳамияти мутлақ надорад.

Аммо агар мавҷудияти рӯҳии илоҳӣ вучуд дошта бошад ва бале, ба ҳулосае омадан мантиқӣ аст, ки вучуд дорад (барои доштани маълумоте, ки инро тасдиқ мекунад, инчунин ба буклети роғони мо, онлайн дар sog.org нигаред. *Оё мавҷудияти Худо мантиқ аст?*), он гоҳ он бештар дарк мекунад, ки Офаридгори илоҳӣ ҳадафи воқеӣ ва муҳим дорад.

Ҳоло ҳам буддизм ва ҳам ҳиндуизм идеяро бо номи Карма таълим медиҳанд. Дар ин ҷо баъзе маълумот аз як манбаи буддӣ аст:

Карма қонуни сабабҳои ахлоқӣ аст. Назарияи Карма як таълимоти бунёдӣ дар буддизм аст. ...Дар ин дунё ба сари одам чизе намеояд, ки бо ягон сабаб ё дигар чиз сазовори он набошад. ... Истилоҳи палий Карма айнан маъноӣ амал ё амалро дорад. Ҳама гуна амали қасдан, хоҳ ақлӣ, хоҳ шифоҳӣ ё ҷисмонӣ, Карма ҳисобида мешавад. Он тамоми он чиро, ки ба ибораи «фикр, сухан ва амал» дохил мешавад, фаро мегирад. Умуман, ҳама амали нек ва бад Кармаро ташкил медиҳанд. Ба маъноӣ ниҳоии худ Карма маъноӣ ҳама иродаи ахлоқӣ ва бадахлоқонаро дорад. (Sayadaw M. The Theory of Karma. Buddhanet.net, гирифташуда 22/07/19)

Гарчанде ки Китоби Муқаддас истилоҳи «Карма»-ро истифода намебарад, он таълим медиҳад, ки касе он чизро, ки мекорад, дарав мекунад (Ғалотиён 6:7-8). Аммо бар хилофи дини буддизм, Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки Худо ҳама чизро роҳнамоӣ мекунад (Масалҳо 16:9) ва дар ниҳояти кор барои онҳое, ки иродаи Ӯро қабул мекунанд, хуб хоҳад буд (ниг. Румиён 8:28). Ва афзоиши осоиштагӣ интиҳо нахоҳад буд (Ишаъё 9:7).

Аммо, ҳоло бояд қайд кард, ки ҳиндуҳо ва буддизм меҳоҳанд, ки ҷаҳон ҷои беҳтаре бошад. Аммо онҳо намефаҳманд, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ин ҷӣ тавр мешавад.

Баръакси буддой, мусалмонон ба Офаридгори илоҳӣ бовар доранд, ки ҳадафи инсонро дорад. Тибқи гузоришҳо, 1,8 миллиард мусулмон ҳастанд. Ин аст як нуқтаи назари исломӣ дар бораи чаро Худо одамонро офаридааст:

Бадани мо, рӯҳи мо, майли мо ба ибодати Худо ва нури мо атоҳое мебошанд, ки бевосита аз ҷониби Худо фиристода шудаанд, то ҳамчун воситаи муҳим барои расидан ба камолоти инсонии мо хидмат кунанд. Ин камолот дар парвариши он ҷанбаҳои рӯҳ, ки аз хислатҳои зиндакунандаи он бартарӣ дорад, амал кардани майли мо ба ибодат ва тоза кардани нури мост. Вақте чунин мешавад, инсон як махлуқи зебо ва аз ин рӯ, объекти муносиби ишқи илоҳӣ мешавад, зеро чуноне ки паёмбарамон зикр кардааст, «Албатта Худо зебост ва зебоиро дӯст медорад». (Шоҳир А. Инсон дар Қуръон. Маҷаллаи Коллеҷи Зайтуна, 5 июни 2018)

Ҳоло, дар ҳоле ки Исо инчунин қайд кард, ки комилият бояд ҳадаф бошад (Матто 5:48), дар боло гуфтаҳои боло воқеан намефаҳманд, ки чаро Худо одамонро офаридааст. Аммо сарчашмаи зерини исломӣ далел меорад:

Худованд инсонро барои парастии ӯ офаридааст, яъне мардум бояд ба Худои якто имон оваранд ва некӣ кунанд. Ин объекти ҳаёти инсон аст. Худованд мефармояд: «Ман одамонро наофаридам, магар он ки маро бипарастанд». (Шамолҳои пароканда, 51:56) (Ҳадафи зиндагии инсон дар Ислом чист? Ассотиатсияи мусалмонони Сингапур, дастрасшуда 21/03/19)

Гарчанде ки одамон бояд некӣ кунанд, қисми боқимондаи дар боло зикршуда ба ақидаҳои муайяни протестантӣ дар бораи он ки чаро Худо одамонро офаридааст, монанд аст, ки мо дар оянда онро дида мебароем.

Баъзе ақидаҳои протестантӣ

Дар бораи чаро Худо одамонро дар доираи динҳои дар боло зикршуда офарид, ақидаҳои гуногун мавҷуданд.

Ва дар байни протестантҳо низ ҳамин тавр аст.

Тибқи гузоришҳо, танҳо зиёда аз 800 миллион протестантҳо мавҷуданд ва онҳо аз рӯи конфессияҳо, вазоратҳо ва сектаҳои зиёд тақсим шудаанд (дар хотир доред: Калисои давомдори Худо протестант НЕСТ - тафсилот дар бораи он ки чаро дар китобҳои ройгони онлайнӣ мо пайдо шудааст: *Таърихи давомдори Калисои Худо ва умеди наҷот: Калисои давомдори Худо ҷӣ гуна аз протестантизм фарқ мекунад*).

Аммо, сарфи назар аз гуногунии протестантҳо, ба назар чунин мерасад, ки баъзе созишномаҳои умумӣ дар бораи чаро Худо чизеро офаридаанд.

Ба як нуқтаи назари протестантӣ дар бораи чаро Худо одамонро офаридааст:

Чаро Худо одамонро офарид?

Ў ин корро кард, то худро ҷалол диҳад. Худо моро офаридааст, ки мисли Ў зиндагӣ кунем ва аз муносибатҳо лаззат барем. Исо гуфт: «Инро ба шумо гуфтам, то ки шодии Ман дар шумо бошад ва шодии шумо комил бошад» (Юҳанно 15:11). ...

Худоро ҷалол додан, яъне Ўро сарафроз кардан, баланд бардоштан, ҳамду сано гуфтан, дар бораи Ў мулоҳиза кардан, дар асл ҳадафи мо дар зиндагӣ аст. (Вазорати Белл С. Ҷош МакДауэлл. Интишори 11 апрели соли 2016)

Мо дар ССОГ розӣ нестем. Худо моро барои он наофаридааст, ки Ў як шахсияти рӯҳонии худпараст аст, ки одамонро барои ҷалол додани Ў ниёз доранд. Ҷамчунин ҷалол додан ба Худо ҳадафи ҳаёти инсон нест. Аммо дуруст аст, ки Худо мехост шодиро афзун кунад.

Ин аст посухи дигаре, ки то андозае шабеҳи протестантҳост:

Чаро Худо дар ҷои аввал офаридааст? Оё Ў дилгир шуда буд? Оё Ў танҳо буд? Чаро Худо бо офариниши одамон душворӣ кашидааст?

Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки ҳадафи ниҳони Худо нисбати олам ошкор кардани ҷалоли Ўст. Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки ҳадафи ниҳони Худо нисбати инсоният ошкор кардани муҳаббати Ўст. (Оё Худо дилгир буд? Ҷама дар бораи хизматҳои Худо, дастрасшуда 21/03/19)

Хуб, ин каме наздиктар аст, зеро муҳаббат як қисми он аст, аммо боз ҳам чунин маъно дорад, ки Худо ҷама чизро ба хоҳири эҳтиёҷоти худ ба сила кардани нафси худ офаридааст. Худо беҳуда нест ва ба он ниёз надорад.

Инҳоянд назари ду протестанти дигар:

Чаро Худо ҷаҳонро офарид?

Ҷавоби кӯтоҳе, ки дар тамоми Китоби Муқаддас садо медиҳад, мисли раъду барқ ин аст: *Худо ҷаҳонро барои ҷалоли худ офаридааст*. (Пайпер Ч. 22 сентябри 2012. <https://www.desiringgod.org/messages/why-did-god-create-the-world> дастрасшуд 01/16/19)

Чаро Худо офарид?

Худо ба сабаби маҳдудияти даруни худ наофаридааст. Баръакс, Ў ҷама чизро аз ҳеҷ чиз офарид, то ҷалоли Худо барои лаззати махлуқоташ ба намоиш гузорад ва аз бузургии Ў эълон кунанд. (Lawson J. Ligonier Ministries, 3 июли 2017)

Боз ду нафар даъво мекарданд, ки Худо чизҳоро барои ҷалоли шахсии худ офаридааст.

Ҷамин тавр, он манбаъҳои протестанти (аз ҷумла баптистҳо) мувофиқанд. Аммо мо дар ССОГ бовар намекунем, ки онҳо асрори нақшаи Худоро дарк мекунанд.

Намоиш аз калисои католикии румӣ ва Шоҳидони Яҳува

Дар бораи католикҳои румӣ чӣ гуфтан мумкин аст?

Катехизми калисои католикӣ таълим медиҳад:

293 Навиштаҳо ва анъанаҳо ҳеҷ гоҳ таълим додан ва ҷашн гирифтани ин ҳақиқати асосиро қатъ намекунанд: «Ҷаҳон барои ҷалоли Худо офарида шудааст». ¹³⁴ Сент Бонавентур тавзеҳ медиҳад, ки Худо ҳама чизро «на барои зиёд кардани ҷалоли худ, балки барои нишон додан ва баён кардани он офаридааст», ¹³⁵ зеро Худо барои офариниш ба ҷуз аз муҳаббат ва некии худ далели дигаре надорад: «Махлуқҳо вақте ба вучуд омадаанд, ки калиди ишк дасташро кушод». ¹³⁶ Аввалин Шӯрои Ватикан шарҳ медиҳад:

Ин як Худои ҳақиқӣ аз эҳсон ва «қудрати тавоноии худ» на барои зиёд кардани неъматҳои худ ва на ба камолоти камолот, балки барои зуҳури ин камолот тавассути неъматҳои худ, ки ба махлуқот мебахшад, бо озодии мутлақ машварат. «ва аз ибтидои замон, аз ҳеҷ чиз ҳам тартиботи махлуқот, ҳам рӯҳонӣ ва ҳам ҷисмӣ сохта шудааст. . . » ¹³⁷

294 Ҷалоли Худо аз дарки ин зуҳурот ва иртиботи некии ӯ иборат аст, ки ҷаҳон барои он офарида шудааст. Худо моро офарид, ки «ба воситаи Исои Масеҳ, ба ҳасби иродаи Ӯ, барои ситоиши файзи ҷалоли Ӯ, писарони Ӯ бошем », ¹³⁸ зеро «ҷалоли Худо одами комил зинда аст; Илова бар ин, ҳаёти инсон рӯъёи Худост: агар ваҳйи Худо ба воситаи офариниш аллакай барои тамоми мавҷудоти рӯи замин ҳаёт ба даст оварда бошад, пас чӣ қадар зиёдтар зуҳури Каломи Падар барои онҳое, ки Худоро мебинанд, ҳаёт ба даст хоҳад овард». ¹³⁹ Мақсади ниҳонии офариниш он аст, ки Худое, ки офаридгори ҳама чиз аст, дар ниҳоят метавонад «ҳама дар ҳама чиз» шавад, бо ҳамин ҳамзамон ҷалоли Худ ва ҷалоли моро таъмин намояд.

Ҳоло, ба далели зикри ишқ, гуфтаҳои боло нисбат ба баъзе манобеъи дигар наздиктаранд, ҳарчанд ба қадри кофӣ мукамал нест, зеро сабаби муҳимро дар канор мегузорад.

Марҳум кардинал Ҷон Ҳенри Нюман вақте ки ӯ навишт, наздиктар шуд:

Ман барои он офарида шудаам, ки коре кунам ё чизе бошам, ки ҳеҷ кас барои он офарида нашудааст. Ман дар насиҳатҳои Худо, дар ҷаҳони Худо ҷой дорам, ки ҳеҷ кас онро надорад... Агар, дар ҳақиқат, ман ноком шуда бошам, Ӯ метавонад дигарро тарбия кунад, чунон ки санғоро фарзандони Иброҳим гардонад. Бо вучуди ин, ман дар ин кори бузург саҳм дорам... Ӯ маро беҳуда наофаридааст. (Ньюман Ч. Ҳ. Мулоҳизаҳо ва ибодатҳои дер Кардинал Нюман. Лонгманс, Грин, 1903, саҳ. 301)

Гуфтаҳои дар боло зикршуда асосан дурустанд, гарчанде ки он ҳанӯз пурра нест. Баъзе протестантҳо инчунин дарк мекунанд, ки Худо барои муқаддасони худ дар давоми абад коре хоҳад дошт, аммо онҳо одатан дар бораи кадом кор ва чаро норавшан ҳастанд.

Акнун, ин аст он чизе ки Шоҳидони Йеҳӯва дар *Дарси 2.3* -и таълимоти онлайн Китоби Муқаддас бо номи «*Чаро Худо одамонро офарид ?*» :

Яҳува одамонро офарид, то аз **зиндагӣ дар рӯи замин то абад лаззат баранд** ва Ӯро
Падари меҳрубонашон бидонанд.
(<https://www.jw.org/en/bible-teachings/online-lessons/basic-bible-teachings/unit-2/why-did-god-create-man-purpose/#78> дастрас шудааст 01/16/ 19)

... чаро замин вучуд дорад? ... Он барои он офарида шудааст, ки хонаи зебо барои одамон бошад (<https://www.jw.org/en/bible-teachings/online-lessons/basic-bible-teachings/unit-2/why-did-god-эҷод-мард-мақсад/#85> дастрас 01/16/19).

1. Худо заминро барои одамон офарид, ки хонаи доимӣ бошад
2. Худо одамонро офарид, то дар зери роҳбарии пурмуҳаббати Ӯ **абадан зиндагӣ кунанд**. Ӯ ин мақсадро амалӣ хоҳад кард (<https://www.jw.org/en/bible-teachings/online-lessons/basic-bible-teachings/unit-2/why-did-god-create-man-purpose/#131>)

Дар ҳоле ки дуруст аст, ки Худо заминро барои хонае барои одамон офаридааст ва Худо ба онҳое, ки ба таври дуруст тавба мекунанд ва Исоро қабул мекунанд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод, ин воқеан фаҳмонда наметавонад, ки ЧАРО Худо одамонро дар ҷои аввал офарид.

Дидаи зебо

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки абадият пеш аз ҳама бо нигоҳ ба рӯи Худо мегузарад. Ин ҳамчун "Рӯёи зебо" маълум аст.

Ҳангоме ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки мо метавонем чеҳраи Худоро то абад бубинем (Забур 40:12), баъзеҳо рӯёи муқаддасро ҳамчун мукофоти масеҳӣ ва мақсади офариниш таълим медиҳанд.

Энциклопедияи Нав ин аст, ки онро чӣ гуна тасвир мекунанд:

Рӯҳи **зебой** як истилоҳ дар теологияи католикӣ мебошад, ки дарки мустақими Худоро тавсиф мекунанд, ки аз ҷониби онҳое, ки дар осмон ҳастанд, хушбахтӣ ё баракати олиро мебахшанд. Ба ин назар, фаҳмиши одамон дар бораи Худо дар вақти зинда ҳатман ғайримустақим (миёнаравӣ) аст, дар ҳоле ки диди Битификӣ мустақим (фавран) аст. ...

Фома Аквинас рӯёи Бетифиро ҳамчун ҳадафи ниҳони мавҷудияти инсон пас аз марги ҷисмонӣ шарҳ дод. Тавсифи Аквинас дар бораи дидани Худо дар осмон ба тавсифи Афлотун дар бораи дидани некӣ дар ҷаҳони шаклҳо баробар аст, ки ҳанӯз дар ҷисми ҷисмонӣ имконнопазир аст. ...

Фалсафаи Афлотун ба мафҳуми «Рӯёи Бетификӣ» дар Аллегорияи ғор, ки дар Китоби Ҷумҳурӣ 7 (514a-520a) омадааст, ба воситаи хислати Суқрот ишора мекунанд:

Фикри ман ин аст, ки дар олами дониш андешаи нек (Нех) пеш аз ҳама пайдо мешавад ва танҳо бо кушиш дида мешавад; Ва чун дида мешавад, муаллифи универсалии ҳама чизҳои зебо ва дуруст, волидаини нур ва парвардигори нур дар ин ҷаҳони намоён ва сарчашмаи бевоситаи ақл ва ҳақиқат дар ақл аст (517b ,c) .

Барои Платон, Хуб дар теологияи масеҳӣ ба Худо мувофиқат мекунад. ...

Киприи муқаддаси Карфаген (асри сеюм) дар бораи дидани наҷотёфтагони Худо дар Малакути Осмон навиштааст:

То чӣ андоза ҷалол ва хушбахтии шумо бузург хоҳад буд, то ки ба дидани Худо иҷозат дода шавад, ки бо шарикӣ шодии наҷот ва нури абадӣ бо Масеҳ ва Худованди худ ва Худои худ шараф ёбед... бо одамони одил аз шодии ҷовидонӣ дар Малакути Осмон лаззат баред ва дӯстони Худо. ...

Дар асри XIII файласуф-теолог Фома Аквинас ба дунболи устодаш Алберт Магнус ҳадафи ниҳони ҳаёти инсонро аз дидани зеҳнӣ дар бораи моҳияти Худо пас аз марг тавсиф кардааст. Ба ақидаи Аквинас, Рӯйди Битификӣ ҳам аз имон ва ҳам аз ақл болотар аст. ...

Тафаккури ҳиндуҳо ва буддой муддати тӯлонӣ дар бораи таҷрибаи самадҳӣ сухан меронанд, ки дар он рӯҳ ҳангоми дар бадан буданаш бо илоҳӣ муттаҳид мешавад. Анъанаи ирфонӣ дар ислом аз дидани айнан бо чашми Худо сухан меронад: «Чун ўро дӯст медорам, ман гӯши ў ҳастам, ки аз он мешунавад; ва чашми худ, ки ба воситаи он мебинад; дасташ, ки бо он мезанад; ва пояш, ки бо он роҳ меравад» (Ҳадиси Нававӣ 38).

Ҷорҷ Фокс ва дигар Квакерҳои ибтидоӣ боварӣ доштанд, ки таҷрибаи мустақими Худо барои ҳама одамон бидуни миёнаравӣ дастрас аст. (Рӯёи Beatific. Энциклопедияи Нави Ҷаҳонӣ, 2013. http://www.newworldencyclopedia.org/entry/Beatific_Vision дастрас шудааст 04/16/19)

Эзоҳ: Китоби Муқаддас равшан аст, ки Худо ба замин фуруд меояд (Ваҳй 21:1-3), аз ин рӯ Навиштаҳо нуқтаи назари рӯёи зеборо дар осмон рад мекунанд.

Мухаррири маҷаллаи *лютерани этика* навиштааст:

Аммо ҳадафи ниҳони нияти Худо нисбати махлуқи инсон тавассути фаҳмиши эсхатологии тақдир медурашад, ки дар он ба мо рӯёи зебои қудсият ва муоширати комил бо Худо дар абадият ваъда шудааст. (Муқаддимаи муҳаррири Santos C.: Лютеранҳо ва муқаддасгардонӣ. © сентябр/октябри 2017. Маҷаллаи этикаи лютеранӣ, ҷилди 17, шумораи 5)

Бисёре аз протестантҳое, ки ба рӯёи Битифик бовар доранд, ба ақидае така мекунанд, ки ин рӯё манзараи рӯҳонӣ аст, на ҷисмонӣ (масалан, Ортлунд Г. Чаро мо рӯёи зеборо нодуруст мефаҳмам. Аввалин Калисои Баптистии Оҷай, 26 сентябри 2018).

Онҳое, ки версияҳои рӯёи зеборо ҳамчун ҳадафи ниҳонӣ қабул мекунанд, одатан фикр мекунанд, ки дидани Худо онҳоро бо хушбахтии худ ё худ пур мекунад.

Ин аст назари муҳолифи ин рӯё аз як нависандаи яқвақтаи Калисои Худо:

Агар абадият ба чехраи Худо нигариста, ё ба зудӣ иҷро шудани ҳар як хоҳиши мо сарф шавад - тавре ки бисёре аз динҳо таълим медиҳанд - пас аз чанд моҳ (ё пас аз чанд

октиллион сол муҳим нест), зиндагӣ дилгиркунанда мешавад. . Ва ҳангоме ки зиндагӣ дилгиркунанда шуд, он дардовар ва даҳшатнок хоҳад буд. Чунки дар оянда чизе ҷуз абадияти бепоёни дилгирӣ боқӣ наместонад - бо марг роҳи аҷоиб, вале ғайриимкони гурехтан (ниг. Луқо 20:35-38). Ин дар ҳақиқат шиканҷаи ниҳой хоҳад буд.

Аммо Падари абадии мо фикри беҳтаре дорад. Ӯ нақшае тарҳрезӣ кардааст, ки дар он ҷовидонӣ тадриҷан дилгиркунандатар нахоҳад шуд. Аммо, ҳарчанд аҷиб ба назар мерасад, абадиёт тадриҷан бештар ҳаяҷонбахш, дурахшонтар ва лаззатбахштар мешавад, зеро ҳар як даврон пас аз даврон. (Kuhn RL. Оилаи Худо - Қисми сеюм: Барои истиқомати ҷовидонӣ. Хабарӣ хуш, июли 1974)

Бале, Худо он чиро, ки мекард, офаридааст, то абадиёт беҳтар бошад. Ба чизе аз нависандаи фавтидаи Калисои Худо таваҷҷӯҳ кунед:

Худое, ки ин ҷаҳонро якҷоя кард, бо нақшае, ки дар назар дошт, ин корро кард. Ин нақша Нирванаи ноумеди як дини бузурги ҷаҳон набуд, ки ваъда медиҳад, ки ба шумо як қисми беҳушии тамоми чизи азим ва ҳеч гуна ташвишҳо то абад табдил хоҳед шуд - зеро шумо ҳамеша шуури инфиродӣ надоред. Ин неъматест, ки дар ҳомаке, ки миёни ду дарахти хурмо дар воҳае овезон овехта шуда буд, то ҷовидона аз духтарони шаҳват таъом додан, ки ба ваъдаи пайравони Худо итминон доранд. Ин нест, ки дар кӯчаҳои тиллоӣ бо пойафзоли тиллоӣ сайру гашт кардан, дар болои арфа нағз задан ва танҳо нигарони шумо ин аст, ки чӣ гуна рост нигоҳ доштани галоатон аст, чунон ки ваъдаи аксарияти гурӯҳҳои протестантӣ ба назар мерасад. Ин бешубҳа ваъдаи дар ниҳоят қодир будан ба чеҳраи Худо ва қадр кардани биниши зебо (ҳар чӣ бошад) нест, чунон ки ваъда ба пайравони эътиқоди католикӣ нест: Он чизе ки Худое, ки ҳама чизро офаридааст, шуморо ба оилаи Ӯ дарорад. Худо будан, чунон ки Худо Худост! На танҳо барои Худо будан ба маънои эвфемистии он, ки ҳамаи мо бо Худо ҳамчун Падари барҷастаи мо бародару хоҳару бародар ҳастем, балки табиати илоҳии Ӯро комилан мубодила кунем. ...

Нақшаи воқеии Худо амалӣ аст. Ӯ дар бораи Салтанати оилаи худ мегӯяд, ки густариши он ҳеч гоҳ хотима нахоҳад ёфт. Нақшаи Ӯ идома додани илова кардани писарон ва духтароне мебошад, ки ба Ӯ монанданд, эҳсос мекунанд, рафтор мекунанд ва аз ҳамон ҳаёти рӯҳии ҷовидонаи худтаҷдидкунанда, ки Ӯ ҳаст, то абад иборат аст! Аз ин рӯ, ҳадафе, ки Худо дар назди худ гузоштааст, умедест, ки ҳатто Ӯ ҳеч гоҳ амалӣ нахоҳад кард. Беохир, абадӣ ва то абад як оилаи васеъшавандаро эҷод кунед, то аз офариниши бузурги Ӯ аллакай офаридашуда лаззат баранд ва ҳукмронӣ кунанд - ва мову шумо дар офаридаҳои ояндаи беохир иштирок кунем. Нақшаи банд, амалӣ, ҷолиб, душвор ва давомдор, ки сабаби абадӣ барои зиндагӣ медиҳад.

Дар ин нақша ҳеч дилтангӣ вучуд надорад. Ҳеч гоҳ вақте нест, ки таваҷҷӯҳи шумо тамома шавад. Ягон папкаи афсонавӣ ва мазҳабӣ дар бораи баъзе заминҳои рӯҳонӣ ҳеч гоҳ ҳеч гоҳ нест, ки дар он ҷо шумо ҳеч гоҳ коре намекунед - балки кори абадии эҷод, идоракунӣ! ҳалли мушкилот бо фоидаи намоён. ... Ӯ қудрат дорад, ки шуморо эҳё кунад ... (Hill DJ. What is the World Needs Now Is...HOPE. Plain Truth, феввали 1979)

Ба чизе аз пешвои дер Калисои Худо таваҷҷӯҳ кунед:

"Агар одам бимирад, оё дубора зинда мешавад?" (Айюб 14:14). Ин бояд вақти УМЕД бошад, зеро ҳатто агар ИН ДУНЁ бимирад - ва он хоҳад буд - пас аз **Эҳёи ҷаҳони нав ва беҳтар** - ҷаҳони СУЛҲ - як ҷаҳони қаноатмандӣ, хушбахтӣ, фаровонӣ, ШОДӢ хоҳад буд! Худоё моро дарк кун! На танҳо мавҷудияти доимӣ - балки ҳаёти пур, хушбахт, ҷолиб ва ФАРОВОН! Бале - ва ин барои абадият! (Армстронг НВ. Мақсади эҳё чист? Хабарӣ хуш, мартӣ 1982)

Азбаски бисёриҳо Навиштаҳоро пурра намефаҳманд, онҳо ақидаҳоеро пешбарӣ мекунанд, масалан, чӣ гуна онҳо рӯйи зеборо таълим медиҳанд, ки ба нақшаи Худо комилан мувофиқ нестанд.

Мо ба Худо нигоҳ кардан, худ аз худ абаданро беҳтар намекунад. Гарчанде ки Ӯ моро то абад баракат медиҳад, албатта ин корро хоҳад кард (ниг. Забур 71:17-19).

Ҳама чиз барои Исо офарида шудааст

Аҳди Ҷадид инро дар бораи Исо ва офариниш таълим медиҳад:

¹⁵ Ӯ сурати Худои намоён аст, нахустзодаи тамоми махлуқот. ¹⁶ Зеро ки ҳама он чи дар осмон аст ва чӣ дар рӯи замин аст, намоён ва намоён, ба воситаи Ӯ офарида шудааст, хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ салтанатҳо ва хоҳ ҳукуматҳо. Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ва барои Ӯ офарида шудааст. Қўлассиён 1:15-16)

² ... Писари Ӯ, ки Ӯро вориси ҳама чиз таъин кардааст ва ҷаҳонҳоро ба василаи Ӯ офарид; ³ Ӯ дурахши ҷалолӣ Ӯ ва симои зоҳирии шахсияти Ӯст ва ҳама чизро бо каломи қудрати Ӯ дастгирӣ мекунанд (Ибриён 1:2-3)

Акнун, оё мо танҳо барои он офарида шудааст, ки ба Исо то абад нигоҳ кунем?

Не.

Аҳамият диҳед, ки чаро Исо гуфтааст, ки омадааст:

¹⁰ ... омадаам, то ки онҳо ҳаёт дошта бошанд, ва онро фаровонтар дошта бошанд. (Юҳанно 10:10)

Бо доштани «ҳаёт» ва доштани он «болотар» Исо таълим медиҳад, ки Ӯ омадааст, то ки мо абадӣ беҳтар дошта бошем ва мо метавонем абадиятро беҳтар созем.

Худо одамнро барои он наофаридааст, ки одамон то абад ба Ӯ нигоҳ кунанд.

4. Чаро Худо ба ранчу азоб роҳ медиҳад?

Агар Исо омада бошад, то ки мо ҳаёти «бештар» дошта бошем (Юҳанно 10:10), оё Худо ба ранчу азоб роҳ медиҳад?

Бале.

Оё ҳадафи он вучуд дорад?

Бале.

³¹ Зеро ки Худованд то абад тарк нахоҳад кард. ³² Ҳарчанд Ӯ ғамгин кунад ҳам, Ба ҳасби марҳамати худ раҳм хоҳад кард. ³³ Ба хости худ ранҷ намекашад, Ба фарзандони одамиро ғамгин намекунад. (Марсияҳо 3:31-33)

Аҳамият диҳед, ки Худо моро бо хоҳиши худ ранҷ намедиҳад ва ғамгин намекунад. Ӯ мехоҳад, ки мо хуб кор кунем (ниг. 3 Юҳанно 2).

Бо одамони одил чизҳои баде ба назар мерасанд.

Исо ҳеҷ гоҳ гуноҳ накард (Ибриён 4:15), балки барои мо уқубат кашид (1 Петрус 2:21). Ва «гарчанде ки Писар буд, ба воситаи уқубатҳои кашидааш итоаткорӣ омӯхтааст» (Ибриён 5:8).

Чаро Худо иҷозат медиҳад, ки одамон азоб кашанд?

Якчанд сабаб вучуд дорад. Яке ҳамчун ҷазо барои / натиҷаи гуноҳҳои мост, то моро ташвиқ кунад, ки гуноҳ накунем ва ба Худо баргардем (Марсияҳо 3:39-40; Ибодат 26:18). Ва мо бояд фаҳмед, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки Худо моро камтар аз гуноҳҳои мо ҷазо медиҳад (ниг. Эзро 9:13; Айюб 11:6). Ҳоло, ҳатто одамоне, ки ҳадди аққал ба он қисмҳои Библия бовар мекунанд, инро дарк мекунанд.

Аммо боз як сабаби мураккабтаре вучуд дорад.

Павлуси ҳавворӣ ба мо мегӯяд, ки «махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба сабаби он ки онро бо умед мутеъ гардондааст, ба беҳуда гирифтोर шуд» (Румиён 8:20). Ӯ ҳамчунин навиштааст:

¹⁶ Бинобар ин мо рӯҳафтада намешавем. Ҳарчанд одами зоҳирии мо нобуд мешавад, аммо одами ботин рӯз аз рӯз нав мешавад. ¹⁷ Зеро андӯҳи сабуки мо, ки як лаҳза аст, барои мо вазнинтар ва абадии ҷалол аст, ¹⁸ дар ҳоле ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нономоён нигоҳ мекунем. Зеро он чи дида мешавад, муваққатист, вале он чи нономоён аст, абадӣ. (2 Қўринтиён 4:16-18)

Одамон дар раванди такмилёбӣ ҳастанд, ки ғаму андӯхро дар бар мегирад, аммо умед вучуд дорад. Онҳое, ки дар ин аср даъват нашудаанд, як тараф тоза карда мешаванд (Ишаъё 48:10; Ирмиё 9:7), дар ҳоле ки даъватшудагон бояд бештар мисли нуқра ва ё тилло тоза ва пок карда шаванд (Закарё 13:9; Забур 65:10; Дониёл 13:9; Забур 66:10). 11:35, 12:10; 1 Петрус 1:7; нигаред ба Ваҳй 3:18). Аз ин рӯ, дар ин аср озмоишҳои «оташвор» вучуд доранд (1 Петрус 1:7; 4:12).

Умед ба он чӣ беҳтар хоҳад буд:

⁹ Аммо, эй маҳбубон, мо боварӣ дорем, ки дар бораи шумо чизҳои беҳтаре дорад, бале, чизҳои ки ҳамроҳи наҷот ҳастанд, гарчанде ки мо ин тавр мегӯем. ¹⁰ Зеро Худо ситам намекунад, ки кор ва меҳнати муҳаббати шуморо, ки ба исми Ё зоҳир кардаед, ба сабаби он ки ба муқаддасон хизмат кардаед ва хизмат кунед, фаромӯш кунед. ¹¹ Ва мо мехоҳем, ки ҳар яке аз шумо то ба охир то ба охир эътимоди комил дошта бошед, ¹² сустӣ накунад, балки ба онҳое, ки ба воситаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳо мешаванд, пайравӣ кунед. (Ибриён 6:9-12)

Ҳамин тавр, мо бояд пурсабр бошем ва итминон дошта бошем, ки роҳҳои Худо ба «чизҳои беҳтар» оварда мерасонад.

Ба ранҷу сабр тоб овардан нишонаи ишқ аст:

⁴ Муҳаббат пурсабр аст, меҳрубон аст, ишқ ҳасад намекунад, ишқ худро фаҳр намекунад, мағрур намешавад, ⁵ кори ношоиста намекунад, дар пайи пайи кори худ нест, ба хашм намеояд, ба бадӣ маломат намекунад, ⁶ аз ноинсофӣ шодӣ намекунад, ва аз ростӣ шодӣ мекунад; ҳама чизро мебардорад, ⁷ ба ҳама бовар мекунад, ба ҳама умед мебандад, ба ҳама тоб меорад. ⁸ Муҳаббат ҳеҷ гоҳ суст намешавад; (1 Қўринтиён 13:4-8, Version Standard Literal)

Калимаи юнонӣ, ки ҳамчун муҳаббат тарҷума шудааст, ҳамчун "агапе" тарҷума шудааст - ва ин навъи муҳаббат аз ҳақиқат шод мешавад ва ҳама чизро ба ўҳда хоҳад дошт. Асрори ишқи ҳақиқӣ дар он аст, ки ранҷу азоб метавонад дар рушди ишқ ҷалб шавад. Муҳаббати ҳақиқӣ ноком нахоҳад шуд.

Баъзан одамон барои кори нек азоб мекашанд:

¹⁷ Зеро, агар хости Худо бошад, барои кори нек уқубат кашидан аз барои кори бадӣ беҳтар аст. (1 Петрус 3:17)

Аҳамият диҳед, ки гуфтаҳои боло намегӯянд, ки ин иродаи Худост, ки ба сари ҳудамон азоб кашем, то мо бадбахт шавем. Роҳҳои Худо аз роҳҳои мо баландтаранд (Ишаё 55:8-9) ва ҷанбаҳои муҳаббат дар нақшаи Худо асроранд (ниг. Эфсӯсиён 5:25-32).

Ҳоло, Библия равшан аст, ки аз ранҷу азобе, ки моро мекашад, фоидаҳо вучуд доранд:

³ Ғам аз ханда беҳтар аст, Ки аз рӯи ғамгин дил беҳтар аст. ⁴ Дили хирадманд дар хонаи мотам аст, Дили нодонон дар хонаи шодмон аст. (Воиз 7:3-4)

¹⁶ Худи Рӯҳ дар якҷоягӣ бо рӯҳи худи мо шаҳодат дода, шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем. ¹⁷ Агар мо фарзандон бошем, ворисони Худо ва ворисони шарикӣ Масеҳ ҳастем, агар дар ҳақиқат бо Ё уқубат кашем, то ки бо Ё ҷалол ёбем. (Румиён 8:16-17, AFV)

¹⁸ Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори муқоиса кардан бо ҷалале ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд. (Румиён 8:18)

¹² Эй маҳбубон! Дар бораи озмоиши оташин, ки барои озмудани шумост, аҷиб нашуморед, гӯё ки гӯё чизе бо шумо рӯй дода бошад; ¹³ балки ба қадри он ки шумо аз уқубатҳои Масеҳ шарик мешавед, шод бошед, то вақте ки ҷалали Ӯ зоҳир мешавад, шумо низ аз шодии беандоза шод шавед. (1 Петрус 4:12-13)

¹¹ Писарам, аз ҷазои Худованд безътиной макун, ва аз ислоҳи Ӯ нафрат накун; ¹² Ҳар киро Худованд дӯст дорад, ислоҳ мекунад, Мисли падаре ки писаре, ки аз Ӯ лаззат мебарад. (Масалҳо 3:11-12)

⁵ Ва ту насиҳатеро, ки ба ту дар бораи писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардаи: «Писарам, ба ҷазои Худованд безътиной накун, ва вақте ки Ӯ шуморо мазаммат мекунад, рӯҳафтода нашав; ⁶ Ҳар киро Худованд дӯст медорад, ҷазо медиҳад ва ҳар писареро, ки қабул кунад, тозиина мезанад».

⁷ Агар ба ҷазо тоб оред, Худо бо шумо мисли писарон рафтор мекунад; Зеро кадом писаре ҳаст, ки падараш ӯро тарбия намекунад? ⁸ Аммо агар шумо бе ҷазое бошед, ки ҳама шарикӣ он шудаанд, шумо ғайриқонунӣ ҳастед, на писарон. ⁹ Илова бар ин, мо падарони инсонӣ доштанд, ки моро ислоҳ мекарданд ва мо онҳоро эҳтиром мекардем. Оё мо бештар ба Падари рӯҳҳо итоат накунем ва зиндагӣ кунем? ¹⁰ Зеро ки дар давоми чанд рӯз онҳо моро ҷазо медоданд, чунон ки ба назари онҳо беҳтар аст, вале Ӯ ба манфиати мо буд, то ки дар қудсияти Ӯ шарик бошем. ¹¹ Ба назар чунин менамояд, ки ҳеҷ ҷазо барои ҳозир хурсандӣ нест, балки дардовар; бо вучуди ин, баъд аз он ба онҳое, ки тавассути он тарбия ёфтаанд, самараи осоиштаи адолатро медиҳад. (Ибриён 12:5-11)

Ба ранҷу азоб иҷозат дода мешавад, то одамон ислоҳ шаванд, таълим гиранд, хислатҳои худро обод кунанд ва аз он беҳтар шаванд (инчунин ба Румиён 5:3-4, 8:17; 2 Таслӯникиён 1:3-5; Яқуб 1:2-4; 2 Петрус 1:5-8; Ваҳй 21:7-8). Санҷишҳо ва мушкилот ба мустақкам кардани имон, таълим додани фурутанӣ, ба мо дарсҳо додан ва ба Худо наздик шуданамон кӯмак мекунанд.

Гарчанде ки ин ҳоло хеле душвор ба назар мерасад, Худо инро мефаҳмад ва мегардонад, ки халқи Ӯ онро тоқат кунад (1 Қўринтиён 10:13). Исо аслан таълим медод, ки онро як рӯз дар як вақт бигирад (Матто 6:34). Ва он чизе, ки Ӯ дар оянда ба нақша гирифтааст, аз он чи ки азобҳои ҷисмонӣ дар ин ҳаёт хоҳад буд, хеле фаротар аст (Румиён 8:18).

Исо ва халқи Худо азоб кашиданд:

¹ Бинобар ин, модоме ки моро абри шоҳидон ихота карда, тамоми вазнинии гуноҳеро, ки дар атрофамон аст, тарк карда истодаем, биёед бо сабр дар давидан давем, ки дар пеши мо гузошта шудааст, ² бо чашмони худ ба Исо духта, муаллиф ва анҷомдиҳандаи имони мо, ки ба Ӯ шодӣ дода шуда буд, ба салиб тоб овард {Гр. *stauros* – сӯтун}, ки нангинро рад карда, дар тарафи ростии тахти Худо нишаста буд. ³ Зеро ба касе назар кунед, ки ба чунин зиддияти гунаҳкорон бар зидди худ тоб овардааст, мабодо ҷонҳои худро хаста ва суст нашавед. (Ибриён 12:1-3, Библияи Юбилей)

Азоб тамом мешавад:

¹² ... Ҳарчанд шуморо озор дода бошам, дигар ба шумо ранҷ нахоҳам дод; ¹³ Алҳол юғи ўро аз ту мешиканам, Ва бандҳои туро мешиканам. (Наҳум 1:12-13)

Гарчанде ки ин ҳамчун пешгӯии марбут ба Нинве дода шуда буд, дигар Навиштаҳо тасдиқ мекунанд, ки ранҷу азоб хотима хоҳад ёфт (Ваҳй 21:4) ва юғи Шайтон шикаста мешавад (Ишаъё 14:12-17; Ваҳй 20:1-3).

Бояд қайд кард, ки ранҷу азоб на ҳамеша аз амали мост. Мо мисли Исо метавонем ноҳақ азоб кашем:

¹⁹ Зеро ин шоёни таҳсин аст , агар касе аз рӯи вичдон назди Худо ба ғаму андӯҳ ва ба ноҳақ уқубат кашида шавад. ²⁰ Барои гуноҳҳои худ, вақте ки шуморо латукӯб мекунанд, сабр кунед, ин чӣ қадр аст ? Аммо вақте ки шумо некӣ мекунед ва азоб мекашед, агар онро сабр кунед, ин дар назди Худо сазовори таъриф аст.

²¹ Зеро ки шумо барои ҳамин даъват шудаед, зеро Масеҳ низ барои мо уқубат кашида, ба мо намуна гузоштааст, то ки шумо аз паи Ў пайравӣ кунед.

²² «Он ки гуноҳе накардааст, ва дар даҳони Ў мақр пайдо нашудааст»;

²³ Ва ҳангоме ки Ўро дашном доданд, дар ҷавоб дашном надод; ҳангоме ки Ў азоб мекашид, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари Одил месупурд; (1 Петрус 2:19-23)

Исо дар бораи ранҷу азоб ба мо намуна гузошт (1 Петрус 2:21-24). Мисли пайғамбарон (Яъқуб 5:10-11).

Мо бояд ба Исо (1 Петрус 2:21-24) ва инчунин ба Павлус-пайғамбар (1 Қўринтиён 13:2) тақлид кунем, чунон ки ў ба Исо тақлид мекард (1 Қўринтиён 11:1).

Кўдакон

Дар бораи кўдаконе, ки азоб мекашанд?

Китоби Муқаддас дар бораи кўдаконе, ки азоб мекашанд, нақл мекунад. Ҳадди ақал як одам кўр таваллуд шудааст, то «аъмоли Худо дар вай зоҳир шавад» (Юҳанно 9:3). Аммо сабаби дигар ин аст, ки онҳо низ хислатро бунёд кунанд.

Худо барои мо нақшае дорад, ҳатто пеш аз таваллуди мо:

¹⁶ Чашмони шумо ҷавҳари маро дид, ки ҳанўз шакл наёфтаам. Ва дар китоби Ту ҳама навишта шуда буданд: " Айёме ки барои ман муҷаҳҳаз шудааст, дар ҳоле ки ҳеч яке аз онҳо набуд". (Забур 139:16)

Дар бораи кўдаконе, ки дар синни барвақт мемиранд, исқоти ҳамл кардаанд ё кушта мешаванд?

Гарчанде ки ин фоҷиаҳои инсонӣ ҳастанд, Худо барои онҳо нақшае дорад — Ӯ онҳоро фаромӯш накардааст (ниг. Ишаъё 49:15). Онҳо, мисли дигарон, ки дар ин замон даъватнашуда ва баргузида нашудаанд, қисми эҳёи дуюм хоҳанд буд (Ваҳй 20:5, 11). Ва, Китоби Муқаддас мегӯяд, ки онҳо дубора зинда хоҳанд шуд - аммо он вақт барои 100 сол мувофиқи Ишаъё 65:20.

Ҳаракат ба сӯи комилият

Дар Аҳди Қадим Мусо навишт, ки «кори Худо комил аст» (Такрори Шариат 32:4). Дар Аҳди Ҷадид расул Яъқуб навишт:

² Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, онро шодӣ ҳисоб кунед, ³ зеро бидонед, ки озмоиши имони шумо сабр меорад. ⁴ Бигзор сабр амали комил дошта бошад, то ки шумо комил ва комил бошед, ва ҳеч камие надошта бошед. ⁵ Агар касе аз шумо хирад надошта бошад, бигзор аз Худое, ки ба ҳама саховатмандона ва бе маломат медиҳад, биталабад, ва ба Ӯ дода мешавад. (Яъқуб 1:2-5)

Ба назар чунин мерасад, ки ранҷу азоб як қисми ҳаракат ба сӯи комилият аст. Ин маънои онро надорад, ки мо мисли баъзеҳо дидаву дониста худро шиканҷа кунем, балки ба озмоишҳо ва ранҷу азобҳои, ки мо дучор мешавем, бо сабр таҳаммул кунем.

Ва ҳа, навиштан аз таҷриба осонтар аст ва Худо инро медонад (ниг. Ибриён 12:11):

⁸ Худованд он чиро, ки ба ман дахл дорад, комил хоҳад кард; (Забур 138:8)

Худо барои комил кардани ШУМО кор мекунад!

Тасаввур кунед, ки Китоби Муқаддас ба Исо таълим медиҳад, ки итоаткориро аз ранҷу азоб омӯхтааст:

⁸ Ҳарчанд Ӯ Писар буд, аз уқубатҳои кашидааш итоаткорӣ омӯхтааст. ⁹ Ва комил шуда, муаллифи наҷоти абадӣ барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ итоат мекунанд, гардид (Ибриён 5:8-9).

Пайравони Ӯ низ бояд инро омӯзанд.

Исо таълим дод:

⁴⁸ Пас, шумо комил хоҳед буд, чунон ки Падари шумо дар осмон комил аст. (Матто 5:48)

Оё ин маънои онро дорад, ки масеҳиён ҳоло комиланд?

Не.

Юҳанно расул равшан таълим медод, ки масеҳиёни ҳақиқӣ то ҳол гуноҳ мекунанд ва ба омурзиш ниёз доранд (1 Юҳанно 1:8-10).

Пас, оё ин маънои онро дорад, ки масеҳиён бояд танҳо ба хулосае оянд, ки ин имконнопазир аст, ки кӯшиш накардан ҷоиз аст?

Не.

Масеҳиён бояд бо кӯмаки Худо (Румиён 12:21; Филиппиён 4:13; 1 Юҳанно 4:4) имтиҳонҳо ва озмоишҳоро дар ин ҳаёт паси сар кунанд, ки моро ба комилият наздиктар мекунанд (Яъқуб 1:2-4).

Павлуси ҳавворӣ, вақте ки аз ранҷу азоб мекашид, чизеро нақл кард, ки Исо ба ӯ гуфт:

⁹ Ва Ӯ ба ман гуфт: «Файзи Ман барои ту басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф комил аст». (2 Қўринтиён 12:9)

Мо ҳоло тавассути он чизе, ки аз сар мегузаронем, такмил ёфта истодаем.

Маҳз вақте ки масеҳиён ҳамчун фарзандони Худо эҳё мешаванд, онҳо комилан комил хоҳанд шуд (ниг. Эфсӯсиён 4:13; Ибриён 11:40).

5. Чаро Худо туро офаридааст?

Мақсади шумо чист?

ШУМО мисли каси дигар нестед. Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки «ҳамаи узвҳо як вазифа надоранд... ба таври алоҳида... Худо узвҳоро, ҳар яки онҳоро дар бадан, чунон ки мехост, муқаррар кардааст» (Румиён 12:4-5, 1 Қўринтиён 12:18).

Пас, шумо дигар ҳастед. Тақдирӣ шумо беназир ва муҳим аст. Ҳаёти шумо маъно дорад.

Маъноӣ Китоби Муқаддас ҳаёти шумо чист?

Шумо кӣ?

ШУМО касе ҳастед, ки метавонад муҳаббатро ба таври беназир ато кунад.

Ва ин чизест, ки шумо метавонед абадан иҷро кунед.

Дар миёнаҳои асри гузашта, Калисои Худо (Рӯзи ҳафтум) интишор кард:

Масеҳӣ на танҳо барои имрӯз зиндагӣ мекунад; вай фардои хубтареро пешбинӣ мекунад. (Калисои Худо ба он чизе ки бовар мекунад. Тамошогари Китоби Муқаддас ва мурдадихандаи Салтанати оянда. 3 октябри соли 1949, саҳ. 7)

Аммо масеҳӣ танҳо фардои беҳтареро пешбинӣ намекунад. Як масеҳии ҳақиқӣ шахсияти ҳозираро тавассути озмоишҳо, имкониятҳо ва озмоишҳои ҳаёт ташаккул медиҳад (ниг. Румиён 5:1-4), ки ба масеҳӣ кӯмак мекунад, ки шахсан ба «фардои беҳтар» саҳм гузорад.

Дар ниҳоят, Худо барои шумо шахсан нақшаҳои махсус дорад.

Худо шуморо офаридааст, ки ба таври шахсии худ муҳаббат бахшед (ниг. 1 Қўринтиён 12:20-13:10).

Аммо чи тавр?

Аслан, ҳоло дар ин ҳаёт бо имон ва итоат ба Худо зиндагӣ мекунад.

Бо итоаткор будан, интиҳоби Китоби Муқаддас, доштани имон, амал кардани муҳаббат ва истодагарӣ то охир, масеҳиён на танҳо хислатро бунёд мекунад, балки абадӣ барои худ ва дигарон беҳтар хоҳанд шуд.

Дар мавриди имон, азбаски мавҷудияти Худо воқеият аст (ниг. Румиён 1:20; инчунин нигаред ба китоби ройгон, ки дар sog.org дастрас аст, *Оё мавҷудияти Худо мантиқ аст?*), барои бовар кардан ба мавҷудияти Худо имон лозим нест. Худоё. Ҳатто девҳо бовар мекунад ва меларзанд (Яъқуб 2:19). Аммо барои таваккал кардан, бовар кардан ва итоат кардан ба Худо имон лозим аст. Ин як қисми «сирри имон» аст (ниг. 1 Тимотиюс 3:9; маълумоти бештарро дар бораи имон дар буклети ройгон, ки дар sog.org дар интернет дастрас аст, *Имон ба онҳое, ки Худо даъват ва интиҳоб кардааст, пайдо кардан мумкин аст*).

Худо Рӯҳулқудсаширо ба онҳое медиҳад, ки « ба Ё итоат мекунад» (Аъмол 5:32). Маҳз ҳамон чизест, ки Рӯҳи Худо касро масеҳии ҳақиқӣ месозад (Румиён 8:9-11).

Худи масеҳиён баъдтар дар эҳёи аввал дигаргун ва мукамал хоҳанд шуд (1 Қўринтиён 15:50-54; Ваҳй 20:5-6) то ба онҳо муҳаббат баҳшида, абадӣ беҳтар гардонанд. Ин эҳёшавӣ ба карнайи ҳафтум ва охирин рост меояд (1 Қўринтиён 15:52), ки он вақт қисми сирри Худо ба итмом мерасад (Ваҳй 10:7).

Павлуси расул худи тағйиротро ҳамчун «асрор» номид (1 Қўринтиён 15:51).

Онҳое, ки ҳоло масеҳӣ нестанд, пас аз эҳё шуданашон ин имкони тағйиротро доранд (инчунин ба китоби ройгон нигаред, дар ccog.org, ТАКЛИФИ УМУМИИ *Наҷот*, *Апокатастаз: Оё Худо гумшудагонро дар замони оянда наҷот дода метавонад? Садҳо Навиштаҳо нақшаи наҷоти Худоро ошкор мекунад*).

Нек кун

Худо некист (Марқӯс 10:18; Забур 142:10) ва кори дуруст мекунад (ниг. Ҳастӣ 18:25).

Худо инчунин меҳодад, ки мо некие кунем, ки ин ба Ё маъқул бошад (Забур 33:14; Ибриён 13:16).

¹⁹ Ту дар машварат бузург ва дар кор тавоноӣ, зеро ки чашмони ту ба тамоми роҳҳои писарони одам кушода аст, то ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ ва мувофиқи самараи аъмоли худ бидиҳад. (Ирмиё 32:19)

⁹ Ва дар вақти некӣ хаста нашавем, зеро ки дар вақти муайяншуда дарав хоҳем кард, агар рӯҳафтада нашавем. ¹⁰ Бинобар ин, ба қадри имкон, **биед ба ҳама** , хусусан ба аҳли имон некӣ кунем. (Ғалотиён 6:9–10)

⁵ ... Худо, ⁶ ки «ҳар касро мувофиқи аъмоли худ подоше хоҳад дод»: ⁷ ҳаёти ҷовидонӣ ба онҳое ки бо пурсабрӣ дар кори нек ҷалол, иззат ва ҷовидонӣ меҷӯянд; (Румиён 2:5–7)

Худо барои шумо некиро меҳодад ва агар шумо дар ҳақиқат Ёро дӯст доред ва «итоат кунед» (Аъмол 5:32; Ибриён 5:9), ҳама чиз ҳамин тавр мешавад (Румиён 8:28).

Ба чизҳои зерин диққат диҳед:

²⁴ Ҳеҷ чиз барои одам беҳтар аз он нест , ки бихӯрад ва бинӯшад ва ҷони ӯ аз меҳнати худ лаззат барад. Ин ҳам, ман дидам, аз дасти Худост. (Воиз 2:24)

¹² Ман медонам, ки барои онҳо чизе беҳтар аз он нест , ки шодӣ кунанд ва дар ҳаёти худ некӣ кунанд, ¹³ ва инчунин, ки ҳар кас бихӯрад ва бинӯшад ва аз тамоми меҳнати худ баҳра барад, - ин *атои* Худост. ¹⁴ Ман медонам, ки ҳар коре ки Худо кунад, то абад хоҳад буд. (Воиз 3:12-14)

Дар боло дуруст аст, аслан аз он сабаб, ки самаранок будан дар кор барои беҳтар кардани кор пешбинӣ шудааст. Ва одамон бояд аз самаранок истифода баранд.

Илова бар ин, нақшаи Худо он чизеро, ки бо шумо рӯй дод, ба назар мегирад. Ба таълимоти Аҳди Қадим, ки бо ин алоқаманданд, аҳамият диҳед:

¹¹ Насиҳати Худованд то абад пойдор аст, Нақшаҳои дили Ҷ ба ҳама наслҳо. ¹² Хушо халқе, ки Худои онҳо Худованд *аст*, *халқеро*, ки Ҷ мероси Худ интиҳоб кардааст. ¹³ Худованд аз осмон менигад; Ҷ ҳама фарзандони одамонро мебинад. ¹⁴ **Аз макони зисти худ Ҷ ба тамоми сокинони замин менигад;** ¹⁵ **Ҷ дилҳои онҳоро ба таври алоҳида месозад; Вай тамоми кори онҳоро ба назар мегирад.** (Забур 33:11-15)

¹ Зеро ки ман ин ҳамаро дар дили худ дидам, то ки ҳамаашро эълон кунам: одилон, хирадмандон ва *аъмоли онҳо* дар дасти Худост. (Воиз 9:1а)

⁹ Дили одам роҳи худро ба нақша мегирад, аммо Худованд қадамҳояшро ҳидоят мекунад. (Масалҳо 16:9)

²⁴ Қадамҳои одам аз ҷониби Худованд АСТ; Пас чӣ гуна одам метавонад роҳи худро фаҳмад? (Масалҳо 20:24)

⁷³ Дастҳои Ту маро сохт ва маро сохт; (Забур 119:73)

¹⁷ ... «Худо одил ва шарирро доварӣ хоҳад кард, зеро *дар* он чо барои хар як мақсад ва хар кор вақт мавҷуд аст». (Воиз 3:17)

Ба порчаҳои Аҳди Қадид диққат диҳед:

¹¹ Аммо як Рӯҳ дар ҳамаи ин амал мекунад ва ба ҳар кас, чунон ки Худи Худо мехоҳад, ҷудо мекунад. ... ²⁷ Акнун шумо ҷисми Масеҳ ҳастед ва *ҳамаи шумо* узвҳои алоҳида ҳастед. (1 Қўринтиён 12:11, 27, АФV)

⁷ Фирефта нашавед, Худоро тамасхур намекунад; зеро ки одам он чи мекорад, дарав мекунад. ⁸ Зеро ҳар кӣ барои ҷисми худ мекорад, аз ҷисм фасод хоҳад даравид, аммо касе ки барои Рӯҳ мекорад, Рӯҳ ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад даравид. (Ғалотиён 6:7-8)

¹⁰ Зеро Худо золим *нест*, ки меҳнат ва меҳнати муҳаббати шуморо, ки ба исми Ҷ зоҳир кардаед, фаромӯш кунад... (Ибриён 6:10)

Худо барои ҳама нақша дорад! Ба он ШУМО ШУМОРО ИНТИХОБОТ дар ин синну сол даъват мекунанд ё не. Ва ТАМОМИ КОРҲОИ ШУМОРО ба назар мегирад.

Ҳама он чизе, ки шумо аз сар гузаронидаед, ҳама он чизе ки шумо аз сар гузаронидаед, ҳамаи он чизе, ки шумо анҷом додед ва ғайра ШУМОРО барои беҳтар кардани абадият омода мекунанд (агар шумо дар ниҳоят аз дастгирии Салтанати Худо даст нақашед). Ҳар он чизе, ки шумо аз сар гузаронидаед, шуморо барои даъват ва коре, ки Худо барои шумо додааст, омода кардааст! ШУМО қодир хоҳед буд, ки ба таври беназир ҳада кунед ва барои беҳтар кардани абадият кӯмак кунед!

Китоби Муқаддас қайд мекунад, ки чӣ тавре ки бадан узвҳои дастҳо ва чашмҳо ва узвҳо барои бӯй, шундан ва чизҳои дигар дорад (1 Қўринтиён 12:12-26), ҳамаи мо дар нақшаи абадии Худо қисми беназири худро дорем. Бале, нақши шумо метавонад аз дигар миллиардҳо одамон комилан фарқ кунад - фикр накунед, ки Худо барои шумо нақшаи воқеӣ надорад.

Ғайр аз он, шумо барои коре, ки мекунад, ҷавобгар ҳастед (Румиён 14:12). Худо аз рӯи он чи мекунад, доварӣ хоҳад кард (Воиз 12:14; Ваҳй 20:12), инчунин он чиро, ки карда наметавонед (Матто 25:24-30). Чӣ қадаре ки шумо он чизро, ки бояд кунед, иҷро кунед, ҳамон қадар абадӣ барои худатон ва дигаронро беҳтар хоҳед кард. Чӣ қадаре ки шумо он чизро, ки набояд анҷом диҳед, накунед, шумо ҷовидонаро барои худ ва дигарон беҳтар хоҳед кард. Худо довари одил аст (2 Тимотиус 4:8).

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки мо мувофиқи аъмоли худ мукофот хоҳем гирифт (Матто 16: 2 7; Румиён 2:6; Масалҳо 24:12; Ирмиё 17:10; Ваҳй 22:12)! Ва ба туфайли ин мо метавонем ба бештари одамон кўмак кунем (ниг. Луқо 19:15-19). Китоби Муқаддас мегӯяд, ки пас аз марг қорҳои мо аз паи мо меоянд (ниг. Ваҳй 14:13) — ин аслан маънои онро дорад, ки он чизе, ки мо дар вақти ҷисмонӣ омўхтаем ва инкишоф додаем, шакл хоҳанд дод, ки чӣ тавр мо дар тӯли абад қор карда метавонем.

Ҳар чизе ки Худо кардааст, сабабе дошт (Ҳизқиёл 14:23). Аз ҷумла дарозии умри мо, ки одатан барои мо як сирр аст (ниг. Воиз 9:12).

«Ба Худо имон оваред» (Марқўс 11:22), зеро Ӯ барои ҳар коре, ки Ӯ мекунад, сабабҳои афсонавӣ дорад, ҳатто вақте ки ин ба назари мо на ҳамеша чунин менамояд (ниг. Ибриён 12:11; Румиён 8:28).

Бисёриҳо дар асоси ҳулосаҳои худ Худоро нодуруст доварӣ мекунанд, аммо Китоби Муқаддас инчунин таълим медиҳад:

⁵ Пас , пеш аз вақт, то даме ки Худованд биёяд, ҳеҷ чизро доварӣ накунед , ки Ӯ ҳам чизҳои ниҳони зулмотро равшан хоҳад кард ва ҳам ниятҳои дилҳоро ошкор хоҳад кард. Он гоҳ ҳамду санои ҳар кас аз ҷониби Худо хоҳад буд. (1 Қўринтиён 4:5)

Баъзе чизҳо пинҳон карда шудаанд. Мо инчунин дар бораи ягон инсон ҳама чизро наметавонем.

Ҳама одамон яқсон нестанд. Худо барои ҳар яки мо нақшаи инфиродӣ дорад (1 Қўринтиён 12:4-12).

Худо бо ҳама қор мекунад, то ҳар яки мо дар абадиат саҳми худро дошта бошем! Тавре ки Навиштаҳо таълим медиҳанд:

¹⁷ Кори адолат осоиштагӣ хоҳад буд, ва самараи адолат то абад, оромӣ ва эътимод хоҳад буд. (Ишаё 32:17)

¹¹ Ту ба ман роҳи ҳаётро нишон хоӣ дод; Дар ҳузури Ту пур аз шодӣ аст; Дар дасти рости Ту ҳаловат абадӣ аст. (Забур 16:11)

Сулҳ ва шодӣ то абад. Ҷовидони беҳтар!

Чизеест, ки ШУМО бояд кард?

¹¹ Эй фарзандон, биёед, ба ман гӯш диҳед; Ман ба шумо тарси Худовандро таълим медиҳам. ¹² Кист он кас, ки орзуи зиндагӣ, Ва дӯст дорад рӯзҳои зиёд, то некиро бубинад?

¹³ Забони худро аз бадӣ нигоҳ дор, Лабҳои худро аз макр. ¹⁴ Аз бадӣ дур шавед ва некӣ кунед; Ҷустуҷӯи сулҳ ва аз паи он. (Забур 34:11-14)

³ Ба Худованд таваккал кунед ва некӣ кунед; Дар замин сокин шавед ва аз садоқати Ӯ бихӯред. ⁴ Дар Худованд ҳаловат бибар, Ва Ӯ ба ту хоҳишҳои дилатро ато хоҳад кард. (Забур 37:3-4)

ХУБ КУН! БА ХУДО БОВАР КУНЕД.

Ҳамаи ин чӣ маъно дорад?

Ин маънои онро дорад, ки Худо он чизеро, ки Ӯ карда буд, офаридааст, то офаридаҳояш некӣ кунанд.

Ё аниқтараш, Худо ҳама чизро офаридааст, то ҷовидонӣ беҳтар бошад!

Оё ин олиҷаноб нест?

³ ... Аъмоли Ту бузург ва аҷоиб аст, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ! (Ваҳй 15:3)

^{190x}, чӣ қадар бузург аст эҳсони Ту, ки онро барои тарсиёни Ту бахшидаӣ, ва онро барои онҳое ки ба Ту таваккал мекунанд, дар ҳузури фарзандони одам омода кардаӣ! (Забур 31:19)

Некӯии Худо бузург аст, зеро он чизе ки Ӯ барои омадани мо омода кардааст.

Дар Ибриён 11: 4-12, аз Ҳобил сар карда, мо дар бораи шахсони гуногун, ки Худо дар Аҳди Қадим номида мешавад, меомӯзем. Ва бо истинод ба онҳо бифаҳмед, ки оёти баъдӣ чиро таълим медиҳад:

¹³ Ҳамаи онҳо дар имон мурданд, вале ваъдаҳоро қабул накарданд, вале чун онҳоро аз дур дида, ба онҳо боварӣ ҳосил карданд, онҳоро ба оғӯш гирифтанд ва иқрор шуданд, ки дар рӯи замин ғариб ва ҳоҷӣ ҳастанд. ¹⁴ Зеро онҳое, ки чунин мегӯянд, ошкоро мегӯянд, ки дар ҷустуҷӯи ватан ҳастанд. ¹⁵ Ва агар дар ҳақиқат он кишвареро, ки аз он берун омада буданд, ба ёд меоварданд, имкони баргаштан пайдо мешуд. ¹⁶ Аммо акнун **онҳо мехоҳанд кишвари беҳтаре, яъне кишвари осмониро дошта бошанд.** Бинобар ин Худо шарм намекунад, ки Худои онҳо номида шавад, **зеро ки Ӯ барои онҳо шахре омода кардааст.** (Ибриён 11:13-16)

Ҳамин тавр, ҳадди аққал аз замони Ҳобил одамон боварӣ доранд, ки Худо нақшаи чизи беҳтаре дорад ва Худо Худои онҳое аст, ки дар ҳақиқат инро фаҳмиданд. «Шаҳр» Ерусалими Нав аст, ки аз осмон ба замин фуруд меояд (Ваҳй 21:2).

Нақша аз он иборат аст, ки корҳо беҳтар шаванд.

Инҳоро аз Аҳди Ҷадид баррасӣ кунед:

¹⁷ Бинобар ин, барои ҳар кӣ кори нек карданро медонад ва намекунад, барои вай гуноҳ аст. (Яъқуб 4:17)

Оё ин маънои онро надорад, ки масеҳиён бояд некӣ кунанд?

Кори нек ин беҳтар кардани кор аст.

Нависандагони калисои барвақт дар бораи некӣ ва илоҳӣ

Нависандагони калисои ибтидоӣ каме фаҳмиш доштанд ва дар бораи ҳадафи сирри нақшаи Худо маълумот медоданд.

Дар асри II (мелодӣ) Поликарпи Смирна, ки аз ҷониби як ё якчанд ҳаввориёни асли таъйин шуда буд, навиштааст:

Биёед дар саъй кардани кори нек боғайрат бошем (Номаи Поликарп ба Филиппиён, боби 6)

Ў (Исо) таълим медиҳад ... барои самараи мукофоти абадӣ. (Поликарп, порчаҳо аз Виктор Капуа, қисми 4)

Ҳамин тавр, Мелито аз Сардис, ки вориси баъд аз Поликарп буд, навиштааст:

Ба ту ақли озодӣ ато кардааст; Ў дар назди ту чизҳои зиёде гузоштааст, то ки аз ҷониби худ табиати ҳар чизро фарқ намоӣ ва барои худ чизи некро интиҳоб намоӣ; (Мелито. Мухокимае, ки дар ҳузури Антонинус Сезар буд. Дар Падарони Анте-Никена аз ҷониби Робертс ва Доналдсон, ҷилди 8, 1885. Ҳендриксон Publishers, Peabody (MA), чопи 1999, саҳ. 755)

Омӯзиши кори хуб хислатро ташаккул медиҳад. Вақте ки мо кори некро интиҳоб мекунем, мо барои беҳтар кардани кор кӯмак мекунем.

Мелито фаҳмид, ки Худо ба одамон озодии интиҳоб додааст ва мо бояд чизи хубро интиҳоб кунем. Новобаста аз он ки Одаму Ҳавво ҷиноятро интиҳоб карданд, ки дар асл ғулмоӣ овард (ниг. Румиён 6:16-17), Мелито чунин шарҳ дод:

Аммо инсоне, ки табиатан ба қабули неку бадӣ қодир аст, чун хоки замин қодир аст аз ду ҷониб тухм гирад, машваратчи бадҳо ва тамаъкорро истиқбол кард ва бо ламс кардани

он дарахт аз фармон берун шуд ва нофармонию Худо кард. (Мелито. Хомилия дар иди фисҳ аз ҷониби Мелито, сатри 48)

Мелито инчунин фаҳмид, ки Исо як қисми нақшаи наҷот додани моро аз ғуломию гуноҳ аст:

Асрори иди фисҳ нав ва кӯҳна, ҷовидонӣ ва муваққатӣ, фосид ва бефано, миранда ва ҷовидонӣ аст... Хуб, ҳақиқати кор ин аст, ки асрори Худованд ҳам кӯҳна ва ҳам нав аст... Зеро ба воситаи овози пешгӯӣ буд. сирри Худованд эълон карда шуд. ...Ин ҳамон касест, ки моро аз ғулومی ба озодӣ, аз зулмот ба рӯшноӣ, аз марг ба ҳаёт, аз зулм ба салтанати абадӣ раҳо кард ва моро коҳини нав ва то абад халқи махсус сохт. (Мелито. Хомилия дар иди фисҳ аз ҷониби Мелито, сатрҳои 2, 58, 61, 68)

Оре, салтанат абадӣ, то абад аст. Ва маҳз ба воситаи сирри пешгӯиҳо — пешгӯиҳо, ки пешвоёни динии замони Исо бояд нафаҳмиданд — Исо пеш аз омадани Ӯ эълон карда шуд (барои садҳо ин пешгӯиҳо, китоби ройгонро аз назар гузаронед, онлайн дар www.cso.org бо номи: *Исботи Масеҳ будани Исо*). Сирри дигаре, ки бо иди Фисҳ алоқаманд аст, дар он аст, ки Исо нон шикаста ва ба ҳар як шогирд як порчаи нодир дод (ниг. Луқо 24:30), ки барои онҳое, ки имрӯз иди Фисҳи масеҳиро дуруст риоя мекунанд (ки онро баъзан Эвхаристӣ меноманд) кӯмак мекунад, нишон диҳед, ки Худо барои ҳар яки мо чизи беназире дорад ва ҳамаи мо одамони махсус ҳастем.

Иринаи Лион изҳор дошт, ки аз ҷониби Поликарпи Смирна таълим дода шудааст. Ирина навиштааст, ки масеҳиён «умеди эҳёи то абад» доранд (Иреней. Бар зидди бидъатҳо, китоби IV, боби 18, банди 5). Ва ҳа, масеҳиёни эҳёшуда то абад зиндагӣ хоҳанд кард.

Забурҳо таълим медиҳанд:

²⁰ Ту, ки ба ман ранҷу азобҳои азим нишон додӣ, Маро дубора зинда хоҳӣ кард, Ва аз қаъри замин бароварӣ. ²¹ Бузургии маро афзун хоҳӣ кард, Ба ҳар сӯ маро тасалли хоҳӣ дод. (Забур 71:20-21)

Пас аз киёмат (инчунин аз нав зинда кардан номида мешавад) Худованд бузургии бандагонашро афзун мекунад.

Чӣ қадар?

Исо қисми «шумо худо ҳастед» (Юҳанно 10:34)-и Забур 81:6-ро иқтибос овард, ки ин таълимотест, ки бо илоҳияти ниҳонии онҳое, ки меҳроҳанд бо роҳи Худо зиндагӣ кунанд, алоқаманд аст.

Irenaeus инчунин таълим медед, ки:

... ҳеҷ каси дигаре нест, ки дар Навиштаҳо Худо номида шудааст, ҷуз Падари ҳама, Писар **ва Писархондагӣ** (Иреней. *Adversus*). *haereses* , китоби IV, муқаддима, ояти 4)

«Ман гуфтам: " Ҳама шумо писарони Ҳаққи Таоло ва худоён ҳастед ; лекин шумо мисли одамон хоҳед мурд». Вай бешубҳа ин суханонро ба онҳое мегӯяд, ки атои фарзандхониро нагирифтаанд, вале ба муҷассамаи насли поки Каломи Худо безътиной мекунанд, табиати инсониро барои ба Худо пешбарӣ кардан фиреб медиҳанд ва ба Каломи Худо носипосӣ

мекунанд, ки барои онҳо қисм шуд. Зеро барои ҳамин буд, ки Каломи Худо одам шуд, ва Он ки Писари Худо буд, Писари Одам шуд, то ки одамизод, ки ба Калом гирифта шуда, ба фарзандӣ қабул карда шуд, Писари Худо гардад. . Зеро ба ҳеҷ василаи дигар мо ба бефаной ва ҷовидонӣ ноил шуда наметавонистем, магар он ки мо ба бефаной ва ҷовидонӣ муттаҳид намебудем. Ирина. Муқовимат haereses , китоби III, боби 19, ояти 1).

Ҳаворий Юҳанно навишт:

² Эй маҳбубон, мо фарзандони Худо ҳастем, ва он чи хоҳем буд, ҳанӯз маълум нашудааст; мо медонем, ки агар зоҳир шавад, мо мисли Ҷ хоҳем буд, зеро ки Ҷро ҳамон тавре ки ҳаст, хоҳем дид. (1 Юҳанно 3:2, Тарҷумаи Китоби Муқаддас)

Азбаски Исо ҳанӯз барнагашт, масеҳиён то ҳол ба Ҷ монанд нестанд, вале ин қадар тағир ёфтаи як қисми нақша аст (ниг. 1 Қўринтиён 15:50-53). Ҷанӯз як сирре ҳаст, ки мо чӣ гуна хоҳем дид (1 Қўринтиён 13:12), аммо нақшаи Худо худопарастиро дар бар мегирад (Румиён 8:29; Аъмол 17:29; Матто 5:48; Эфсўсиён 3:14-19; Малокӣ 2 :15).

Дар ибтидои асри II Игнатий Антиохия навишта буд:

Зеро на хоҳиши ман он аст, ки ба шумо ҳамчун одамизод рафтор кунам, балки ончунон ки ба Худо писанд ояд, чунон ки шумо низ Ҷро писандидаед. Зеро ки ман ҳеҷ гоҳ чунин [дигар] имкони расидан ба Худоро нахоҳам дошт ... сазовори шарафи кори беҳтаре бошам ... Аз ҷаҳон ба Худо рафтан хуб аст, то ки ман ба сӯи Ҷ эҳё шавам . ... Ба ман иҷозат деҳ, ки ғизои ҳайвонҳои ваҳшӣ шавам, ки ба воситаи онҳо ба ман ато карда мешавад, ки ба сӯи Худо биравам... Ман нӯшокии Худо, яъне хуни Ҷро, ки муҳаббати бефоида ва ҳаёти ҷовидонӣ аст, мехоҳам. (Игнатий. Нома ба румиён, бобҳои 2, 4).

Ҷ дари Падар аст, ки аз он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб, ва анбиё, ва ҳаввориён ва калисо дохил мешаванд. Ҷамаи инҳо ҳадафи худ расидан ба ягонагии Худоро доранд (Игнатий. Мактуб ба румиён, боби 9).

Ҳамин тавр, Игнатий таълим дод, ки ҳадафи халқи Худо худосозӣ ва кори беҳтар, абадӣ буд.

Баъдтар дар асри II Теофилуси Антиохия навишт:

Ба онҳое, ки бо сабр дар некӣ қўеи ҷовидонӣ ҳастанд, Ҷ ҳаёти ҷовидонӣ, шодмонӣ, осоштагӣ, оромӣ ва фаровонии неъматҳоро ато хоҳад кард, ки онро на чашм дидааст, на гӯше шунидааст ва на ба дили инсон дохил шудааст. ҳомиладор шудан. (Теофил. Ба Автоликус, китоби I, боби 14)

Барои ҳамин ҳам, вақте ки инсон дар ин ҷаҳон ба вучуд омад, дар Ҷастӣ ба таври мистикӣ навишта шудааст, ки гӯё ду бор дар биҳишт ҷойгир шуда бошад; ба тавре ки яке ба амал омад, вақте ки ӯ дар он ҷо ҷойгир шуд, ва дуюм пас аз эҳё ва доварӣ ба амал ояд. Зеро, чунон ки зарфе, ки ҳангоми сохта шуданаш ягон нуқсон дорад, аз нав сохта мешавад ё аз нав сохта мешавад, то ки нав ва пурра гардад; бо марги одам низ ҳамин тавр мешавад. «Зеро ки бо ин ё он тарз вай шикаста шудааст, то ки дар эҳё ба таври комил эҳё шавад; Ман дар назар дорам бенуқсон, одил ва ҷовидонӣ. ...

Зеро, агар Ҷро аз аввал ҷовидон месохт, ӯро Худо месохт... то ки агар ӯ ба чизҳои ҷовидонӣ майл карда, фармони Худоро риоя кунад, **аз ҷониби Ҷ мукофоти ҷовидонӣ бигирад ва Худо ...** Зеро ки Худо ба мо шариат ва аҳкоми муқаддас додааст; ва ҳар кӣ инҳоро нигоҳ медорад, метавонад наҷот ёбад ва эҳёшавиро ба даст орад, метавонад бефаноиро мерос гирад (Теофилуси Антиохия. Ба Автоликус, китоби 2, бобҳои 26, 27, саҳ. 105).

ҳар кӣ адолат мекунад, аз азобҳои абадӣ раҳо хоҳад ёфт ва аз ҷониби Худо сазовори ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд. (Теофил. Ба Автоликус, китоби II, боби 34)

Аммо онҳое ки ба Худои ҷовидонӣ сачда мекунад, вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳанд шуд, (Теофил. Ба Автоликус, китоби II, боби 36).

Ва мо шариати муқаддасро омӯхтаем; лекин мо Ҷро, ки дар ҳақиқат Худост, қонунгузор дорем, ки моро таълим медиҳад, ки адолат, парҳезгорӣ ва некӣ кунем. (Теофил. Ба Автоликус, китоби III, боби 9)

Ҳамин тавр, Теофил ба масеҳиёни ҳақиқӣ илоҳӣ ва некӣ карданро таълим дод.

Дар асри сеюм, муқаддаси католикии Рум ва усқуфи Рум Ипполитус навиштааст:

Падари ҷовидонӣ Писари намиранда ва Каломро ба ҷаҳон фиристод, ки Ҷ ба назди одам омад, то ӯро бо об ва Рӯҳ бишӯяд; ва Ҷ моро дубора ба фаношавии рӯҳу ҷисм ба дунё овард, аз нафаси (рӯҳи) ҳаёт дар мо дамид ва моро бо паноҳгоҳи бефано гардонид. Пас, агар одам ҷовидон шуда бошад, ӯ низ Худо хоҳад буд. Ва агар ӯ ба воситаи об ва Рӯҳулқудс пас аз эҳёи қабати худ Худо шуда бошад, пас аз эҳёи мурдагон низ вориси Масеҳ аст (Ипполитус. The Discourse on the Holy Theophany, боби 8).

Зеро ки дар некӯкорӣ пеш рафта, ба чизҳои беҳтар ноил шуда, «ба он чи пештар аст, расад» (Филиппиён 3:13, KJV}, мувофиқи каломи Павлуси муборак, мо ҳамеша ба зебоии олий мебароем. Аммо ман, албатта, зебоии рӯҳониро дар назар дорам, то ки минбаъд ба мо низ бигӯянд: «Шоҳ зебогии шуморо бисёр мехост». (Ипполитус. Порчаҳо аз тафсириҳои Навиштаҳои Ипполитус)

Ҳамин тариқ, Ипполит худопарастиро таълим дод ва масеҳиён бо пешрафт дар фазилат ба чизҳои беҳтар ноил мешаванд.

Дар асри 4 ^{муқаддаси} Юнону Румӣ ва усқуфи Милан Амброуз таълим медод:

Пас аз он бокира ҳомиладор шуд ва Калом ҷисм шуд, ки ҷисм Худо гардад (Амброуз аз Милан. Дар бораи бакорат (Китоби I, боби 11).

Дар асри 4 ^{муқаддаси} юнонӣ-православӣ ва епископ Ҷон Крисостом навиштааст:

... одам метавонад Худо ва фарзанди Худо гардад. Зеро ки мо мехонем: «Ман гуфтам, ки шумо худоён ҳастед, ва ҳамаи шумо фарзандони Ҳаққи Таоло ҳастед» (Юханно Chrysostom. Homily 32 оид ба Аъмоли Ҳаввориён).

Ҳадди ақалл аз замони Исо фаҳмида мешуд, ки илоҳсозӣ барои одамон ҳадаф аст.

Асрори нажод?

Одамон дар рангҳо, шаклҳо ва намуди зоҳирии гуногун меоянд.

Ягон нажод аз нажоди дигар бартарӣ надорад.

Бисёр одамон дар кишварҳое зиндагӣ мекунанд, ки нажодашон бартарӣ дорад. Онҳо дарсҳои гуногун меомӯзанд.

Баъзе одамон дар кишварҳое зиндагӣ мекунанд, ки нажодашон таъбиз аст. Онҳо дарсҳои гуногун меомӯзанд.

Баъзеҳо омехтаи зиёда аз як нажод мебошанд. Онҳо дарсҳои гуногун меомӯзанд.

Баъзе одамон дар кишварҳое зиндагӣ мекунанд, ки нажодҳои гуногунро бештар қабул мекунанд. Онҳо дарсҳои гуногун меомӯзанд.

Ва дар байни ин сценарияҳо фарқиятҳо мавҷуданд, ки қисман ба омӯхтани дарсҳои гуногун оварда мерасонанд.

Мо ҳама аз Одаму Ҳавво (Ҳастӣ 3:20) ва баъдтар аз насли писари Нӯҳ ва занони онҳо пайдо шудаем.

Ҳангоме ки пеш аз Одаму Ҳавво гоминидҳои гуногун вучуд доштанд, ҳама одамони муосир аз Одаму Ҳавво ба вучуд омадаанд - ҳамин тавр, бале, мо ҳама қисми насли инсон ҳастем, аз оилаи Одаму Ҳавво.

Дар Аҳди Ҷадид «асрор дар байни халқҳо» зикр шудааст (Қўлассиён 1:27).

Аввалин ҷоие, ки мо бо истилоҳи ғайрияҳудиён дучор мешавем, дар Ҳастӣ 10 аст, ки дар он нишон медиҳад, ки фарзандони Нӯҳ пас аз тўфон соҳиби фарзанд шуданд ва ба ҷойҳои гуногун кўчиданд ва авлоди нажодҳои гуногун ва гурӯҳҳои этникӣ буданд.

Аз нуқтаи назари наҷот, ҳеҷ фарқияте байни яҳудӣ ё ғайрияҳудӣ, исроилӣ ё ғайриисроилӣ вучуд надорад (Қўлассиён 3:9-11), “зеро дар назди Худо рўйбинӣ нест” (Румиён 2:11). «Онҳо аз шарқ ва ғарб, аз шимол ва ҷануб омада, дар Малакути Худо хоҳанд нишаст» (Луқо 13:29).

Гуфта мешавад, чаро навъҳо?

Хуб, ин боиси он мегардад, ки одамон дорои таҷрибаи гуногун мебошанд.

Аммо дар бораи шахсони алоҳида, на танҳо маҷмӯи одамон чӣ гуфтан мумкин аст?

Нақшаи Худо ҶАМАИ таҷрибаҳои шахсии шуморо ба инобат мегирад (Ғалотиён 6:7-8; Ибриён 6:10; Забур 33:11-15).

Китоби Муқаддас қайд мекунад, ки ҳамон тавре ки бадан узвҳо дорад, ба мисли дастҳо ва чашмҳо ва узвҳои бӯй, шунавой ва чизҳои дигар дар бадан нақш доранд:

¹⁴ Зеро ки бадан на як узв, балки бисёр узв аст.

¹⁵ Агар по гӯяд: "Азбаски ман даст нестам, аз бадан нестам", оё он аз бадан нест? ¹⁶ Ва агар гӯш гӯяд: "Азбаски ман чашм нестам, аз бадан нестам", оё ин аз бадан нест? ¹⁷ Агар тамоми бадан чашм мебуд, шунавой кучост? Агар ҳама мешунаванд, бӯй кучо мешуд? ¹⁸ Аммо алҳол Худо узвҳоро, ҳар яки онҳоро дар бадан, чунон ки мехост, ҷой додааст. ¹⁹ Ва агар ҳама як узв мебуданд, бадан кучо мебуд?

²⁰ Аммо алҳол узвҳо бисъёранд, лекин бадан як аст. ²¹ Ва чашм наметавонад ба даст бигӯяд: "Ту ба ман даркор нестӣ"; на сар ба по, «Ту ба ман лозим нест». ²² Не, балки он узвҳои бадан, ки ба назар заифтаранд, заруранд. ²³ Ва он узвҳои бадан, ки мо онҳоро камтар шарафманд мешуморем, ба онҳо эҳтироми бештар медиҳем; ва узвҳои зоҳирнашавандаи мо хоксори бештар доранд, ²⁴ аммо узвҳои намоёни мо ниёзе надоранд. Аммо Худо баданро ташкил карда, ба узве, ки ба он камбуд дорад, эҳтироми бештаре дод, ²⁵ то ки дар бадан ихтилофе набошад, балки узвҳо дар бораи якдигар ғамхорӣ кунанд. (1 Қўринтиён 12:14-26)

Аҳамият диҳед, ки яке аз сабабҳои доштани фарқиятҳо ин аст, ки мо метавонем нисбати дигараш як хел ғамхорӣ кунем - ин маънои онро дорад, ки фарқиятҳо барои ба мо бо тарзҳои гуногун муҳаббат зоҳир кардан кўмак мекунанд.

Ҳоло, баъзеҳо метавонанд бигӯянд, ки зиндагӣ кардан душвортар аст, агар шумо наҷоди муайян, қад, заифтар ва ғайра бошед.

Ва дар баъзе ҷиҳатҳо ин дуруст аст.

Бо вучуди ин, ин як қисми нақша аст:

²⁷ Аммо Худо аблаҳони ҷаҳонро баргузид, то доноонро шарманда кунанд, ва Худо нотавонони ҷаҳонро баргузид, то ки тавоноҳоро шарманда кунанд; (1 Қўринтиён 1:27)

Худо одамонро аз рангҳо, шаклҳо ва ғайра офарид, ки қисми як бадан бошанд (Румиён 12:4-5; 1 Қўринтиён 12:12-14).

Ҳама имкони наҷот пайдо мекунанд.

Ҳамаи онҳое, ки ин пешниҳодро қабул мекунанд, метавонанд ба таври беназир муҳаббат бахшида, абадиятро барои худ ва ҳар каси дигар беҳтар созанд - доштани наҷодҳо, этникҳо ва намуди зоҳирии гуногун дар ин синну сол ба синну соли ояндаи ҷовидонӣ беҳтар аз он мусоидат хоҳад кард. доранд.

Барои некӣ кор кардан

Сулаймон навишт, ки одамон бояд кори Худоро баррасӣ кунанд (Воиз 7:13). Бисёр одамон кори Худоро намефаҳманд ё онро ба қадри кофӣ хуб меҳисобанд, аммо онҳо бояд (ниг. Матто 6:33). Ҳоло барои дастгирӣ кор кардан лозим аст (Матто 24:14, 28:19-20; Румиён 9:28; 2 Қўринтиён 9:6-8; Ваҳй 3:7-10). Ва ин кори хуб аст (ниг. 2 Қўринтиён 9:6-14; Ваҳй 3:7-13).

Зиёда аз ду даҳҳо маротиба (NKJV) Китоби Муқаддас махсусан мегӯяд, ки «некӣ кунед». Мо бо кор кардан барои кӯмак ба дигарон некӣ мекунем. Мо бо дӯст доштани Худо ва ҳамсоягонамон некӣ мекунем (Матто 22:37-39), яъне одамони дигар.

Масеҳиён бояд кори Худоро дастгирӣ кунанд, то ба дигарон расонанд (Матто 24:14, 28:19-20; Румиён 10:15, 15:26-27).

Мақсади кор беҳтар кардани кор аст:

⁵ Нақшаҳои меҳнатдӯст бешубҳа ба фаровонӣ мебарад (Масалҳо 21:5а)

²³ Дар ҳар меҳнат фоида ҳаст, (Масалҳо 14:23)

²³ Дар ҳама меҳнат бартарӣ ҳаст (Масалҳо 14:23, Тарҷумаи Айнии Янг)

Кор бояд ба ҳама фоида (бартарӣ) диҳад.

Павлуси расул навишт:

¹² Пас, эй маҳбубони ман, чунон ки шумо ҳамеша итоат мекардед, на танҳо дар ҳузури Ман, балки алҳол бештар дар вақти набудани Ман, наҷоти худро бо тарсу ларзон ба амал оваред; ¹³зеро ки Худост, ки дар шумо ҳам барои ризоияти Ӯ амал мекунад ва ҳам барои ризоияти Ӯ. (Филиппиён 2:12-13)

Мо бояд барои ризоияти Худо кор кунем, яъне муҳаббатро зиёд кунем ва абадӣ беҳтар гардонем.

Худованд барои ҳар яки мо вазифае дорад:

¹⁵ Ту даъват хоҳӣ кард, ва Ман ба Ту ҷавоб хоҳам дод; Ту кори дастҳои Худо орзу хоҳӣ кард. (Айюб 14:15)

ШУМО низ кори дасти Худо ҳастед! Ӯ барои шумо нақшае дорад ва он шуморо дар бар мегирад, ки кореро анҷом диҳед, то абадиятро беҳтар созед.

Нависанда Мария Попова чунин кайд кард:

Асрори он чизе, ки шумо ва кӯдакии шуморо сарфи назар аз тағйирот дар тӯли умр як шахс мегардонад, дар ниҳоят, яке аз саволҳои ҷолиби фалсафа аст. (Попова М. Грейс Пэйли дар бораи санъати калонсолӣ. Пикингҳои майна, 3 сентябри 2015)

Гарчанде ки ин барои бисёриҳо асрор аст, барои Худо он сирр нест. Худо бо ҳамаи мо кор мекунад, то ба мо кӯмак кунад, ки мо беҳтарин бошем. Инчунин барои кӯмак ба дигарон.

Ба назар гиред, ки сабаби ихтироъ кардани чизҳо одатан беҳтар кардани чизҳост.

Сабаби «ихтироъ кардани» Худо одамон барои беҳтар кардани абадиат буд.

Павлус ва Барнаббо гуфтанд:

¹⁸ Ҳамаи корҳои Ӯ ба Худо аз абад маълум аст. (Аъмол 15:18)

Худо одамонро офарид ва онҳоро дар ин замин ҳамчун як қисми нақшаи худ барои кори нек ҷой дод:

⁸ Зеро ки шумо ба воситаи файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, аммо ин на аз шумост; ин атои Худост, ⁹ на аз аъмол, то ки касе фахр накунад. ¹⁰ Зеро ки мо маҳсули Ӯ ҳастем, ки дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек офарида шудаем, ки Худо онҳоро пешаки тайёр кардааст, то дар онҳо рафтор кунем. (Эфсӯсиён 2:8-10)

Ҳама одамон?

Ҳар касе, ки нақшаи Худоро қабул мекунад, ҷовидонаро беҳтар хоҳад кард. Ва ин ҳама касоне хоҳад буд, ки ҳамеша зиндагӣ мекарданд, ба ҷуз аз шарирони ислоҳнашаванда (барои тафсилоти бештар дар ин бора, китоби ройғони онлайнӣ моро санҷед: *ТАКЛИФИ УМУМИИ Наҷот, Апокатастаз: Оё Худо метавонад гумшудагонро дар асри оянда наҷот диҳад? Садҳо оятҳо нақшаи Худоро ошкор мекунанд. наҷот*).

Исо гуфт, ки барои ҳар яки мо ҷой ҳаст:

¹ «Дилҳои шумо ғамгин нашавед. Шумо ба Худо имон доред; ба Ман низ имон оваред. ² Дар хонаи Падари Ман ҳучраҳои зиёде ҳастанд. Агар ин тавр намебуд, оё ба ту мегуфтам, ки меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам? ³ Ва агар биравам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, бармегардам ва шуморо ба ҳузури Худ пазирай хоҳам кард, то ки шумо низ дар он ҷое ки Ман ҳастам, бошед. (Июҳанно 14:1-3, BSB)

Ҷой барои шумо маънои онро дорад, ки Исо ҷойеро ваъда медиҳад, ки барои шумо беҳтарин хоҳад буд. Барои қобилиятҳои шумо. Парво накунед, ки шумо наметавонед узви хушбахт ва саҳмгузори Салтанати Худо бошед. Худо содиқ аст, ки кореро, ки дар шумо оғоз кардааст, ба анҷом расонад (ниг. Филиппиён 1:6).

Нақшаи Худо барои одамон то абад боқӣ хоҳад монд:

¹⁴ Ман медонам, ки ҳар коре ки Худо кунад, то абад хоҳад буд. (Воиз 3:14)

Китоби Муқаддас нишон медиҳад, ки худи Исо барои беҳтар кардани вазъият омадааст:

⁶ ...Ва миёнарави паймоне беҳтар аст, ки бар ваъдаҳои беҳтар баста шудааст. (Ибриён 8:6)

Масеҳиён ба беҳтар шудан умед доранд ва ин бояд тасалли бахшад:

¹⁹ ... як умеди беҳтаре ҳаст, ки ба воситаи он мо ба Худо наздик мешавем. (Ибриён 7:19)

¹³ Аммо, эй бародарон, намехоҳам, ки шумо дар бораи мурдагон беҳабар бошед, то мисли дигарон, ки умед надоранд, ғамгин шавед. ¹⁴ Зеро, агар мо имон оварем, ки Исо мурд ва эҳё шуд, Худо низ онҳоро, ки дар Исо хуфтаанд, бо Худ хоҳад овард.

¹⁵ Зеро инро ба шумо бо каломи Худованд мегӯем, ки мо, ки зинда ҳастем ва то омадани Худованд мемонем, ҳеҷ гоҳ аз мурдагон пеш намеравем. ¹⁶ Зеро ки Худи Худованд аз осмон бо нидо, бо овози фаришта ва карнаи Худо нозил хоҳад шуд. Ва мурдагон дар Масеҳ аввал эҳё хоҳанд шуд. ¹⁷ Он гоҳ мо, ки зинда ҳастем ва боқимонда, бо онҳо дар абрҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем. Ва ҳамин тавр мо ҳамеша бо Худованд хоҳем буд. ¹⁸ Бинобар ин якдигарро бо ин суханон тасалли диҳед. (1 Таслӯникиён 4:13-18)

³⁴ ... бидонед, ки шумо дорои беҳтар ва абадӣ доред. (Ибриён 10:34, Библияи Литерали Берен)

Худо ҳама корҳоро, ки карда буд, офаридааст, то абадият беҳтар бошад. Ин то абад беҳтар хоҳад буд (ниг. Ирмиё 32:38-41).

Барои мо беҳтар кардани кор ба Худо писанд аст, ки ин ҳам беҳтар аст. Ва ҳа, Худо метавонад писанд бошад (ниг. Ибриён 11:5, 13:16; 1 Петрус 2:19-20, NLT) - оё ин барои Худо ҳам беҳтар нест?

Худо он чиро, ки кардааст, офаридааст, то абадият беҳтар аст.

Барои ҳамин У коинотро офарид ва барои ҳамин марду занро офарид.

Нақшаи Худо ҳамаи онҳоро дар бар мегирад, ки дар ин аср ба даъвати Ҷ гӯш хоҳанд дод (инчунин нигаред: *Оё Худо Туро даъват мекунад?*) ва дигарон дар замони оянда (инчунин ба китоби ройгони онлайн нигаред: *ТАКЛИФИ УМУМИИ ТТИФОКИИ наҷот. Apokatastasis: Оё Худо метавонад гумшудагонро наҷот диҳад. Садҳо Навиштаҳо нақшаи наҷоти Худоро ошкор мекунад*).

Масеҳиён бояд фаҳманд, ки қисми инфиродии онҳо абадиятро беҳтар кардан аст.

Аммо ин бояд бо роҳи Худо анҷом дода шавад.

¹² Роҳе ҳаст, ки ба назари одам дуруст менамояд, Аммо анҷоми он роҳи мамот аст. (Масалҳо 14:12; 16:25)

Одамоне ҳастанд, ки фикр мекунад, ки онҳо ҷаҳонро аз бисёр ҷиҳат беҳтар мекунад. Ва то он даме, ки он бо роҳҳои Худо мувофиқат мекунад, умедворем, ки онҳо ҳастанд.

Бо вучуди ин, одамоне ҳастанд, ки фикр мекунад, ки онҳо ҷаҳонро беҳтар мекунад, вақте ки онҳо ба тарафдории ҳуқуқи исқоти ҳамл ва шаклҳои гуногуни бадахлоқӣ, ки Китоби Муқаддас маҳкум кардааст, эътироз мекунад.

Ҳастанд одамоне, ки фикр мекунад, ки онҳо ҷаҳонро беҳтар мекунад, вақте ки онҳо расму одатҳои бутпарастонро хуб тарғиб мекунад.

Мутаассифона, аксарияти одамон худро бовар мекунонад ва ба назари дигарон, анъанаҳои кӯҳна, хоҳишҳои худ ва/ё дили худ нисбат ба Библия боварӣ доранд. Бо вучуди ин, Навиштаҳои огоҳ мекунад:

⁹ «Дил аз ҳама чиз маккор аст, Ва саҳт шарир аст; Кӣ метавонад онро донанд? ¹⁰ Ман, Худовандо, дилҳоро месанҷам, ақлро меозмам, То ки ба ҳар кас мувофиқи роҳҳои худ, мувофиқи самараи аъмолаш бидиҳам. (Ирмиё 17:9–10)

Оё шумо дил доред, ки кореро, ки мувофиқи Худо иҷро мекунад, иҷро кунед?

Дар ҳақиқат? Дар ҳақиқат?

Умедворам, ки шумо мекунед.

Дар ҳоле ки Худо мехоҳад, ки мардум некӣ кунанд, вале онон, ки қалбҳои фиребанда доранд, ин корро намекунад:

²⁰ Касе, ки дилфиреб аст, хайре намеёбад, Забонаш бад меафтад. (Масалҳо 17:20)

Ҳатто вақте ки чизҳо аз нуқтаи назари ҷисмонӣ душвор ба назар мерасанд, ба Худо таваккал кунед:

⁹ Эй муқаддасони Ҷ, аз Худованд битарс! Барои касоне, ки аз Ҷ метарсанд, ҳеҷ чиз намехоҳанд. ¹⁰ Шерҳои ҷавон аз гуруснагӣ азоб мекашанд; Аммо онҳое ки Худовандро меҷӯянд, аз некӣ маҳрум нахоҳанд шуд. (Забур 34:9–10)

³¹ «Пас, хавотир нашавед ва нагӯед: "Чӣ бихӯрем?" ё «Чӣ бинӯшем?» ё «Мо чӣ мепӯшем?»

³² Зеро ки халқҳо дар пайи ҳамаи ин чизҳо меҷӯянд. Зеро Падари осмони шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред. ³³ Аммо аввал Малакути Худо ва адолати Ҷро биҷӯед, ва ҳамаи ин ба шумо илова карда мешавад. ³⁴ Пас, дар бораи фардо ғамхорӣ накунед, зеро ки фардо дар ғами худааш хоҳад буд. Ба рӯз басанда аст ранҷи худ. (Матто 6:31–34)

Барои ба ҳадди аксар расонидани потенциали худ барои худ ва дигарон, ба Худо таваккал кунед ва Ҷро ҳамчун мушовири худ дар қабули қарорҳо дошта бошед:

⁵ Бо тамоми дили худ ба Худованд таваккал кун, Ва ба ақли худ такя накун; ⁶ Дар ҳама роҳҳои худ Ҷро эътироф кун, ва Ҷ роҳҳои туро ҳидоят хоҳад кард. ⁷ Дар назари худ хирадманд набош; Аз Худованд битарс ва аз бадӣ дур шав. ⁸ Он барои ҷисми шумо саломатӣ ва ба устухонҳои шумо қувват хоҳад буд. (Масалҳо 3:5–8)

Дар назари худ он қадар хирадманд набошед, ки ба Худо таваккал накунед.

Шумо ба Худо таваккал кунед, беҳтар аст.

Барои расидан ба дигарон кор кунед ва кори Худоро дастгирӣ кунед.

6. Нақшаи дарозмуддат вучуд дорад

Ҳоло Худо «Таъоло ва Таоло аст, ки дар абадият сокин аст, ва исми Ӯ муқаддас аст» (Ишаъё 57:15).

Масеҳиён, ҳамчун ворисони Худои ҳозир ва фарзандони аслии Худо, ки дар ояндаи наздик бо Ӯ ҷалол хоҳанд ёфт (Румиён 8:16-17), дар ниҳоят ҳамин корро хоҳанд кард. Масеҳиён абадият зиндагӣ хоҳанд кард (гарчанде ки бар хилофи Худо, ҳамаи мо ибтидо хоҳем дошт).

Худи Худо нақшаи дарозмуддатро дар назар дорад:

²⁰ Зеро ки махлуқот на бо хоҳиши худ, балки ба хотири Он ки онро бо умед мутеъ карда буд, ба беҳуда тобеъ шуд; ²¹ Зеро худи махлуқот низ аз ғуломии фано ба озодии ҷалали фарзандони Худо раҳо хоҳад шуд. ²² Зеро медонем, ки тамоми махлуқот то ҳол бо дарди зоиш нола мекунад ва меҳнат мекунад. ²³ На танҳо ин, балки худи мо низ, ки аввалин самари Рӯҳ дорем, дар худ оҳу нола мекунем ва бесаброна интизори фарзандхонӣ ва кафорати ҷисми худ мебошем. ²⁴ Зеро ки мо ба ин умед наҷот ёфтаем, аммо умедде ки дида мешавад, умед нест; зеро чаро касе то ҳол ба он чизе ки мебинад, умед мебандад? ²⁵ Аммо агар мо ба он чизе ки намебинем, умедвор бошем, онро бо сабр интизорем. (Румиён 8:20-25)

Худо медонист, ки дар офариниши Ӯ душвориҳо вучуд доранд, аммо Ӯ нақшае дорад.

Ба се тарҷумаи Ирмиё 29:11 диққат диҳед:

¹¹Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, — мегӯяд Худованд, — ният дорад, ки ба шумо зарар расонад, на ба шумо зиён расонад, балки ният дорад, ки ба шумо умед ва оянда бахшад. (Ирмиё 29:11, NIV)

¹¹ Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, - фикрҳои осоиштагӣ, на дар бораи андӯх, то ки ба шумо хотима бахшад ва сабр диҳад. (Ирмиё 29:11, Дуай-Реймс)

¹¹Зеро ки нақшаҳоеро, ки барои шумо дорам, медонам, — мегӯяд Худованд. "Онҳо нақшаҳои нек ҳастанд, на барои офатҳо, ки ба шумо оянда ва умед мебахшанд. (Ирмиё 29:11, Тарҷумаи нави зинда)

Баъзеҳо аз Ирмиё 29:11 иқтибос овардаанд, ки Худо барои онҳо нақшае дорад. Ва дар ҳоле ки Худо барои ҳама нақшае дорад, бисёриҳо одатан ин оятро дар контекст баррасӣ намекунанд.

Аҳамият диҳед, ки Китоби Муқаддас чӣ таълим медиҳад:

¹¹ Зеро ки ман фикрҳоеро медонам, ки дар бораи шумо фикр мекунам, мегӯяд Худованд, — фикрҳои осоиштагиро медонам, на дар бораи бадӣ, то ки ба шумо оянда ва умед диҳам. ¹² Он гоҳ шумо Маро мехонед ва рафта, ба Ман дуо гӯед, ва Ман ба шумо гӯш хоҳам дод. ¹³ Ва шумо Маро хоҳед ҷуст ва Маро хоҳед ёфт, вақте ки Маро бо тамоми дили худ ҷустуҷӯ мекунад. ¹⁴ «Маро назди ту пайдо хоҳам кард, мегӯяд Худованд, ва туро аз асорати ту бармегардонам; Ман шуморо аз тамоми халқҳо ва аз ҳамаи ҷойҳо, ки шуморо рондаам,

чамъ хоҳам кард, мегӯяд Худованд, ва шуморо ба ҷое хоҳам овард, ки аз он ҷо шуморо ба асирий месупорам. (Ирмиё 29:11-14)

Аҳамият диҳед, ки нақша бадарға буд. Муҳочир будан, ҳоҷӣ будан. Пас, мо, имондорон, набояд ҳайрон шавем, ки мо на ҳамеша мувофиқат мекунем. Ҳамчунин андеша кунед, ки Петруси расул чӣ навиштааст:

⁹ Аммо шумо насли баргузида, коҳини подшоҳӣ, халқи муқаддас, халқи махсуси Ҷ ҳастед, то ки ҳамду санои Ҷро, ки шуморо аз зулмот ба нури аҷоибӣ Худ даъват кардааст, эълон кунед; ¹⁰ Онҳое ки як вақтҳо қавм набуданд, вале ҳоло қавми Худо ҳастанд, ки марҳамат наёфта буданд, вале ҳоло марҳамат шудаанд.

¹¹ Эй маҳбубон, аз шумо, ҳамчун муҳочир ва ҳоҷиён, хоҳишмандам, ки аз ҳавасҳои ҷисмоние, ки бар зидди нафс мубориза мебаранд, парҳез кунед, ¹² рафтори шумо дар байни халқҳо шарафманд бошад, то ки ҳангоме ки бар зидди шумо ҳамчун бадкирдорон суҳан гӯянд, ба воситаи аъмоли неки шумо, ки риоя мекунанд, Худоро дар рӯзи зиёрат ҳамд гӯед. (1 Петрус 2:9-12)

¹⁷ Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ дар хонаи Худо оғоз шавад; ва агар он аввал аз мо сар шавад, оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ мешавад? ¹⁸ Ҳозир « Агар одил базӯр наҷот ёбад, осиён ва гунаҳкор ба кучо пайдо мешаванд?» (1 Петрус 4:17-18)

²⁸ Ва мо медонем, ки ҳама чиз барои дӯстдорони Худо, ба онҳое, ки мувофиқи нияти Ҷ даъват шудаанд, ба манфиати нек аст. (Румиён 8:28)

Баъзан мо ошуфта мешавем, аммо дар бораи таълимоти Навиштаҷот фикр кунем:

²⁴ «Маро таълим деҳ, ва забонамро нигоҳ дорам; Маро бифаҳмед, ки дар кучо хато кардаам. (Айюб 6:24)

⁸ « Зеро ки фикрҳои Ман андешаҳои шумо нестанд, роҳҳои шумо низ роҳҳои Ман нестанд, мегӯяд Худованд. ⁹ «Зеро, чунон ки осмон аз замин баландтар аст, роҳҳои Ман аз роҳҳои шумо ва андешаҳои Ман аз фикрҳои шумо баландтар аст. (Ишаъё 55:8-9)

Бовар кунед ва бифаҳмед, ки Худо нақша дорад ва хато намекунад. Имон дошта бошед (инчунин ба буклети ройғони онлайнӣ мо нигаред: *Имон ба онҳое, ки Худо даъват ва интиҳоб кардааст*).

Агар ба Худо таваккал кунед, шумо аз ин душвориҳо беҳтар хоҳед буд (Ибриён 12:5-11; Масалҳо 3:5-8). Ва агар шумо дар ин аср даъватшуда, интиҳобшуда ва содиқ бошед (Ваҳӣ 17:14), шумо дар тӯли асри ҳазорсола бо Исо дар рӯи замин ҳамчун подшоҳон ва коҳинон ҳукмрон хоҳед шуд (Ваҳӣ 20:4-6). Шумо метавонед ба одамон тарзи зиндагии беҳтарро омӯзед, то ба онҳо дар ҳазорсола ва Рӯзи Бузург ёри диҳед (ниг. Ишаъё 30:21).

Фаҳмидани он, ки ҳам Падар ва ҳам Писар аз гуноҳҳои инсоният азоб мекашанд (ниг. Ҳастӣ 6:5-6), инчунин аз он азобҳое, ки Исо барои гуноҳҳои мо мурд (ниг. 1 Петрус 4:1). Исо ихтиёран Худро аз ин гузаронд (Юҳанно 10:18), аммо ин корро кард, то абадият беҳтар шавад.

Дарсҳое ҳастанд, ки мо бояд дар ин ҳаёт омӯзем, то намуди хислатеро, ки ба мо барои беҳтар кардани абадиат кӯмак мекунам, омӯзем.

¹ Бинобар ин, мо ба воситаи имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди худ Исои Масеҳ сулҳ дорем, ² ба воситаи Ҷ мо низ ба воситаи имон ба ин файзе ки дар он истодаем, дастрас шудаем ва бо умеди ҷалоли Худо шодӣ мекунем. ³ Ва на танҳо ин, балки дар мусибатҳо низ фахр мекунем, зеро медонем, ки мусибат сабрро ба вучуд меорад; ⁴ ва суботкорӣ, характер; ва характер, умед. (Румиён 5:1-4)

⁵ Аммо барои ҳамин ҳам, тамоми ҷидду ҷаҳдро зоҳир намуда, ба имони худ фазилят, ба дониши нек, ⁶ ба дониш худдорӣ, ба худдорӣ, сабр, парҳезгорӣ, ⁷ ба парҳезгорӣ меҳрубони бародарона ва меҳрубони бародарона илова кунед. ⁸ Зеро, агар ин чизҳо аз он туст ва фаровон бошад, дар шинохти Худованди мо Исои Масеҳ на нозой хоҳед буд ва на бесамар. (2 Петрус 1:5-8)

Шояд шумо фикр накунед, ки шумо аз душвориҳо ва озмоишҳо манфиат мегиред, аммо агар шумо масеҳӣ бошед, шумо бояд.

Ба чизе таваҷҷӯҳ кунед, ки марҳум Герберт В. Армстронг навиштааст:

ҶАРО Худои Офаридгор ИНСОНРО дар замин гузошт? Барои ҳадафи олии Худо аз дубора тавлид кардани худ - аз нав эҳё кардани худ, гӯё бо ҳадафи олии эҷод кардани хислати илоҳии одил дар ниҳоят дар миллионҳо фарзандони бешумор ва таваллудшуда, ки мавҷудоти Худо, аъзои оилаи Худо хоҳанд шуд. Одам бояд замини ҷисмониро тавре, ки Худо ба ӯ додааст, беҳбуд баҳшида, офариниши онро ба анҷом расонид (ки фариштагони гунаҳкор дидаву доништа аз иҷрои он саркашӣ мекарданд) ва дар ин сурат Ҳокимияти Худоро бо ТАРЗИ ҳаёти Худо барқарор намояд; ва минбаъд, маҳз дар ҳамин раванд ба итмом расонидани офариниши ИНСОН бо рушди хислати муқаддас ва одилонаи Худо, бо ризоияти худ инсон. Вақте ки ин хислати комил ва одил дар инсон ҷой дода мешавад ва инсон аз ҷисми миранда ба рӯҳи ҷовидона мубаддал мешавад, он гоҳ Потенсиали бебаҳои инсонӣ меояд - одам дар ОИЛАИ илоҳии Худо зода мешавад ва ҳукумати Худоро дар замин барқарор мекунад, ва он гоҳ дар анҷоми Офаридгор дар тамоми фазои беохири КОИНОТ иштирок кунед! ... Худо ХУДАШРО миллионҳо маротиба такрор хоҳад кард! Ҳамин тавр, дар рӯзи шашуми он ҳафтаи аз нав офариниш Худо (Элоҳим) гуфт: «Бигзор одамро ба сурати худ, мувофиқи шабоҳати худ ба вучуд оварем» (Ҳас. 1:26). Инсон офарида шудааст, ки (бо ризоияти ӯ) бо Офаридгори худ робитаи хосе дошта бошад! Ӯ дар шакл ва шакли Худо офарида шудааст. Ба ӯ рӯҳе (моҳият дар шакл) дода шуд, то муносибатро имконпазир созад (Армстронг НВ. *Mystery of the Ages*. Додд Мид, 1985, саҳ. 102-103).

Мақсад аз ташаккули характер беҳтар шудан ва беҳтар хизмат карда тавоништан аст.

Чӣ тавр мо хислатро ташаккул медиҳем?

Хуб, беҳтарин роҳ ин итоат ба Ӯст.

Ва ин ба манфиати мост.

¹⁹ Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; Пас, ҳаётро интихоб кун, то ки ҳам худат ва ҳам насли ту зиндагӣ кунанд; ²⁰ То ки шумо Худованд Худои худро дӯст доред, то ки ба овози Ё итоат кунед, ва ба Ё часпида бошед, зеро ки Ё умри шумо ва дарозии рӯзҳои шумост; ва дар замин ки Худованд ба падарони худ, ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдааст, ки ба онҳо бидиҳад, сокин шавед». (Такрори Шариат 30:19-20)

^{12Ba} алҳол, эй Исроил, Худованд Худои ту аз ту чӣ талаб мекунад, магар ин ки аз Худованд Худои худ битарс, бо тамоми роҳҳои Ё рафтор кунӣ ва Ёро дӯст дорӣ, ва ба Худованд Худои худ бо тамоми дили ту ва бо тамоми худ хизмат кунӣ. ¹³ Ва **аҳкоми Худованд ва фароизи Ёро, ки ман имрӯз ба ту ба манфиати ту амр мефармоям, риоя** кунам ? (Такрори Шариат 10:12-13)

Аҳамият диҳед, ки Худо барои некии мо аҳком додааст.

Шумо метавонед бигӯед, ки ин дар Аҳди Қадим буд ва муҳаббат муҳим аст.

То як дараҷа шумо дуруст мебудед.

Ба дараҷае?

Бале, то он дараҷае, ки шумо ба аҳкоми Худо, ки қоидаҳои муҳаббатомез ба манфиати мост, итоат кардан меҳоҳед, дуруст мебудед.

Исо таълим дод:

¹⁵ Агар Маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя кунед. (Юҳанно 14:15)

⁹ «Чунон ки Падар Маро дӯст дошт, Ман низ шуморо дӯст доштам; дар муҳаббати Ман бимонед. ¹⁰ Агар шумо аҳкоми Маро риоя кунед, дар муҳаббати Ман хоҳед монд, чунон ки Ман аҳкоми Падари Худои риоя кардаам ва дар муҳаббати Ё бимонам. (Юҳанно 15:9-10)

Худо моро дӯст дошт ва офарид, то аз он муҳаббат қабул кунем ва баҳраманд шавем. Ҳар як интихоби дурусти Китоби Муқаддас, қарори дуруст ва амали дурусти мо ба мо кӯмак мекунад, ки хислатро инкишоф диҳем. Ин шахсан ба мо ва инчунин ба дигарон кӯмак мекунад.

Павлуси расул навишт:

¹ Ба ман тақлид кунед, чунон ки ман низ ба Масеҳ тақлид мекунам. (1 Қўринтиён 11:1)

¹² ... шариат аз имон нест, балки «касе ки онҳоро ба ҷо меоварад, ба василаи онҳо зиндагӣ хоҳад кард». (Фалотиён 3:12)

¹² ... ҳукм муқаддас, одил ва яхши. (Румиён 7:12)

Онҳое, ки дар ҳақиқат ба Исо тақлид хоҳанд кард, дар файз ва дониши Исо дар тӯли абадият инкишоф меёбанд (2 Петрус 3:18) то муҳаббатро беҳтар бахшанд.

Ҳаворий Яъқуб ва Исо гуфтанд, ки муҳаббат бо аҳкоми Худо алоқаманд аст:

⁸ Агар шумо дар ҳақиқат шариати подшоҳиро мувофиқи Навиштаҳо иҷро кунед: "Ёри худро мисли худат дӯст бидор", хуб мекунед; ⁹ Аммо агар рӯйбинӣ кунед, гуноҳ мекунед ва тибки шариат ҳамчун вайронкорон маҳкум мешавед. ¹⁰ Зеро ҳар кӣ тамоми шариатро риоя карда, дар як нуқта пешпо хӯрад, вай дар ҳама чиз гунаҳкор аст. ¹¹ Зеро Он ки гуфтааст: "Зино накун", ҳамчунин гуфтааст: "Қатл накун". Акнун, агар ту зино накунӣ, вале одамкушӣ, вайронкунандаи шариат шудай. (Яъқуб 2:8-11)

³⁷ Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дили ту, бо тамоми ҷони ту ва бо тамоми ҳуши ту дӯст бидор». ³⁸ Ин ҳукми аввалин ва бузург аст. ³⁹ Ва дуюмаш монанди он аст: "Ёри худро мисли худ дӯст бидор". ⁴⁰ Бар ин ду ҳукм тамоми Таврот ва анбиё овезон аст». (Матто 22:37-40)

Мақсади аҳкомҳо зоҳир кардани муҳаббат (1 Тимотиюс 1:5), моро беҳтар кардан ва ба дигарон барои беҳтар шудан кӯмак кардан аст.

¹³ Биёед ҳулосаи тамоми ин масъаларо бишнавем:

Аз Худо битарс ва аҳкоми Ёро риоя кун,
зеро ин ҳама аз они одам аст.

¹⁴ Зеро ки Худо ҳар кореро,
аз он ҷумла ҳар чизи ниҳон, хоҳ нек бошад, хоҳ бад, ба доварӣ хоҳад овард. (Воиз 12:13-14)

Даҳ Аҳком баъзе қоидаҳо ё бори худсарона набуданд.

Ба чизе аз Аҳди Қадим ва Ҷадид таваҷҷӯҳ кунед:

¹⁸ Дар ҷое ки ваҳй нест, мардум худдорӣ мекунанд; Аммо хушбахт аст касе ки шариатро риоя мекунад. (Масалҳо 29:18)

³ Дӯстони азиз, гарчанде ки ман мехостам ба шумо дар бораи наҷоти муштаракамон нависам, ҳоло ман маҷбур шудам, ки ба ҷои ин нависам, то шуморо ташвиқ кунам, ки барои имоне, ки як вақтҳо ба муқаддасон бовар карда шуда буд, мубориза баред. ⁴ Зеро ки баъзе касон дар миёни шумо пинҳонӣ даромадаанд, яъне мардоне, ки барои маҳкумияте, ки ман онро тасвир карданӣ ҳастам, — одамони осийн, ки файзи Худои моро ба рухсати бадӣ табдил додаанд ва Оғо ва Худованди ягонаи моро инкор мекунанд. , Исои Масеҳ. (Яҳудо 3-4, NET Bible)

³ Зеро муҳаббати Худо ин аст, ки мо аҳкоми Ёро риоя кунем. Ва аҳкоми Ё гарон нест. (1 Юҳанно 5:3)

Даҳ Аҳком бори гарон нест, аммо риояи онҳо касро хушбахт мекунад.

Дар ин ҳаёт Худо мехоҳад, ки мо ҳаёти муваффақ ва хушбахтона зиндагӣ кунем -- саломатии хуб, касби душвор, издивоҷи зебо ва фарзандони хушбахт бархурдор бошем. Ё ба онҳое, ки иродаи

Ўро ичро кардан меҳоҳанд ва аҳкоми Ўро риоят мекунад, баракатҳо ва муҳофизати махсус ваъда медиҳад!

² Эй маҳбубон, дуо мекунам, ки шумо дар ҳама чиз комёб бошед ва саломат бошед, чунон ки қони шумо обод аст. ³ Зеро, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростие ки дар шумост, шаҳодат доданд, чунон ки шумо дар ростӣ рафтор мекунад, ман хеле шод шудам. ⁴ Ман хурсандии бузургтар аз шунидани он нест, ки фарзандонам дар ростӣ рафтор мекунад. (3 Юҳанно 2-4)

²⁶ «Инак, ман имрӯз баракат ва лаънатро пеши шумо мегузорам: ²⁷ баракатро, агар шумо ба аҳкоми Худованд Худои худ, ки имрӯз ба ту амр мефармоям, итоат кунед; ²⁸ ва лаънатро, агар ба аҳкоми Худованд итоат накунад. Худои ту, балки аз роҳе ки имрӯз ба ту амр мефармоям, рӯй гардон (Такрори Шариат 11:26-28).

¹⁹ Ман имрӯз осмон ва заминро бар зидди шумо шаҳодат медиҳам, ки ҳаёт ва мамот, баракат ва лаънатро пеши шумо гузоштаам; Пас, ҳаётро интиҳоб кун, то ки ҳам худат ва ҳам насли ту зиндагӣ кунанд; ²⁰ То ки шумо Худованд Худои худро дӯст доред, то ки ба овози Ў итоат кунед, ва ба Ў часпида бошед, зеро ки Ў умри шумо ва дарозии рӯзҳои шумост; (Такрори Шариат 30:19-20)

Зиндагӣ бо роҳи Худо хушбахти меорад, ки аз ҳаловати зудгузар бештар аст. Он кафолат медиҳад, ки вақте ки вақтҳо душвор аст:

¹³ Хушо касе ки хирад ёбад, ва касе, ки хирад пайдо мекунад; ¹⁴ Зеро ки даромади вай аз фоидаи нуқра бештар аст, ва фоидааш аз тилло маҳин аст. ¹⁵ Аз ёқут гаронтар аст, Ҳар он чиро, ки ту хоҳӣ, бо ӯ баробар нест. ¹⁶ Дарозии рӯзҳо дар дасти росташ, Дар дасти чапаш сарвату шараф аст. ¹⁷ Роҳҳои вай роҳи ҳаловат аст, ва ҳама роҳҳои вай осоиштагӣ аст. ¹⁸ Вай дарахти ҳаёт аст барои онҳое, ки ўро ба даст меоранд, ва хушбахтанд ҳамаи онҳое ки ўро нигоҳ медоранд. (Масалҳо 3:13-18)

¹⁵ Хушо одамоне, ки Худои онҳо Худованд аст! (Забур 144:15)

²¹ Касе ки ёри худро хор кунад, гуноҳ мекунад; Аммо касе ки ба мискинон раҳм кунад, вай хушбахт аст. (Масалҳо 14:21)

¹⁴ Хушо касе ки ҳамеша эҳтиром дорад... (Масалҳо 28:14а)

⁵ Хушо касе ки Худои Яъқубро мадад кунад, Умеди Ў ба Худованд Худои Ўст, ⁶ Он ки осмону замин, баҳр ва ҳар он чи дар онҳост, офарид; Он ки ростиро то абад нигоҳ медорад, (Забур 146:5-6)

Бо роҳи Худо зиндагӣ кардан моро воқеан хушбахт мекунад. Мо бояд ин корро кунем ва инчунин барои ҳикмат дуо гӯем (Яъқуб 1:5).

Даҳ Аҳком ба мо маълум шудааст, ки ба ташаккули хислат дар мо кӯмак кунанд, то мо тавонем бештар бошем ва абадиятро бештар созем. Мо метавонем дар ин ҳаёт ҷовидониамонро бештар созем, агар мо дар ҳақиқат ба Ў таваккал кунем.

Бо вучуди ин, аз сабаби таҳрифи пешвоёни дин, Павлуси ҳавворӣ илҳомбахшида шуд, ки дар бораи «сирри шариат» нависад (2 Таслӯникиён 2:7). Ба гуфтаи Исо, дар ин замонҳои охир шариат зиёд шуда, муҳаббати бисёрихоро сард мекунад (Матто 24:12). Мутаассифона, ин ба анҷоми замони ниҳоии «Асрори Бобили Бузург» (Ваҳй 17:5) — як қудрати динӣ дар шаҳри ҳафт теппа мусоидат мекунад (Ваҳй 17:9,18) . Барои гирифтани маълумоти бештар дар бораи ин ва Даҳ Аҳком, буклети онлайнӣ ройгонро аз назар гузаронед: *Даҳ Аҳком: Даҳнома, Насроният ва Ҳайвон* .

Нақшаи Худо беҳтар аст

Қисми охирини нақшаи Худо аз қисми аввали нақша беҳтар хоҳад буд:

⁸ Охири кор беҳтар аз ибтидои он аст; (Воиз 7:8)

Бо вучуди ин, фарқияти байни онҳое, ки ба Худо шубҳа доранд ва ба халқи воқеии Худо аҳамият диҳед:

¹³ «Суханони ту бар Ман саҳт буд, — мегӯяд Худованд: «Бо вучуди ин шумо мегӯед: "Мо бар зидди Ту чӣ гуфтаем?" ¹⁴ Шумо гуфтаед: "Ба Худо хизмат кардан беҳуда аст; Чӣ фоида аст, ки аҳкоми Ёро риоят кардаем, Ва чун мотамдорон ба ҳузури Худованди лашкарҳо роҳ мерафтем? ¹⁵ Пас, алҳол мағруронро муборак мегӯем, зеро ки бадкорон эҳё мешаванд; Онҳо ҳатто Худоро озмуда, озод мешаванд"».

¹⁶ Он гоҳ онҳое ки аз Худованд метарсанд, ба яқдигар сухан мегуфтанд, ва Худованд онҳоро гӯш карда, шунид; Пас, дар пеши Ё китоби зикр навишта шудааст, Барои онон, ки аз Худованд метарсанд ва дар исми Ё меандешанд.

¹⁷ «Онҳо аз они Ман хоҳанд буд, — мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, — рӯзе, ки онҳоро ҷавохироти Худ гардонам. Ва Ман онҳоро амон хоҳам дод, чунон ки одам писари худро, ки ба вай хизмат мекунад, амон медиҳад». ¹⁸ Он гоҳ шумо бори дигар дар байни одил ва шарир, байни касе, ки ба Худо хизмат мекунад ва касеро, ки ба Ё хизмат намекунад, мефаҳмед. (Малокӣ 3:13-18)

Ба пешгӯии зерин диққат диҳед:

⁶ Зеро ки барои мо Писар таваллуд шудааст, ба мо Писар дода шудааст; Ва ҳукумат бар дӯши Ё хоҳад буд. Ва номи Ё аҷоиб, Маслиҳатдиҳанда, Худои тавоно, Падари ҷовидонӣ, Мири сулҳ номида хоҳад шуд. ⁷ **Афзоиши ҳукумат ва осоиштагии Ё ҳеҷ гоҳ нест**, Бар тахти Довуд ва бар подшоҳии Ё, То онро бифармояд ва онро бо доварӣ ва адолат пойдор гардонад. Аз он замон то абад. Гайрати Парвардигори лашкарҳо ин корро хоҳад кард. (Ишаъё 9:6-7)

Пас, Худованд нукумат ва оромиши худро афзун гардонад ва ин охир нест. Беҳтар кардани кор хотима намеёбад.

«Ҳаворикон, чуноне ки Исо карда буд, Инчилро эълон карданд - ХУШҲАБАР дар бораи ояндаи БЕХТАРИН ҶАҶОН» (Армстронг НВ. The Incredible Human Potential. House Everest, 1978).

Малакути омадани Худо абадӣ аст:

¹³ Подшоҳии Ту салтанати ҷовидонӣ аст, ва салтанати Ту дар тӯли наслҳо боқӣ мемонад. (Забур 145:13)

³ Аломатҳои ӯ чӣ гуна бузурганд ва мӯъҷизаҳои ӯ чӣ қадар бузурганд! Подшоҳии ӯ подшоҳии ҷовидонӣ аст, Ва подшоҳии ӯ аз насл ба насл аст. (Дониёл 4:3)

²⁷ Он гоҳ салтанат ва салтанат, Ва бузургии салтанатҳои зери тамоми осмон, ба мардум, муқаддасони Ҳаққи Таоло дода мешавад. Подшоҳии ӯ подшоҳии ҷовидонӣ аст, Ва ҳама мулкҳо ба ӯ хидмат мекунанд ва итоат мекунанд. (Дониёл 7:27)

Аҳамият диҳед, ки ба муқаддасон салтанати абадӣ дода мешавад. Ин ба он чизе ки Петруси расул илҳом бахшида буд, мувофиқ аст:

¹⁰ Бинобар ин, эй бародарон, боз ҳам бештар ҷидду ҷаҳд кунед, ки даъват ва баргузидаи худ бозғатимод бошад, зеро ки агар ин корхоро ба ҷо оваред, ҳаргиз пешпо нахоҳед гирифт; ^{113еро} ки даромадҳои шумо ба Малакути абадии Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ба таври фаровон кушода хоҳад шуд. (2 Петрус 1:10-11)

Оё ин маънои онро дорад, ки мо тамоми тафсилотро медонем?

Не, балки ӯ ба мо қобилияти фаҳмидан ва дидани баъзе нақшаҳои ӯро додааст:

¹⁰ Ман вазифаи Худоро дидаам, ки фарзандони инсон бояд бо он машғул шаванд. ¹¹ Ҳама чизро дар вақти худ зебо кардааст. Ва дар дилҳои онҳо ҷовидона ҷой додааст, магар ин ки ҳеҷ кас наметавонад кореро, ки Худо аз аввал то охир анҷом медиҳад, бидонад. (Воиз 3:10-11)

¹² Ҳоло мо дар оина хира, вале баъд рӯ ба рӯ мебинем. Ҳоло ман қисман медонам, аммо он гоҳ хоҳам донист, чунон ки ман низ маълумам. (1 Қўринтиён 13:12)

⁹ Аммо чунон ки навишта шудааст:

Он чиро, ки Худо барои дўстдорони Худ муҳайё кардааст, чашм надидааст ва гӯш нашундааст ва ба дили одам нарасидааст». (1 Қўринтиён 2:9)

Пас, кор чизест, ки Худо мехоҳад, ки одамон кунанд. Худо касонеро, ки ӯ мешаванд, барои беҳбуд бахшидан ба ҷовидонӣ амал мекунад. Ҳамин тавр, мо метавонем як қисми нақшаро донем ва нақша беҳтар аз он аст, ки мо дарк кардем.

Ҳатто дар замони Аҳди Қадим, баъзеҳо абадият ва воқеияти нақшаи Худоро дар назар доштанд (ниг. Ибриён 11:13-16).

Барои фаҳмидани он ки то чӣ андоза абадӣ дар Малакути Худо бо «ин асри шарир» (Ғалотиён 1:4) муқоиса карда мешавад, ба ин чизҳо диққат диҳед:

³ Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Инак, хаймаи Худо бо одамон аст, ва ӯ бо онҳо сокин хоҳад шуд, ва онҳо қавми ӯ хоҳанд буд. Худи Худо бо онҳо хоҳад буд ва Худои онҳо хоҳад буд. ⁴ Ва Худо ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок хоҳад кард; дигар на мамот хоҳад буд, на андӯҳ ва на гиря. Дигар дард нахоҳад буд, зеро ки чизҳои пештара гузаштаанд».

⁵ Ва Нишинандаи тахт гуфт: «Инак, Ман ҳама чизро нав месозам». Ва ба ман гуфт: «Бинавис, зеро ки ин суханон рост ва аминанд». (Ваҳй 21:3-5)

⁷ ... Шодии ҷовидонӣ аз они онҳо хоҳад буд. (Ишаъё 61:7)

¹⁸ Зеро ман фикр мекунам, ки уқубатҳои замони ҳозира сазовори *муқоиса кардан* бо ҷалоле ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, нестанд. (Румиён 8:18)

На танҳо ранҷу азоб хотима хоҳад ёфт, балки шодии ҳақиқӣ хоҳад буд. Ва шумо метавонед як қисми зиёд кардани ин шодиро дошта бошед.

7. Мулоҳизаҳои ҷамъбасти

Ҳисоб карда шудааст, ки дар маҷмӯъ аз 40 то 110 миллиард одамон зиндагӣ кардаанд (ва аксари онҳо мурданд).

Ҳадафи инсоният ин нест, ки Худоро беҳуда парастӣш кунем, то барои худ ҳаловат ҷамъ кунем ва Ҷуро ҷалол диҳем. Дар ҳоле ки ҷовидонӣ барои мо пур аз лаззатҳо хоҳад буд ва Худо сазовори ҷалоли бештаре аст, ки мо ҳоло дарк мекунем, ҳадафи мо ин аст, ки абадӣ барои дигарон низ беҳтар шавад.

Исо барои ҳар яки мо ҷой муҳайё кардааст (ниг. Юҳанно 14:2), зеро Худо моро ба таври инфиродӣ месозад (Забур 33:15) то мо комил кунем (Забур 138:8). Ӯ кореро, ки дар ҳар яки мо, ки хоҳиш дорем, оғоз хоҳад кард (Филиппиён 1:6).

Миллиардҳо мо ҳама гуногунанд ва роҳҳои гуногуни додан дорем. Нақши ниҳони мо беҳтар кардани абадият аст - ин маънои онро дорад, ки бале, шумо роҳи беназири доданро хоҳед дошт. Агар шумо дар ниҳояти кор аз дастгирӣ кардани Салтанати Худо даст кашед, шумо саҳми худро дар беҳтар кардани абадият барои ҳар яки ақаллан 40 миллиард нафари дигар ва баъд аз он ҳам зиёдтар хоҳед дошт (ниг. 1 Қўринтиён 12:26; Айюб 14:15; Фалотиён 6: 10)!

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки мо бояд дигаронро «аз худамон беҳтар гирем» (Филиппиён 2:3). Аз ин рӯ, фикр кунед, ки тақрибан ҳар касе, ки шумо бо он дучор шудаед, рӯзе абадиятро барои шумо беҳтар кардан (ва шумо барои онҳо) кӯмак хоҳад кард. Ҳар касе, ки шумо нодуруст баҳо додед, нисбат ба онҳо бадгумонӣ дошт, дар бораи он фикрҳои нодуруст дошт, шояд қатъи ҳаракати нақлиёт, муносибати бераҳмона ва инчунин онҳое, ки шумо бо онҳо меҳрубонӣ кардаед, шояд шумо воқеан барои онҳо кор кардан лозим меояд. Пас, кӯшиш кунед, ки «ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо дар Масеҳ шуморо бахшидааст» (Эфсӯсиён 4:32). «Ҳар қадаре ки аз шумо вобаста бошад, бо ҳама ошоштагӣ зиндагӣ кунед» (Румиён 12:18).

Азбаски ҷовидонӣ барои муддати беохир давом мекунад, ба назар гиред, ки шумо воқеан 40 миллиард (эҳтимолан бештар) одамонро беҳтар аз худатон медонед!

Шояд ба шумо лозим меояд, ки барои баъзе одамоне, ки фикр мекардед, Худо ҳеҷ гоҳ истифода бурда наметавонад (ниг. Матто 21:28–32) — барои «бисёроне, ки аввалин ҳастанд, охириин хоҳанд шуд ва охириин — аввалин» (Марқўс 10:31).

Илова бар ин, фикр кунед, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки ҳама одамон, аз он ҷумла онҳое, ки шумо шояд ба онҳо аҳамият надидед, дорои потенциали пур кардани пуррагии Худо мебошанд:

14 Бинобар ин ман дар назди Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки аз Ӯ тамоми оила дар осмон ва замин ном дорад, зону ҳам мекунам, ¹⁶ то ки Ӯ ба шумо бар тибқи сарвати ҷалоли Худ, бо қудрат қавӣ гардонад. ба воситаи Рӯҳи Ӯ дар одами ботинӣ, ¹⁷ то ки Масеҳ ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин бошад; То ки шумо, ки реша ва дар муҳаббат асос ёфтаед, ¹⁸ метавонад бо ҳамаи муқаддасон бифаҳмед, ки паҳно ва дарозӣ, чуқурӣ ва баландӣ ^{чиСТ}; **то ки шумо аз тамоми пуррагии Худо пур шавед.** (Эфсӯсиён 3:14-19).

Мо бояд омӯзем ва бештар омӯзем (2 Петрус 3:18).

Дар бораи замони охир дониши бештар пешгӯӣ шуда буд (Дониёл 12:4) , аз он ҷумла дар бораи барқарор кардани чизҳои гумшуда (Матто 17:11).

Чунин ба назар мерасад, ки дониш дар бораи он ки чаро Худо ҳама корхоро, ки ӯ кардааст, офаридааст, чизест, ки бояд пурратар барқарор карда шавад.

Чӣ тавр Худо ин корро мекунад?

⁹ «Ҷ ба кӣ дониш таълим медиҳад? Ва ӯ кӣ хоҳад кард, то паёмро фаҳмад? Онҳое, ки танҳо аз шир ҷудо шудаанд? Онҳое, ки танҳо аз сина кашида шудаанд? ¹⁰ Зеро ки дастур бояд бар дастурот, дастур бар дастурот, Қат ба сатр, сатр ба сатр, дар ин ҷо андаке, дар он ҷо андаке бошад». (Ишаъё 28:9-10)

¹⁰ Аммо Худо онҳоро ба воситаи Рӯҳи Худ ба мо ошкор кардааст. Зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, оре, амиқҳои Худоро меҷӯяд. (1 Қўринтиён 2:10)

Ҳамин тавр, бо дидани оятҳои гуногун, мо метавонем таълимотро омӯзем. Ва агар моро Рӯҳи Худо роҳнамоӣ кунад, мо метавонем боз ҳам бештар фаҳмем.

Ва масеҳиёни алоҳида ҳангоми дучор шудан бо донишҳои нави теологӣ бояд чӣ гуна муносибат кунанд?

Дуо кардан ба Худо барои фаҳмиши Айюб як қадами гузоштан аст:

²⁴ Маро таълим деҳ, ва забонамро нигоҳ дорам; Маро бифаҳмед, ки дар кучо хато кардам. (Айюб 6:24)

Дар Аҳди Қадид, Бериён намунаи оличаноб гузоштан:

¹⁰ Он гоҳ бародарон дарҳол Павлус ва Силоро шабона ба Бирия фиристоданд. Вақте ки онҳо расиданд, ба куништгоҳи яҳудиён дароманд. ¹¹ Инҳо нисбат ба аҳли Таслўники одилтар буданд, зеро онҳо каломро бо омодагӣ қабул мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро мекофтанд, то бифаҳманд, ки оё ин тавр аст ё не. (Аъмол 17:10-11)

Як қисми ҳадафи ин китоб додани оятҳо буд, то ҳамаи онҳое, ки мехоҳанд бубинанд, ки ин чунин аст. Як қисми ҳадафи ман аз навиштани он ин буд, ки ҳақиқати Худоро ба ҳамаи онҳое, ки гӯшҳои кушода доранд, нақл кунанд.

Худо барои шумо нақшае дорад. Худо шуморо дӯст медорад ва мехоҳад, ки шумо дигаронро дӯст доред. Шумо бояд мувофиқи тарзи ҳаёти дӯстдоштаи ӯ зиндагӣ кунед. Афзоиши муҳаббати воқеӣ: ин метавонад маънои ҳаёт ҳисобида шавад.

Дуо кунед, ки дар тарафи Худо бошед (ниг. Еҳушаъ 5:13-14). "Агар Худо тарафдори мо бошад, кӣ метавонад бар зидди мо бошад?" Румиён 8:31).

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки тамоми махлуқот, аз он ҷумла одамон, «хеле хуб» офарида шудаанд (Ҳастӣ 1:31) ва Ӯ рӯзи ҳафтумро офарид ва баракат дод (Ҳастӣ 2:2-3).

Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки гарчанде ки Худо одамонро одил офарид, онҳо бисёр роҳҳои нодурустро меҷӯянд (Воиз 7:29) .

Боз, лутфан дарк кунед, ки Китоби Муқаддас таълим медиҳад:

⁸ Охири кор беҳтар аз ибтидои он аст; Сабр дар рӯҳ беҳтар аз мағрур аст. (Воиз 7:8)

Аввалаш хеле хуб буд, охираш боз ҳам хубтар мешавад.

Худо инсониятро офаридааст, ки худро дубора тавлид кунад ва узви оилаи Ӯ бошад (Малокӣ 2:15).

Ӯ моро водор сохт, ки дар ҷалоли Худ шарик шавем (Румиён 8:17) ва дар олам ҳукмронӣ кунем (Ибриён 2:5-17). Исо таълим дод, ки «Додан аз гирифтани баракаттар аст» (Аъмол 20:35).

Худо инсониятро барои он Офарид, ки муҳаббат диҳад (ниг. 1 Юҳанно 4:7-12) ва то муҳаббати бештар дар олам вучуд дошта бошад (ниг. Матто 22:37-39). Маънии ҳаёт ҳамин аст.

Сирри нақшаи Худо чист? Чаро Худо чизеро офаридааст?

Худо он чиро, ки Ӯ кард, офарид, то ҷовидонӣ беҳтар бошад (ниг. Ибриён 6:9, 11:16; Филиппиён 1:23).

Барои ҳамин Ӯ коинотро офарид ва барои ҳамин марду занро офарид. Ӯ махсусан коинотро ҳамчун мерос/мерос барои Исо ва тамоми инсоният офаридааст.

Ба одамоне, ки ҳаёти ҷовидонӣ дода шудаанд, абадиятро беҳтар хоҳанд кард.

Нақшаи Худо ҳамаи онҳоеро дар бар мегирад, ки дар ин аср ба даъвати Ӯ гӯш хоҳанд дод (инчунин ба буклети онлайнӣ ройгон нигаред *Оё Худо шуморо даъват мекунад?*) ва дигаронро дар асри оянда (ниг . *Садҳо Навиштаҳо нақшаи наҷоти Худоро ошкор мекунанд*).

Масеҳӣ ё не, чаро Худо туро офаридааст?

Ҳадафи шумо дар ин зиндагӣ ин ташаккул додани хислат аст, то шумо тавонед потенциали худро ба ҳадди аксар афзоиш диҳед ва то чӣ андоза беҳтар шумо метавонед абадиятро беҳтар созед.

Худо ШУМОРО офарид, то шумо тавонед истеъдодҳои беназири худро истифода баред (Матто 25:14-23; Луқо 19:11-19) то абадиятро беҳтар созед!

Барои ҳамин Худо он чиро, ки карда буд, офаридааст. Барои ҳамин Худо туро офаридааст.

Идомаи Калисои Худо

Намояндагии Идомаи Калисои Худо дар ИМА дар ин ҷо ҷойгир аст: 1036 В. Гранд хиёбони, Гровер Бич, Калифорния, 93433 ИМА. Мо дар тамоми ҷаҳон ва дар тамоми қитъаҳои истиқоматӣ (ҳамаи қитъаҳо, ба истиснои Антарктида) ҷонибдорон дорем.

Идомаи Калисои Худо Маълумоти вебсайт

CCOG.ORG Сомонаи асосии Идомаи Калисои Худо бо истинод ба адабиёт бо 100 забон.

CCOG.ASIA Вебсайти ба Осиё нигаронидашуда, бо якчанд забонҳои осӣёй.

CCOG.IN Вебсайти ба Ҳиндустон нигаронидашуда, бо баъзе забонҳои ҳиндӣ.

CCOG.EU Вебсайти ба Аврупо нигаронидашуда, бо якчанд забонҳои аврупоӣ.

CCOG.NZ Вебсайт ба Зеландияи Нав нигаронида шудааст.

CCOGAFRICA.ORG Вебсайт ба Африқо нигаронида шудааст.

CCOGCANADA.CA Вебсайт ба Канада нигаронида шудааст.

CDLIDD.ES Ин вебсайти комилан испанӣ аст.

CG7.ORG Ин ба шанбегиҳои рӯзи 7 нигаронида шудааст.

PNIND.PH Вебсайти ба Филиппин нигаронидашуда, бо баъзе Тагалогӣ.

Радио ва каналҳои видеоии YouTube

BIBLENEWSPROPHECY.NET Хабарҳои Китоби Муқаддас Пешгӯиҳои радиои онлайн.

Bible News Prophecy канал. Мавъизаҳо дар YouTube, BitChute, Brighteon, & Vimeo.

CCOGAfrica канал. Паёмҳои видеоии YouTube ва BitChute аз Африқо.

CCOG Animations Паёмҳои аниматсионӣ дар YouTube BitChute.

ContinuingCOG & COGTube. Мавъизаҳо дар YouTube ва BitChute мутаносибан.

Вебсайтҳои ахбор ва таърих

CHURCHHISTORYBOOK.COM Вебсайти таърихи калисо.

COGWRITER.COM Ахбор, таърих ва вебсайти пешгӯӣ

(Back cover)

Китоби Муқаддас асрори зиёдеро ошкор мекунад

Китоби Муқаддас дар бораи сирре нақл мекунад, ки аз замони пайдоиши ҷаҳон махфӣ нигоҳ дошта мешавад (Румиён 16:25-27), аммо он дар Навиштаҳои нубувватӣ — «каломи ростӣ» ошкор шудааст (2 Тимотиюс 2:15; Яъқуб 1:18).).

Китоби Муқаддас ба бисёр асрорҳо ишора мекунад, ба монанди сирри Малакути Худо (Марқӯс 4:11), асрори файз (Эфсӯсиён 3:1-5), асрори имон (1 Тимотиюс 3:9), асрори дар бораи муносибатҳои издивоҷ (Эфсӯсиён 5:28-33), сирри шариат (2 Таслӯникиён 2:7), асрори эҳё (1 Қӯринтиён 15:51-54), асрори Масеҳ (Эфсӯсиён 3:4) сирри Падар (Қӯлассиён 2:2), асрори Худо (Қӯлассиён 2:2; Ваҳй 10:7) ва ҳатто Сирри Бобили Бузург (Ваҳй 17:5).

Китоб, Сирри нақшаи Худо: Чаро Худо чизеро офаридааст? Чаро Худо туро офаридааст?, тавассути Навиштаҳо, асрори зиёде мефаҳмонад ва ба саволҳои зерин ҷавоб медиҳад:

Оё нақшаи ниҳони Худои «Рӯёи зебо» аст?

Оё Худо одамонро росткор офарид?

Чаро ранҷу азоб аст?

Оё Худо барои шумо нақшае дорад?

Оё Худо барои онҳое, ки масеҳӣ нестанд, нақшае дорад?

Муҳаббат бо нақшаи Худо чӣ иртибот дорад?

Оё нақшаи Худо барои ҳамаи онҳое, ки ба Ӯ ҷавоб медиҳанд, то тавонанд муҳаббатро ба таври беназире бахшида тавонанд, то абадиятро барои онҳо ва ҳама дигарон беҳтар созад?

Бале, шумо метавонед бидонед, ки чаро Худо чизеро офаридааст ва чаро Худо ТУРО офарид!